Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

TH. NGHỊ - VIÊN SẼ KHAI MẠC VÀO Ngày 12-10-67

SAIGON 6-10.— Một nguồn tin thân thiết cho hay Thượng nghị viện sẽ được triệu tập vào ngày 12-10-67, thay vì 10-10 như các bản đã loan tin.

Một phòng viên dự buổi tiếp tân của Tổng thống tân cử Nguyễn văn Thiệu đã thuật lại rằng, hôm đó, trong Thượng uyển không được bố vệ là Thượng viện sẽ được triệu tập vào ngày 10-10-67. Khi việc kỳ gia hội vẫn để ngày, Trong Tổng Thiệu vừa cười vừa nói: «Tôi là người sang tiếp hay là ngày trùng cũng gì đó cho dễ nhớ, tuy nhiên ngày chính thức vẫn chưa được chọn hết. Mặt khác, người tin ở Hội đồng Dân quân tiết lộ, hôm LRQG cũng chưa có các lịch nào để giải tài Hội đồng Dân quân.

CHUẨN TƯỚNG LOAN THÔNG BÁO VỚI CHÚA ẤN QUANG

V.C CÓ ÂM MƯU ÁM SÁT CÁC THƯỢNG TỌA TRANH ĐẤU

ĐỂ GÂY XÁO TRỘN LỚN CHO CHÁNH QUYỀN

SAIGON.— Theo 1 thông cáo khẩn cấp số 7 được phổ biến hồi sáng nay 6-10 của Uỷ ban bảo vệ Hiến chương trung ương, thì Chuẩn tướng Nguyễn ngọc Loan, Tổng giám đốc Cảnh sát quốc gia đã gửi cho các Thượng tọa tại chùa Ấn Quang 1 văn thư số 040674-TCSQG/SII/DM đề ngày 5-10-67 đại ý cho biết: «Theo cung xuất mới nhất của 1 số cán bộ VC bị cầu lưu tại Tổng Nha cho biết thì MTGPMN đã chu xét: Theo cung xuất mới nhất của 1 số cán bộ VC bị cầu lưu tại Tổng Nha cho biết thì MTGPMN đã chu xét: Cũng với âm mưu tiên bọn chúng chu cố kế hoạch ám sát 1 vài vị Thượng tọa, Đại đức lãnh đạo cuộc đấu tranh hiện nay với ác ý gây sự hiểu lầm cho đồng bào các giới và đã lôi cho chính quyền. Vậy đề chặn đứng âm mưu đen tối kinh đề nghị cho Cảnh sát công khai bảo vệ các vị Thượng tọa Đại đức liên hệ đến cuộc đấu tranh do quý vị chủ trương.»

Bản thông cáo khẩn cấp số 07 của UBBVHC trung ương thì nhấn mạnh rằng, văn đề an ninh của người dân, trong đó có các Thượng tọa, thường nhiên do chính quyền chịu trách nhiệm. Cho việc ám sát 1 vài Thượng tọa lãnh đạo của VC đã đề lộ cho chính quyền, thì bản thông cáo trên viết tăng: «người ta cũng có thể nghĩ ngược lại.»

Bản Thông cáo trên cho nói rằng: «mình khác nào cũng đã từng được sự đồng trong kỳ Pháp nạn 63 chuẩ thời Ngô Đình Diệm, và gần đây nhất là Pháp nạn 66 mà Thượng tọa Thích Thiện Minh là một thí dụ điển hình.

17 5: VIÊN BIỂU TÌNH SẼ PHẢI RA TÒA ÁN QUÂN SỰ

SAIGON 7.10 — Theo một nguồn tin chưa được xác nhận thì 17 sinh viên trong số 35 người bị bắt vì biểu tình sẽ bị đưa ra trước tòa án quân sự vùng 3 Chiến thuật.

Số sinh viên này đã bị cảnh sát quốc gia bắt giữ hồm 2.10 khi họ vừa rời khỏi tổng lội sinh viên Saigon cả thảm gia 1 cuộc biểu tình chống lại cuộc bầu cử 3-9 vừa qua.

Ấn theo nguồn tin tiếp thì trong số sinh viên bị giải tòa có ít nhất 10 sinh viên Đại học Saigon và 1 số sinh viên trích đầu. Mặt số sinh viên này khác không bị truy tố trước tòa án, nhưng vẫn phải thi hành quản chế tại nơi cặc tỉnh mình, mặc dù thời gian hoàn miễn đích cho biện lực.

Trường công nhân nhắc lại rằng mới đây, chính nhà đã công bố một thông cáo nói rằng sẽ truy tố ra trước tòa án quân sự những ai biểu tình gây xáo trộn đến mất tự công công. Bản thông cáo còn nói rằng, những người nhẹ tội chất, nếu không bị truy tố trước Pháp luật, sẽ phải thi hành quản chế lập tức đủ cho thời gian hoàn miễn cho hiệu lực.

THƯỢNG NGHỊ SĨ VANCE HARTKE LOAN BÁO :

MỸ ĐANG CỨU XÉT ĐỪNG ĐẦN Biện pháp đồ bộ Bắc Việt

★ Và Tổng Thống Johnson đang bị áp lực ngày càng nặng về vấn đề này.

HOA THỊNH ĐỐN 7-10 (UPI) — Thượng nghị sĩ Vance Hartke (Dân chủ — Indiana) hôm thứ Sáu tuyên bố rằng chính phủ Mỹ đang cứu xét đường đến việc đổ bộ lên lãnh thổ BV.

Ông cho biết rằng Tổng Johnson đã ý kiến tự lực của các vị tư lệnh ở Ngũ giác đài và các lãnh một cuộc tấn công và phía Bắc vùng phi quân sự.

Ngài lời với thông tấn xã UPI thượng nghị sĩ Hartke tuyên bố: «Tổng thống Johnson cũng ngày càng bị áp lực về vấn đề này».

Thượng nghị sĩ Hartke cho hay thế được về các cuộc leo thang trong quá khứ đã được tiếp theo sau 1 quả khinh khí cầu thí nghiệm tức là sự bước từ thấp trong của Ngũ giác đài.

Thượng nghị sĩ Hartke cho hay là ông Henry Cabot Lodge, cựu đại sứ Mỹ tại VN đã đưa ra một quả khinh khí cầu thí nghiệm tại Pittsburg nơi ông Cabot Lodge đã tuyên bố rằng ông đã thành 1 cuộc tấn công ra BV. Tuy nhiên, sau đó, đại sứ Lodge đã cải chính lời tuyên bố này.

Thượng nghị sĩ Hartke cho biết thêm rằng bước tiến sau đó sẽ là 1 sự cải chính từ lộ quốc phòng Mỹ, chẳng hạn thay mặt liên quân Mỹ có hay gửi lại đề nghị 1 cuộc tấn công ra BV như vậy.

Trong khi đó, một tờ viết của thượng nghị sĩ Thruston B Morton (Cộng hòa — Kentucky) đã cải chính tin tức báo thì cho rằng thượng nghị sĩ Morton đã kêu gọi việc mở một cuộc tấn công ra BV.

Ông J.Doll Reed, tùy viên báo chí của thượng nghị sĩ Morton, hôm thứ Sáu thượng nghị sĩ không bao giờ đưa ra sáng đề ưu tiên đối với các tin đồn.

Người ta biết rằng đề

Tú Xe

MIỆNG THẾ GIAN

DÂN TỘC, TỔ QUỐC... BÉT DÈM

Trong khi cuộc bầu cử vừa mới có kết quả tạm bợ, nhiều ký giả lớn đã mau chân lẹ miệng đến phỏng vấn những ông lớn cỡ Trung Tướng Chủ Tịch Nguyễn v Thiệu, TT Giôn Xơn, đại sứ Bân cơ, hỏi cảm tưởng các vị về cuộc bầu cử. Lẽ dĩ nhiên ông nào ông nấy cũng to vẻ rất hài lòng hoặc nhận thấy rất tốt đẹp «vê ri phe ơ» hoặc thật rất khích lệ.

Vốn thận trọng Tú Xe phải đợi có kết quả chính thức rồi được hợp thức hóa mới dám tìm đám dân nho nhỏ (bé miệng thấp cổ) hỏi cảm tưởng quý bạn ấy về cuộc bầu cử, một bước mới (chưa rõ bước tiến hay lùi) trong công cuộc xây dựng dân chủ.

Chiều thứ hai, Tú Xe xuống Chợ cũ nhậu ở quán Vĩnh Tồn Tâm gặp anh Năm tắc xi bèn chụp ngay cơ hội và khai hỏa:

— Sao anh Năm, cảm tưởng anh về cuộc bầu cử này như thế nào?

— Kết quả diễn tả rất đúng hiện trạng của nước nhà.

— Nghĩa là sao?

—...Nghĩa là...nghĩa là như bác đã thấy ở nước mình những TƯỚNG (liên danh các tướng Đôn Đình Cao) SĨ (các giáo sư thạc sĩ Vũ quốc Thúc, Thông) TƯỢNG (Bạch Tượng Trần văn Lắm) nói cách khác như Con Trâu, con Gà con Sư Tử, con Ngựa, con Bồ Cu đều về có hạng, trái lại Dân tộc (liên danh Phạm đình Nghị) và Tổ Quốc (liên danh Nguyễn duy Cần) lại về hạng...bét dèm.

— Có lẽ tại bây giờ các chánh khách, các chính trị...ba da xài quá nhiều mấy danh từ «Tổ Quốc», «Dân tộc» nên nó bị mất giá, chứ Tổ Quốc theo mọi người dân lương thiện quan niệm là phải trên hết, còn Dân tộc VN cũng có hạng trên trường Quốc tế chứ sao lại bét dèm.

— Thật tui không ngờ bác mang tên Tú Xe mà chẳng biết gì cả. VN vừa bị bôi tên trên trường quốc tế mà bác không hay à?

— Ở đâu hồi nào tại sao và bởi ai?

— Thì báo chí đã chẳng đăng tin hãng tàu «Nhà Rồng» (Messageries Maritimes) của Pháp vừa bôi tên chiếc tàu «Việt Nam» để thay bằng tên «Thái Bình Dương» (Pacifique).

— Cũng dễ hiểu. Pháp không còn cập bến VN nữa, không kiếm chác động nữa thì họ đổi tên. VN trong sổ «cơm» của họ, âu cũng rất là thường tình.

— Nhưng người Mỹ đang tích cực viện trợ chúng ta và chúng ta chống cộng lại cũng đòi bôi sơ sơ cái tên Việt Nam bác nghĩ sao?

— Có lẽ anh Năm nói giỡn chơi, làm gì có việc «lọa» ấy. TT Giôn Xơn đã nhơn danh dân tộc Mỹ long trọng cam kết sẽ giúp đỡ Việt Nam giữ vẹn nền độc lập đang bị đế quốc đỏ đe dọa, lẽ nào chính người Mỹ lại xâm phạm nền độ lập của VN.

— Thì đây, thì đây, vừa rồi báo nhà có nhắc lại những đề nghị động trời của một anh ký giả Mỹ nào đó mà tờ «Newsweek» một tạp chí có uy tín vào bậc nhứt nhì bên Mỹ đã phổ biến. Anh Mỹ này đề nghị chính phủ Mỹ nên duyệt lại toàn bộ chính sách ở VN đại khái:

1º) nên sáp nhập toàn thể quân lực VN vào quân lực Hoa kỳ.

2º) nên đòi được quyền yêu cầu thay đổi những giới chức VN tham nhũng.

Nếu đề nghị anh ký giả Mỹ này được thực hiện quân lực VN bị sáp nhập, hành chánh VN bị giao hoàn thì VN chẳng hóa ra một danh từ suông. Bác Tú nghĩ sao?

— Ối, báo chí xứ người ta tự do ký giả muốn viết gì cứ tự do viết, viết xuyên tạc không có bằng cớ thì có Tòa án xét xử, viết bậy, viết tầm ruồng thì có Tòa án dư luận phán xét. Dư luận quần chúng VN, trong đó có anh, đã phán xét rồi. Phê bình thêm cũng bằng thừa. Những ai đó, xem rẻ dân tộc VN hoặc cho rằng VN là bét dèm thật lầm to.

— Nhưng nếu chính người Việt lại xem rẻ những gì thuộc về dân tộc của họ, để cóp nhặt từ thói ăn nết ở của ngoại bang thì còn trách ai và bác Tú có thấy là đáng buồn chăng.

— Đáng buồn... cười thật, hoặc đáng mừng chứ có chi là đáng buồn. Chẳng hạn nếu có người bắt chước lề lối làm việc tổ chức theo khoa học hoặc tiêm nhiễm óc tự lập hay tinh thần Dân chủ của người Mỹ đó là điều đáng mừng. Tóm lại nếu có người nhắm mắt cóp nhặt theo nếp sống của người Mỹ có khác gì làm trò khỉ chọc cười thiên hạ.

— Bác Tú nhận xét có hơi đúng. Chính tôi cũng bắt tức cười khi thấy nhiều cậu nhỏ có vóc dáng nho nhỏ bắt chước mặc quần «din» của người (vốn Mỹ to con và đôi khi quá đồ sộ. Do đó mới chế ra kiểu quần không ly bó sát và dày xệ) Trông mấy cậu nhỏ có thân hình nho nhỏ mặc quần «din» đi bát phố người ta chỉ thấy những chiếc đũa, những que tăm chứ không thấy đâu là cặp đùi hay cặp giò cẳng. Chẳng hạn làm sao không buồn cười khi thấy còn nhiều người đua đòi mua cá hộp thịt bò hộp «mát in USA» để ăn trong khi cá tươi, thịt bò tươi sản xuất trong nước còn tươi rói và còn đầy chất nước cốt ngọt lịm lại đặng những người Mỹ đặc biệt chiếu cố.

— Đó là tại người Việt mình chưa biết những bất tiện của thói quen ăn đồ hộp. Một người bạn của Tú Xe đi học bên Mỹ về kể chuyện sau đây: Lần nọ anh gặp 2 vợ chồng người bạn Mỹ dắt nhau đi ăn ở hiệu.

Anh hỏi:

— Có lẽ chị bếp đi nghỉ phép nên ông bà đi ăn ở nhà hàng?

Ông bạn Mỹ đáp:

— Không, hôm nay ở khu phố tôi bị cúp điện những máy mở đồ hộp bằng điện ở nhà tôi hết phương tiện xử dụng..

Chu Tử vui buồn với bạn đọc

HẬU CỨ

Ít ngày nay có dư luận tung ra là báo Sống «sẽ» bị đóng cửa. Một bữa nọ, ký giả Thạch thái Phúc từ tòa án chạy hớt hãi tới báo Sống hỏi: «Tại sao Sống bị đóng cửa? Đóng bao nhiêu lâu».

Báo Sống tự kiểm thảo, thấy mình chỉ làm nhiệm vụ khách quan, vô tư của người cầm bút, không thể có lý do gì khiến báo Sống bị đóng cửa. Báo Sống không chống chính quyền, nhưng báo Sống cũng không cam tâm làm «lâu la» viết mướn đánh thuê cho chính quyền. Báo Sống không chia rẽ, không phá hoại không làm tay sai cho bất cứ ai. Chỉ nói lên tiếng nói của Sự Thật, của Lương Tri, tiếng nói uất hận của những người tuyệt vọng, người đau khổ. Sống không có thành kiến, không có phe đảng ai, ai phải thì Sống bênh, ai trái thì Sống chống dù kẻ đó là chính quyền, là thế lực này, đoàn thể nào. Đường lối báo Sống đàng hoàng, độc lập như rứa, đóng cửa báo Sống là chuyện phi lý. Nhưng trên đất nước phi lý này, nếu báo Sống bị đóng cửa, thì cũng chả là điều đáng ngạc nhiên.

Cho nên tôi cần «tâm sự» với bạn đọc một điều: nhóm Sống đã xây thiết lập xong "hậu cứ" để nếu báo bị đóng cửa thì rút về hậu cứ. Hậu cứ là "viện gạch" là Đoàn Công Tác Sống, là nhà xuất bản Sống.

Về "Viện gạch" và Đoàn Công Tác Sống, báo Sống cần báo cáo với bạn đọc, khi anh em khởi sự "xuống đồng", về với đồng bào nông thôn chúng tôi rất hăng say, nhưng không phải cái hăng say của lòng tin tưởng, mà là cái hăng say của lòng tuyệt vọng, không thể làm ngơ, giả câm giả điếc trước sự thống khổ của đồng bào, thì phải xuống đồng, để lương tâm đỡ dằn vặt,..Thế thôi, không hơn không kém. Nhưng sau 6 tháng hoạt động chúng tôi có thể nói tin tưởng thực sự đã nhen nhúm trong tâm hồn chúng tôi. Chúng tôi đã có những lý do cụ thể để tin tưởng. Những lý do cụ thể đó là:

— Sự lớn mạnh của Đoàn Công Tác Sống. Đoàn từ 5,7 người lúc khởi sự, đã lên con số hàng chục người. Phương tiện của Đoàn rất eo hẹp vậy mà ngoài những công tác xã hội mà Đoàn đã thực hiện, những công tác xây cầu, cất nhà cho đồng bào, đoàn đã thiết lập được 1 cơ sở kinh tế tự túc: cơ sở đó là cái lò gạch «Viện gạch» của đoàn. Riêng cơ sở kinh tế này cũng trị giá 5 triệu đồng. Vậy mà từ khi xuất phát cho tới nay, tất cả «vốn liếng», tất cả phương tiện tài chính của đoàn, chưa được quá 3 triệu, 2 triệu của báo Sống và 1 triệu do tiền ủng hộ của bạn đọc với tiền tổ chức những «đại nhạc hội». Đoàn hy vọng với chiến thuật «đánh bạc gấp thếc» của mình chỉ trong thời gian ngắn trên toàn quốc, ở mỗi tỉnh sẽ có 1 cái «Viện gạch Sống» được xây dựng làm thay đổi bộ mặt của đất nước. Hy vọng quá có hơi «tếu» nhưng chúng tôi vốn là những kẻ «tếu» nhất nước!

Lý do thứ hai là sự ủng hộ của đồng bào, mỗi ngày mỗi gia tăng.

Tôi mạn phép kể câu chuyện điển hình dưới đây. Cách đây hai ngày, bà luật sư Nguyễn thị Vui, đội cái nón lá, lù lù tới báo Sống, đưa cho tôi 10 ngàn, nói với tôi:

— Thú thực với anh trước kia không những tôi không có cảm tình với Sống, tôi thù ghét cay đắng báo Sống là đằng khác Nhất về vụ ông Phạm phú Khai, báo Sống đem đời tư một người người đàn bà ra đả kích vu khống, tôi không "chịu" nổi. Khi anh bị bắn tôi tự nhủ. "Bắn bỏ là phải" Nhưng bây giờ thì tôi hiểu báo Sống. Tôi cùng 1 quan điểm với anh về một số vấn đề anh nêu ra: chẳng hạn tôi đồng ý với anh rằng muốn chống Cộng, tối thiểu người quốc gia phải trong sạch. Tôi đồng ý với anh là giới trí thức quốc gia nói chung thật nhơ nhuốc đớn hèn.

Tôi đồng ý với anh trong lúc này mà làm giàu, dù làm giàu 1 cách lương thiện vẫn là một tội lỗi. Tôi tán thành cái sáng kiến can đảm «xuống đồng» của anh, tôi vừa lĩnh lương được mấy chục ngàn, tôi chia cho đoàn 10 ngàn, anh đừng cám ơn tôi...

Rồi trong gần hai tiếng đồng hồ tôi nghe chị kể tâm tình mình, tâm tình một nữ trí thức có cá tính có hoài bão, một người đàn bà tiến bộ, khuynh tả, tự cảm thấy bất lực, bất mãn trước thời cuộc mà không biết làm gì, không biết tiến thoái ra sao. Chị đưa cho tôi đọc bài «xót quê hương» mà chị đã viết từ lâu rồi (coi Sống Chúa Nhật cùng số này) rồi chị dơm dớm nước mắt nói:

— Làm cái gì bây giờ hả anh. Tôi là anh em con cô con cậu với lãnh tụ của Mặt Trận giải phóng Huỳnh Tấn Phát Hồi hoạt động kháng chiến, người ta đã tặng cho tôi «huy chương Hồ Chí Minh», nếu người ta có đầu óc nghi ngờ, có thành kiến người ta có thể gán cho tôi là Cộng Sản nằm vùng. Nhưng tôi không chịu nổi Cộng Sản, không kham nổi đường lối độc tài, triệt hạ trí thức, chà đạp tự do của Cộng Sản Nhưng quốc gia thối nát, bần thỉu quá, có tôi e thua mất Tôi muốn, nếu những người Cộng Sản đối diện với tôi, ít ra; họ cũng nghĩ đây là một người trong sạch, không đáng khinh Nhưng biết làm cái gì bây giờ?

Tôi mới buồn trả lời chị.

— Chị đã góp một viên gạch vào viện gạch!

(CÒN NỮA)

Mỗi tuần một bông hồng cho Văn Nghệ

— HƯ TRÚC —

MỘT MÌNH MỘT NGỰA

Anh em gặp gỡ tôi mấy hôm nay đông quá. Nhiều người bảo tôi: cậu cứ tiếp tục cái trò chơi kỳ cục ấy đi, được đấy. Ng. văn Trung điện đàm nhắc nhở vài điều. Trần dạ Từ, tác giả «Tỏ tình trong đêm» đã tới 1 ly cà phê sữa ở quán cóc trước cửa báo Sống và nói rằng viết như thế trí thức quá. Sợ rằng chúng nó chưa hiểu. Với cái bọn khốn kiếp đó cần phải nói rõ rệt hơn nữa. Tướng biên khu Tú Kếu nhìn tôi cười khoái trá. Đặng Giao bảo thằng sa đích nó gặp Giao nó quay đi. Và Giao cười, cái cười bao hàm thật nhiều ý nghĩa. Một nhà văn thuộc loại già khuyên tôi rằng mỗi kỳ nên họp anh em lại để tham khảo ý kiến, sưu tầm tài liệu, rút ưu khuyết điểm để có thể phơi bày cho rõ rệt hơn nữa khuôn mặt dơ bẩn của bọn sa đích văn nghệ.

Tôi không đồng ý với anh vì những lý do sẽ trình ở cuối thư này nhưng đã giữ lại một phần ý kiến của anh. Tôi tìm gặp một số anh em đông đảo không phải để kết bè kết nhóm, không phải để sưu tầm tài liệu mà để nghe anh em chỉ trích về những việc làm văn nghệ của mình.

Bữa nhậu nhẹt ở nhà của nhà thơ trẻ tuổi đó hôm thứ hai vừa qua đó có tôi. Anh em họp mặt ở đây có độ mươi người. Anh em «chê» tôi. Anh em xài xể tôi tưới hạt sen. Nhà thơ trẻ khờ chỉ chỉ vào mặt tôi và nói: «Anh ở trên mây. Anh chẳng hiểu gì cả. Với cái bọn đầu trâu mặt ngựa đó mà anh nói cái chuyện tư cách của nhà phê bình nói đến «đời văn» nói đến «việc làm quy mô và liên tục» thì thực là anh chưa biết gì về bọn chúng.

Đây, tôi kể cho anh nghe một chuyện. Anh biết một nhà thơ nọ tác giả mấy tập thơ tình cũng đủ nổi tiếng lắm, một buổi đẹp trời kia được sa đích tìm gặp và bảo muốn có phê bình một quả không. Một tác giả, bởi phản ứng tự nhiên được hỏi như thế dĩ nhiên bày tỏ sự hoan nghinh lớn. Sa đích liền rút trong túi ra một bài phê bình đã giao cho bọn côn quang tay em làm sẵn từ trước, đưa cho nhà thơ coi. Nhà thơ đọc xong bèn toát mồ hôi vì thấy nó sao nấu mình phê quá. Anh đưa trả cho sa đích tờ giấy bẩn thỉu đó và nhìn nó bằn cặp mắt kinh ngạc. Lúc đó sa đích ở mới nở nụ cười nham hiểm mà bảo rằng không anh yên chí. Bài này ông chủ nhiệm tờ rít của tôi định đăng nhưng tôi bỏ. Tuy là salarié nhưng tôi là vua ở đó. Ông chủ tôi chỉ biết toàn co chữ chứ chẳng biết quái gì về văn nghệ đâu. Tôi dùng ông ta làm cái bung xung để khi có thằng nào chửi bới mình thì mình bảo bởi ông chủ nhiệm, tôi chỉ là làm thuê. Tôi sẽ đăng một bài khen anh thật nặng. Nhưng ông chủ tôi đã trả tiền bài này rồi. Ông không chịu trả thêm bài nữa. Do đó nếu anh muốn tôi bỏ bài này đăng bài khác thì...thì...anh chịu cái sở phí đó. Nhà thơ của chúng ta lúc đó mới ngã ngửa người ra, mới hiểu rằng thì ra sa đích nó muốn bắt địa mình.

Bị dư vào thế kẹt, cái thế bị săng ta, anh đành nhắm mắt đưa chân và bỏ bao nhiêu. Sa đích mấp máy cặp môi thâm sì và nói lên một tiếng «cám nghĩa». Ngừng một giây, nhà thơ trẻ tuổi «biết quá nhiều» đó kết luận: «Đấy anh thấy chưa với bọn khốn nạn như thế mà anh nói đến đời văn mới lại tư cách thì thật là nước đổ đầu vịt». Và anh nói thêm: «Chỉ tội cho ông chủ nhà báo đó vốn là người tuy chữ nghĩa không có nhiều quá nhưng cũng là người tha thiết với văn nghệ. Nào ngờ người phúc đức thế mà lại gặp cảnh nuôi ong tay áo.

Sau lưng nó chê mình chỉ biết toàn co chữ nó dùng báo của mình để đi bắt địa văn nghệ. Rồi có ai chửi nó lại đổ cái salarié có lương tháng thứ mười ba của nó ra để cãy mình ra trước bùa dìu dư luật.»

Nhà báo viết phóng sự nổi tiếng ngồi cạnh tôi nốc một hớp la ve, châm một điếu thuốc rồi hỏi tôi: Ông đã đọc cuốn sách của Lê tất Điều vừa viết về sa đích văn nghệ chưa. Tôi đáp chưa. Anh cười và nói như thế thì ông chưa biết gì cả.

Đứng cạnh tập truyện của Lê viết về sa đích thì những gì anh viết còn bay bướm quá. Anh chỉ là một thứ tay mơ. Anh có biết không, Lê tất Điều gọi nó là con nhặng. Con nhặng đậu trên một đống đờm để hút lấy chất nước bẩn thỉu đó. Nhặng xanh hiểu chưa Nhặng chỉ có thể sống được nếu được tiếp tục hút chất dơ ấy. Nó sống bằng sự dơ bẩn.

Nó là sự dơ bẩn. Ông thấy chưa ông gọi nó là sa đích văn nghệ thì cái chữ của ông nó đẹp quá, nó nốp quá, thiếu dân tộc tính. Phải gọi nó là con nhặng xanh như Lê tất Điều đã làm.»

Khi bữa nhậu gần tàn một anh em đã bày tỏ ý nghĩ muốn tương trợ với tôi Anh này bảo để cùng viết trên một nhật báo. Anh kia nói để tôi viết thêm trên 1 tờ tạp chí. Các anh em nói đại khái là mình phải áp dụng xa luân chiến mới làm cho cái bọn sa đích văn nghệ nó sáng mắt ra. Chúng nó khốn nạn lắm. Một mình anh không thể địch được cả bầy lang sói.» Tôi ghi nhận những câu chuyện do các anh em kể ra, ghi nhận thiện chí giúp đỡ anh em. Nhưng tôi cũng cần nói rõ là tôi không hoàn toàn đồng ý với các anh. Các anh đều ghét lắm cái tên sa đích văn nghệ lừa thầy phản bạn, sớm đầu tối đánh khốn nạn đó. Tôi hiểu lắm Nhưng tôi khẩn thiết xin các anh hãy quên nó đi. Những lá thư này, tôi đi rồi không nhắm đến những cá nhân cố định do không ... đến dân. Ta chỉ đề cập đến sa đích văn nghệ để cho những người văn nghệ trẻ có thể nhận được khuôn mặt bẩn thỉu của chúng một cách dễ dàng để có thể yên lòng mà sáng tác. Các anh cũng đừng bênh tôi. Cứ để mộ mình tôi đủ rồi. Các anh cứ để cho tôi một mình một ngựa.

Bây giờ với tôi cái sự sống và cái sự chết thấy cũng thường lắm. Cho nên có cái gì những sa đích văn nghệ và lũ đàn em bèn mọn của nó Những thủ đoạn khốn nạn của nó tôi có sá gì các anh không cần phải dính vào. Cứ để tôi một mình một ngựa. Và lại cái tính tôi xưa nay vẫn thế. Không thích kéo bè kết nhóm.

Báo nào viết được thì viết. Dù nhóm của anh to đến đâu, khỏe đến đâu, đòn phép tài tình đến đâu, quy tụ các đàn anh văn nghệ nào đến đâu em cũng xin phép không gia nhập. Xin phép dứt áo ra đi. Tôi không thích cái cảnh những con cái tụ họp vào với nhau để gây ra ảo tưởng trái ngói. Không thể chịu được cái cảnh suy tôn lẫn h tụ ở trong văn nghệ. Một anh viết chẳng ra gì cả làng xúm lại nay nịnh một câu mai khen một câu cũng chẳng lừa dối được ai. Cái chiến thuật một lời nói dối nhắc lại nghìn lần trở thành chân lý áp dụng tốt trong chính trị sớm muộn cũng thất bại to trong văn nghệ. Tôi sẽ trở lại vấn đề này. Sẽ nói kỹ về hiện tượng bè nhóm văn nghệ. Sẽ nói về các trò ảo thuật của các tay đàn anh để đưa người này lên, hạ người kia xuống. Nói toạt kỳ chẳng vì giận dữ gì ai mà cốt để những trò bề văn nghệ đó diễn từ mười năm nay đừng diễn lại nữa nhạt lắm.

Tôi nói trước những điều sắp viết ra như thế để anh em thấy rằng sa đích chỉ là một khía cạnh nhỏ của nhưng lá thư này. Tên sa đích hạng bét và lũ bồi của nó không đáng cho ta quan tâm nhiều hơn.

Và các anh cũng chẳng cần bận tâm lo lắng cho tôi. Tôi còn phải viết nhiều lá thư. Lo cũng không suể đâu. Còn làm phật lòng cả những đàn anh «lớn» lắm.

Cứ mặc tôi.

Cứ để tôi một mình một ngựa.

HƯ TRÚC

Thư tín:

BẠN SA ĐÍCH PHẢN TỈNH: Bạn khơi cần phân trần là "sa đích xếp của bạn nó đòi bạn viết thế này thế nọ và sửa bài của bạn. Tôi không quan tâm đ o việc riêng của các bạn. Nếu quả thực thấy hối hận quá thì cứ việc «cố gắng làm lại cuộc «đời» bằng cách sáng tác thật khỏe vào. Chỉ có việc đó mới là văn nghệ.

NHẮN CHUNG CÁC BẠN YÊU THƠ: Vì mục «bông hồng» này nhiều gai quá, báo Sống sẽ mở thêm một mục «mỗi tuần một cánh hoa lan cho văn nghệ» thật tươi mát để giới thiệu rất trang trọng những tài năng mới của thi ca. Vậy các bạn gửi gấp những sáng tác sắc nội nhất của mình lan cho văn nghệ.» Bạn Sa đích đọc những tác phẩm của các bạn sẽ ghen tuông thêm khát đến điên cuồng cuồng. Kệ chúng, ta cứ viết thật khỏe, thật nghiêm nhiên, thật bách. Thơ gởi về có thể đề: «Mỗi tuần một cánh hoa lan cho văn nghệ». Báo Sống, 106, đường Gia Long Saigon».

TẦM ĐẠI BÁC

TRẠNG ĐỚP phụ trách

MỘT TRIỆU KINH KHA

Dũng Sĩ Kinh Kha, dũng sĩ Tầu,
Danh lừng bốn biển với năm châu;
Một đi thề quyết không quay lại,
Sông Dịch ngàn năm nước ngậm sầu!

Nghĩ cái thân ông cũng sướng đời,
Nào vàng từng cục ném rùa chơi,
Chặt tay mỹ nữ vua đem biếu,
Gan ngựa Truy Phong nhậu khoái mồi!

★

Ông được nuôi ăn thật béo mầm,
Cho dai thớ thịt, khoẻ dường gân,
Người ta trao một thanh gươm báu,
Rồi bảo ông đi giết bạo Tần.

★

Tần Thủy Hoàng kia đứa thật hư,
Nhưng mà bạo chúa nó không ngu,
Cùng tay mãi võ Sơn Đông giỏi,
Nó chém ông Kha chết dứ dừ!

★

Đại Sự không thành dân chết lây,
Chết thằng vô tội nghĩ mà cay,
Ô hay, chúng nó ăn gì nhỉ?
Chỉ tại ông Kha chém vụng tay!

★

Ông đi giết mướn cũng không xong,
Uổng bạc uổng tiền kẻ mượn ông!
Chớ chết lắm lời thêm nữa đó,
Người đời nhang khói họ thờ ông!

★

Nước Nam có cả triệu Kinh Kha,
Bến Hải ăn thăm họ bước qua,
Nhất định quyết tâm thề trở lại,
Không cần giết mướn họ người ta!

TRẠNG ĐỚP

Tiết canh lòng heo

BẾP NHỎ tạp ghi

ĐÂU CÓ THIẾU TÌNH YÊU

○ Anh em sinh viên xuống đường phá kết quả cuộc bầu cử 3.9 Bếp này già nua chân yếu tay mềm không dám có ý kiến gì cả. Nhưng Bếp này hơi bàng hoàng khi thấy 1 sinh viên Mèo nhào bọc lòng của ông nghị Fún bai — Cũng rưng mỡ, xuống đường và được các «mệ» Giao chỉ che dù một cách say sưa.

▪ Anh em sinh viên (xin thưa cho rõ: Một số anh em thôi) lại «đêm không ngủ» hội thảo này nọ. Bếp này vẫn biết thân già nua chân yếu tay mềm, không dám có ý kiến gì cả. Nhưng Bếp này sốt ruột khi thấy một sinh viên Úc «Ngồi Chơi Xơi Nước» trong đêm hội thảo, ù ù, cạc cạc và được các «mệ» Giao Chỉ đút kẹo tận miệng, thi nhau cho anh Úc uống cà phê.

▪ Sao với người ngoại quốc, người ta săn sóc tận tình thế nhỉ? Bếp này nghĩ tới ấn Sóc Sơn ở Kiên Giang xa tít tắp, cả 2 hai cái phá lớn vài cái ghe nhỏ. Nơi ấy đồng bào ta khổ sở vô vàn, «Viện gạch» của Chu Tử, chưa ăn thua gì, thiện chí của Chu Tử, Tú Kếu cũng chưa ăn thua gì. Cả tình yêu đồng bào của Chu Tử, Tú Kếu vẫn vẫn cũng chưa thấm được nỗi xót xa của Tân Lợi.

▪ Nhưng chúng ta vẫn thừa tình yêu cho người ngoại, vẫn muốn làm cảnh với thời cuộc. Bếp này nghĩ: giá như các «mệ» Giao Chỉ biết che dù, che bóng mát thương yêu cho các em nhỏ đồng khốn nạn ở Tân Lợi, biết đút kẹo, thi nhau đổ cà phê sữa cho đồng bào thêm kẹo, thêm cà phê sữa ở Sóc Sơn thì nỗi xót xa Sóc Sơn VN sẽ dịu dần.

▪ Tiên sư bố chúng nó còn nhiều đứa không thèm biết đồng bào nông thôn chúng nó đau khổ ra sao. Chúng nó cứ đú đởn, cứ làm cảnh thời cuộc bằng cách đút kẹo vào mồm chú bé mũi lõ, mắt xanh!

BẾP NHỎ

Trong họ ngoài làng

MỎ BÁO râu rao

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

THỦ TƯỚNG TƯƠNG LAI

Theo sự tiết lộ của tổng thống Nguyễn văn Thiệu thì thủ tướng tương lai sẽ là một ông dân sự. Mỏ này đã làm một phát dò hỏi kỹ lưỡng, trưng cầu đủ các ý kiến của mọi tầng lớp nhân dân, nhất là tầng lớp các mợ Mỹ ma ri sến, đượi và hoa hậu Tới Hát và Nói, thấy rằng, nếu thủ tướng là ông dân biểu lem nhem Nguyễn minh Đăng nhất định nước Giao Chỉ sẽ khấm khá.

Bởi vì, đằng sau ông Nguyễn minh Đăng còn có ông Đinh từ Thức. Người ta bảo tất cả những gì ông Đăng phát biểu, làm Quốc Hội — kể cả bài diễn văn trong bữa tiệc do Hội chủ báo mời — đều do ông Thức «dạy» ông Đăng. Người ta bảo thế đó. Ông Đăng có quyền cải chính. Chỉ yêu cầu ông một điều: Có viết cải chính, xin mời ông lên tòa soạn chúng tôi, chúng tôi cấp giấy và bút cho ông viết. Vì chúng tôi sợ bài viết của ông vẫn do ông Đinh từ Thức «thảo» hộ và ông chỉ «cóp pi cũng phọc»

NGƯỜI CHE DÙ CHO THẦY TRÍ QUANG

Thầy Trí Quang khởi sắc tranh đấu đợt III tại vườn cây sao trước dinh Độc Lập. Người ta thấy, trong số những phật tử đứng che dù mưa nắng cho thầy Trí Quang, có một nhân vật lạ hoắc, mới xuất hiện... xuống đường. Nhân vật này xửa xuống tóc nhưng chỉ xuống «cua» kiểu Nguyễn ngu Í, Thế Phong.

Thưa bà con, tên hắn là THƯƠNG SINH Ngợt tuần này. Thương Sinh bỏ nhà, bỏ tòa soạn ra đi. Không ai biết hắn đi đâu. Hỏi ra mới vỡ lẽ, hắn làm khổ vợ con ròng rã bảy năm nay vì máu mê nghệ sĩ của hắn. Hắn bèn làm một phát sám hối, cắt tóc đứng che dù cho thầy Trí Quang. Phật tử Thương Sinh dạo này tỏ ra ngoan ngoãn lắm, biết hoang đàng rồi. Ai không tin, mời lên tòa soạn sẽ thấy cái đầu gần như trọc lông lốc bình vôi của Thương Sinh.

TỤT THANG ĐIỆN

Điện khi dạo này xa sút tệ. Có lẽ, cần phải chích cho ông Bùi hữu Tuấn vài hộp «xanh cọọc tin dít». Chứ ai đời, khu Phan thanh Giản thuộc xóm của chí sĩ Minh Võ, cúp điện 5 ngày liền. Ở Phú Nhuận, ngày có ngày không cứ như gà đẻ cách nhật. Cả đêm tối om, sáng vừa xuất một tí...khi điện lại đóng chặt bình. Mẹ kiếp, đã có Hiến pháp bảo hoi mà đời cứ khổ sở vì điện ư? Cúp không báo, không lý do. Nhà đèn khinh bỉ khách hàng tột độ rồi đó.

Người ta bảo, sắp có chính phủ mới nên ông Bùi hữu Tuấn một là chán chường cái sự sửa soạn đi ô tô tương hai là bận bịu cái sự chạy chọt giữ chức vụ thơm tho mới nên bỏ bê điện khí đến ốm yếu mòn teo. Ông Tuấn có quyền cải chính và gửi thư tới là chu.

TIẾNG GỌI CỦA GIA ĐÌNH

Duyên Anh đã viết xong vở kịch nhan đề «CHỌN LỰA» Đây là vở bi kịch gia đình rất... cuộc đời. Kịch cần khúc lắm Bởi vậy Duyên Anh định trao «Chọn lựa» cho ban thoại kịch Kim Cương diễn chơi vài lần hay diễn sát bây ra cũng được mà không «đòi» tiền.

Với điều kiện nước mắt Kim Cương phải là tiếng gọi những người đàn ông trở về với gia đình. Kẻ đã thất kịch sĩ Kim Cương nghĩa sao? ... Nguyễn Long đóng kịch hay nhất ...

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỎ BÁO

Làm cho da mặt được mịn màng, Hết mụn trứng cá, tàn nhang.

HÃY DÙNG MỸ-DIỆN-CAO

(Thuốc sức mụn QUẢNG AN HÒA)

Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, trị tuyệt mụn bọc, nhân, nhọt, sần, tàn nhang trên da mặt, ra nắng không cảm, bảo vệ da mặt được trẻ mãi không già.

(Có cầu chứng tại Tòa thương mại, cấm bắt chước và giả mạo).

Tổng phát hành Nhà thuốc QUẢNG AN HÒA
169 Lê văn Duyệt Saigon (Đông dược sỹ Lý Trác)
Có để bán ở các tiệm thuốc Bắc, và các tiệm tạp hóa.
K.N. số :1250 ngày 28-9-65.

PHỤ KHOA BẠCH-ĐÁI-HOÀN

TRỊ: Chứng đau tử cung và Bạch đái (huyết trắng) rất hiệu nghiệm

Phụ nữ thường bị đau tử cung, bạch đái, do kinh nguyệt không đều làm cho gương mặt xanh xao đau lưng, nhức mỏi, bần thần ...

Quý bà, quý cô nên bị chứng bệnh kể trên nên dùng thử thuốc viên bạch đái hoàn. Quảng An Hòa do Đông dược sĩ Lý Trác bào chế thì rất hiệu nghiệm cho người dùng ...

Tổng phát hành Nhà thuốc QUẢNG AN HÒA
169 Lê văn Duyệt Saigon và các tiệm thuốc Bắc có bán
KND số 1442 ngày 17-3-63

HỒNG NHI TÁN

ÔNG TIÊN

Thuốc bổ trẻ em còn trong tháng đến 6 tuổi
LÀM BIẾNG BÚ
ỌC SỮA, KHÓC ĐÊM
ĐỔ MỒ HÔI ĐẦU
TRONG MÌNH HÂM NÓNG

Giúp cho điều mau mạnh và chóng lớn

Bán ở các tiệm thuốc Bắc
Nhà thuốc ÔNG TIÊN–Phú Lâm CHOLON
K.N... B.Y.T số 571 ngày 20-11-64.

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Xót quê hương

BÀ NGUYỄN THỊ VUI

Tôi thức giấc giữa cơn mưa tầm tã, và chạnh lòng nhớ đến nạn lụt đang đe dọa miền Tây, nghĩ đến dân quê đến cảnh lúa chết, nhà trôi, nhớ đến bom đạn, đến những vụ xử tử hình bằng mã tấu, lòng tôi cảm thấy bồi hồi đau đớn, và trong bóng đêm, tôi trằn trọc mãi với niềm đau xót cho quê hương.

Quê hương, hai chữ giản dị, nhưng bao hàm biết bao ý nghĩa.

Quê hương đối với một số người là nơi cư trú tạm, là mảnh đất chiến tranh, giúp họ có cơ hội hốt bạc thật nhiều hầu tạo được một sản nghiệp đủ bảo đảm cho cả gia đình một cuộc sống vương giả nơi xứ người, nếu chẳng may xứ sở này làm mồi cho chủ nghĩa đấu tranh giai cấp.

Quê hương, đối với một số người khác, là cơ hội để tạo một thế đứng trên chính trường, hầu thỏa mãn tham vọng quyền uy, để nhờ đó, ơn đền, oán trả.

Quê hương đối với kẻ viết bài này, và có lẽ cũng là đa số dân quê, là mảnh đất hiền lành, đã đùm bọc nhau từ đời cha cho đến đời con, từ tuổi thơ đến bạc đầu, nơi đó họ gửi cả tâm tư và niềm ước vọng.

Nhớ quê hương, tôi nhớ mảnh vườn dừa quanh năm bóng mát, thương quê hương, tôi thương từ tấc đất, ngọn rau

Nhớ quê hương tôi nhớ những nét mặt dịu hiền, chất phác, nhớ những nụ cười không dượm chút xảo trá, gian ngoa

Thương quê hương, tôi thương những dáng người gầy gò trong manh áo rách, suốt một đời giãi nắng, dầm mưa.

Nhớ quê hương, tôi nhớ những buổi chiều, theo gót mẹ, đi viếng thăm người cùng xóm ở trong giồng. Ôi giồng quít, hai tiếng ấy gợi cho tôi hình ảnh của những trái cây thơm đầy nước ngọt, nhưng viếng giồng quít rồi, lòng tôi cảm thấy buồn bã xót xa, vì nơi đây là mảnh đất cỗi cằn, với những người bịnh hoạn xanh xao, run bần bật dưới cơn sốt rét, mà thuốc uống chỉ là vài lá ớt với ít hột tiêu, cột trên cườm tay gầy gò, xương xẩu, và cả sự nghiệp chỉ là căn nhà lá, theo chiều gió lắc lư.

Mến quê hương hiền lành, thương dân quê nghèo khó tôi đã nuôi nhiều ước vọng cho quê hương.

Thuở bé thơ, có những đêm trằn trọc tôi mơ ước trở thành Bác sĩ, với chiếc vali để chiều chiều thả xuống Giồng săn sóc bịnh nhân, và thỉnh thoảng lén nhét dưới ô trầu của những gia đình nghèo, nhưng chí thú làm ăn, một số tiền đủ để họ mua mảnh lưới, kiếm cá tôm nuôi sống gia đình.

Tôi hình dung nỗi ngạc nhiên của họ, tôi tưởng thấy nụ cười chất phát ngước nhìn Trời để cảm tạ Đấng Cứu Tinh nghĩ đến đó, tôi bỗng thấy lòng nhẹ lâng lâng và trong bóng tối tôi đã cười, cười vui sướng cho đến khi mắt không còn mở được.

Lớn hơn chút nữa, biết thương quê hương thêm chút nữa tôi đã ước mơ vai trò ông chủ Quận ở làng tôi. Tôi phác họa cảnh nhà thương vườn bông, trường học. Tôi hình dung nỗi vui mừng, cuộc đời no ấm của những người mà tôi hết dạ mến thương, và tôi đã thơ ngây ngỡ rằng ước vọng để tựu thành, khi thực dân không còn là chủ nhân trên mảnh đất thân yêu này nữa.

Tôi hình dung một nước nhà độc lập trong tình thương yêu đùm bọc của toàn dân.

Tôi ước mơ một xã hội dịu hiền, không xảo trá, gian ngoa, khi ấy tôi trở về làng giữa sự chào mừng của bao người mà vì họ tôi đã tìm ra lẽ sống.

Hỡi ôi, Độc lập đã đạt thành, nhưng xã hội mà tôi thương yêu còn đâu nữa.

Còn đâu nữa những nụ cười vô tư, hiền dịu, còn đâu nữa tình tương thân tương ái của thuở nào. Khắp mọi nơi chỉ còn những nét mặt sợ hãi lo âu, giữa dân làng chỉ là những hận thù và kinh sợ.

Ôi một mảnh đất hiền lành giờ đây nhuộm đầy máu đỏ Máu của những người mà tôi hết dạ mến thương. Họ là những người chất phác, không tấc đất cắm dùi, họ là những người lương thiện hơn cả những người lương thiện nhưng một buổi tối trời họ đã phải trả nợ áo cơm. Họ đã chết, đầu lìa khỏi cổ, tiếng lạy van làm rung động cả xóm làng.

Họ đã chết và đã mang đi tất cả những gì tôi đã từng hy vọng ở tương lai.

Ôi bao nhiêu năm xa cách xóm làng, nay trở lại chỉ để nhìn một màu tang tóc. Những người đã chết thời đành an phận nhưng kẻ sống còn nào biết sướng là chi, đau không dám khóc, buồn không dám than, tối sợ bị dẫn đi, sáng ôm đồ tránh đạn cuộc sống ấy phải chăng là cuộc sống.

Và cuộc sống rộn rịp, tưng bừng, trà đình, tửu điếm giữa bao nhiêu tang tóc ấy, phải chăng là cuộc sống, đúng theo ý nghĩa của con người.

Ôi đêm nay cũng là một đêm trằn trọc, nhưng cũng đêm này, hai mươi mấy năm trước, là một niềm ước vọng ở tương lai, và hôm nay, hai mươi mấy năm sau, lòng thao thức mãi vì một niềm đau không lối thoát,

Thương quê hương, xót quê hương, đôi khi lòng những muốn đội đá vá trời, nhưng ngoảnh lại nhìn xa tôi cảm thấy tâm tư rời rã, vì trên đường đi không còn người tri kỷ, và không còn bóng mát của thời xưa,

Đêm đã khuya, gió rít từng cơn, mưa nặng hột báo hiệu những ngày bão lụt, từng giọt mưa rơi, từng giọt nước mắt tôi rơi. Tôi đã khóc vì thương người bị thủy tai sắp đến, hay tôi khóc vì thương cuộc đời bế tắc của riêng tôi. Giá mà tôi làm được như các bạn của tôi, là cứ hưởng mặc cho cuộc đời đưa đẩy, giá mà tôi được như ông bạn già của tôi « mọi việc tự số Trời » để sống một cuộc đời « vô sự tiểu Thần Tiên.

Có những đêm như đêm nay tôi bỗng cảm thấy mình cần tin tưởng nơi Đấng Thiêng Liêng và trong đêm tối, tôi đã vái trời cho mưa dứt hột tôi đã khấn Phật cho các người bạn cũ của tôi chấm dứt hành động bạo tàn tôi đã cầu Chúa cho những người bạn mới của tôi bớt ích kỷ, tham lam, tôi đã cầu xin dân tộc tôi không phải chết vì mã tấu mà cũng không vì bom đạn.

Ôi tôi ao ước những giọt mưa kia không phải là những giọt nước làm cho nhà trôi, người chết làm tăng thêm phần điêu đứng của dân quê, mà những giọt nước kia sẽ là những giọt nước cam lồ rửa sạch hận thù, tẩy xóa lòng tham lam, ích kỷ trong lòng bao người dân Việt, đem lại cho dân quê nguồn hi vọng ở tương lai.

Ngoài kia trời rựng sáng, báo hiệu bình minh sắp đến nhưng nơi lòng tôi, vẫn thấy tối mò như đêm Tết ba mươi, vì ước mơ đã tan vỡ lâu rồi, và mộng đẹp đã trở thành ảo mộng.

3 thằng luân lạc từ ổ điếm lậu, «ba» trá hình...đến «Tr.Tướng quân toàn quốc»

Đây sư đoàn Đĩ Việt Nam

làm nghiêng ngửa nửa triệu chú G.I.

● Những nhận xét sống sượng, kinh khủng... nhưng cũng thực vô cùng của nhà văn Ý GOFFREDO PARISE

Kể từ ngày các chú G I Yankee hết làm cố vấn và trực tiếp tham chiến trên phần đất VNCH... hình ảnh nửa triệu quân Mỹ không lúc nào không xuất hiện trên trương nhất đại nhật báo, các khung ảnh Ti Vi toàn thế giới.,. Họ đã chiến đấu ra sao trên các chiến trường Plei-Me, Đức Cơ, Chu Lai và gần đây nhất, ở các pháo đài TQLC Gio Linh Cồn Tiên trấn giữ dọc miền giới tuyến ?

Họ đã hy sinh, đã chịu đựng như thế nào trên toàn phần đất miền Nam này để chống lại một kẻ thù thoắt ẩn, thoắt hiện, gần như không bao giờ thấy mặt, nhưng đã thấy là phải có kẻ sống, người chết ?

Len lỏi trong rừng sâu ở biên giới Lào - Việt hoặc giáp ranh Căm-bốt có đoàn Biệt kích Rangers, thôm các chú lính Mũ Xanh của Lực lượng Đặc biệt Special Forces.. Lội bì bõm trong xình lầy Đồng Tháp, đổ mồ hôi xuống luống cao xu Biên Hòa là những tay súng hùng hổ của Đệ Nhất Sư đoàn Bộ binh (Kiêu hãnh với danh xưng Big Red One!) hoặc những hiệp sĩ Mũ Đỏ thuộc Sư đoàn Dù 101 (Sceeaming «Eagle : Đại bàng gào thét !) lúc nào cũng sẵn sàng ứng chiến, đúng như khẩu lệnh cổ truyền «Airborne !... Airborne - all-the-way !» (tạm hiểu là : Chiến sĩ Dù ! Tiến lên, tiến mãi !

Anh đã nghĩ gì, đã chiến đấu ra sao... hỡi những chàng dũng sĩ mũ xanh «chuyên nghề đánh đấm bằng cách... nhảy đúng lên trên đầu địch» của Đệ Nhất Sư đoàn Khinh kỵ trực thăng đóng đô lọt ngay thung lũng An Khê ?

Lại còn những «anh hùng không gian» sáng sáng cưỡi Phan tom, Thunder chief ngang tàng uy hiếp địch ngay vùng đất địch là không phận Bắc Việt qua bao tầng hỏa pháo SAM I SAM 2... để chiều chiều «nhớ nhà châm điếu thuốc» từ ven phi đạo Đà Nẵng Chu lai ướt sương hoặc từ căn cứ U bon lạc lõng miền Đông Bắc Thái lan thâm hiểm !

Lại còn bao người hùng nữa...tiếng là tham chiến V.N nhưng chân trời hoạt động chỉ là những tòa giả sơn sắt thép, chỉ tình nguyện làm những khuôn mặt vô danh của Hạm đội 7, đêm ngày hùng hồ rẽ sóng Hạ Long sầm sơn để có lệnh trên là...phi pháo, phản pháo tơi bời cày nát tung cả một phần đất mà anh chưa hề đặt chân đến !

Tất cả những chiến sĩ vô danh đó đã đùa rỡn với cái chết gần như thường trực...ngày ngày đổ mồ hôi và đổ máu khá nhiều trên mảnh đất miền Nam này. Chiến đấu đã vậy, còn ăn ngủ, giải trí thế nào, ở đâu.. ngoài những tua «R -I- R» hiếm có ở Hồng Kông, Đông kinh Tân gia Ba Vọng các ? (viết tắt của chương trình Rest and Recreation cho lính Mỹ, những tua Nghỉ ngơi và giải trí để... xả hơi, lấy lại phong độ !)

TẤT CẢ CHO NGƯỜI LÍNH CHIẾN...

Từ cuối 63, đất nước miền Nam bắt đầu chứng kiến sự « leo thang » của một nửa triệu chú G.I.S mà những máy toán điện tử của Ngũ Giác Đài đã quyết định tung vào mõm đất « ban công » của vùng Đông Nam Á để chặn làn sóng Đỏ rồn rập uy hiếp từ Bắc Kinh, Hà Nội...

Nửa triệu chiến sĩ của một đoàn quân hùng mạnh, không lồ nhất thế giới ấy đã được đặt vận mệnh trong tay danh tướng Dù Westmoreland và để tung vào cuộc giao tranh công thủ lưỡng diện, tướng Westy đã cấp thời rải quân, nghĩa là thân tấn mỏng cái sức dập kinh khủng kia theo chiều Nam Bắc. Từ địa đầu Vùng 4 chiến thuật ngược lên Bến Hải theo « xương sống Trường Sơn », những cứ điểm GI mọc lên như nấm và bắt đầu đào sâu chôn chặt đúng theo thế « liên hoàn phòng ngự ». Từ những tiền đồn Cao Nguyên heo hút, nơi các chú Mũ Xanh (Special Forces) thường xuyên đánh bạc số phận với các Ma rừng Vi-Xi (VC) cả một hệ thống màng nhện Westy sống còn nhờ hỏa lực bảo vệ của Hạm đội 7 túc trực ngoài khơi, gần thì đã có những giàn hỏa tiễn trọng pháo hải quân lên tiếng trực tiếp mà xa thì đã có những đợt phi pháo cấp thời can thiệp !

Tung một đội quân tác chiến ra trận địa, dĩ nhiên bộ Tổng Tham Mưu viễn chinh ắt đã giải quyết xong xuôi! vấn đề yểm trợ.

Vấn đề yểm trợ (Support) này dương nhiên không có tính cách cần thiết cấp thời như hỏa lực yểm hộ nhưng theo binh thư Âu Á, nó vẫn có giá trị quyết định chiến trường

Nếu quan niệm người lính chiến như một bộ phận chiến đấu thì bộ phận ấy phải được «nuôi dưỡng» như thế nào để vững lòng bóp cò súng ? Từ vũ khí đến quân trang, tất cả phải chuẩn bị sẵn và cần đến là có ngay, vậy nên anh GI ở tiền đồn Khe Sanh hoặc Ia Drang tương đối còn vững tâm hơn anh Lê dương Đức ở Na Sầm, Điện Biên hồi nào Ăn đã có mấy loại đồ hộp RATION C tuy mấy anh «chê lên chê xuống» nhưng quả là quá thịnh soạn đối với dạ dày chú lính Việt đồng minh.

Ngủ ư ? Này là những núi lều vải, nệm hơi, poncho, mùng lưới...trong lúc kho vật liệu tiểu đoàn nằm chất đống thuốc giết muỗi, giết rệp, giết chuột Di chuyển ư, tải thương ư ? Đã có sẵn từng phi đoàn trực thăng túc trực ! Bao nhiêu tài vật lực đều dồ cả ra để phục vụ cho tay súng tác chiến ?

Báo chí, phim ảnh, câu lạc bộ...đã có những tổ chức USO để anh GI ngoài giờ xung sát hoặc điên đầu vì «Computer» có thể có một cái gì để tiêu khiển cho qua thì giờ trống vắng Những cơ sở yểm trợ USO đã hoạt động hữu hiệu trong công tác này đến độ một tiền đồn xa vắng kia, vỏn vẹn một bán tiểu đội SF mũ xanh, nhưng tiện nghi vật chất không thể thiếu và không hề thiếu ! Đại để sách báo, phim ảnh, thơ từ dĩa nhạc Rock đều có trực thăng thả xuống giữa sân đồn trừ trường hợp bất khả kháng

Nước uống thật vệ sinh được cho vào những «túi uy lông» không lồ dung tích cả chục thước khối, và trực thăng thả xuống đều đặn. Nếu khu nước đục, lại có cả một cái máy lọc tối tân ! mỗi tuần một lần, để mấy vị khỏi quên mùi vị văn minh, một lô cà rem được gởi tới, năm bảy «gu» khác nhau và vô bàn ăn còn lạnh cứng

Cũng như lễ giáng sinh lễ phục sinh không thể không có những «mờ nuy» đặc biệt : hột gà rang nóng từ Mỹ mang sang gà tây quay nóng hổi...

Sở dĩ phải dài dòng đi vào chi tiết như vậy là để chứng minh một điều : để yểm trợ cho người chiến binh, bộ tư lệnh viễn chinh Mỹ đã nghĩ tới và đã làm tất cả những gì có thể làm được để người lính vững lòng, không có cảm giác binh nghiệp là một kiếp đọa đầy và chiến chinh là một hình phạt cực khổ chết người. Nhất là ở chiến trường Việt Nam !

Trừ Một Thứ : Đàn Bà !

Các cơ quan yểm trợ của quân đội Mỹ nhiều về số lượng đắc lực vì công tác đến nỗi một thông tín viên ngoại quốc từng có mặt ở Triều tiên, Mã lai đã phải la lớn :

«Tổ chức yểm trợ chiến trường của MAC-V nặng và cồng kềnh quá để lính Mỹ động thiếu một vật phẩm nhỏ nhoi nào lập tức có màn phàn nàn, rên rỉ ầm lên như một ông khách ở «hô ten» khó tính nhiều bạc vậy ! »

Nhận định như vậy có hơi ngoa ngôn chút đỉnh, nhưng quả không xa thực tế bao nhiêu vì sau 9 lần du hành quan sát chiến trường VN kể từ ngày leo thang chiến tranh chính Bộ trưởng QP Mc Namara cũng lấy làm bất mãn ! Ông vua tính toán của đại công ty Ford phê phán : tiếng là nửa triệu quân Mỹ tham chiến nhưng thực tế nào có bao nhiêu, vì tính trung bình 1 tay súng ra mặt trận thì có lối 7 tay phây phây ở hậu phương với công tác yểm trợ.

Dường như nhận định đó là một trong những yếu tố tạo nên mâu thuẫn giữa Bộ trưởng Mc Namara và tư lịnh MAC-V Westmoreland !

Đến đây, ta bắt buộc phải công nhận rằng : anh lính GI quả có được yểm trợ đến nơi đến chốn, gần như từng sở thích nhỏ mọn của anh cũng được cấp trên chiếu cố.

Sự kiện ấy càng làm nổi bật một điều : ở chiến trường miền Nam, anh GI đã chiến đấu trong tiện nghi vật chất sung mãn, có đầy đủ Com Fort cho mọi nhu cầu, trừ một thứ đàn bà !

Anh GI thực tình chỉ thiếu có mỗi một món này, song than ôi, nhu cầu đó lại là cấp thiết nhất ! Có anh Biệt kích nhăn mặt phàn nàn : (Người ta săn sóc đến từng nhu cầu nhỏ nhặt nhất của chúng tôi nhưng than ôi, có một thứ đòi hỏi nhất gào thét nhất thì người ta lại cố tình lờ đi !

Đúng vậy, trong cái tổ chức kềnh càng không lồ của quân đội Mỹ (ở chính quốc cũng như ở hải ngoại) cái nhu cầu sinh lý đã bị lờ đi và gạt bỏ một cách rất ư trắng trợn, tàn nhẫn (nhìn theo lập trường GI, dĩ nhiên!)

Phải chăng các quân sự gia Mỹ chịu ảnh hưởng quá nặng ở chủ nghĩa thanh cao, trong sạch Pu ri Ta Nism truyền cổ nên không dự liệu khoản «yểm hộ chiến binh giải quyết vấn đề sinh lý» ? Phải chăng vì tôn trọng quá máy móc các tín điều vĩ nhân bản, nhân vị,.. nên các lý thuyết gia quân sự Mỹ không thể chấp nhận một sự việc mà họ liệt vào hạng phi luân lý là tổ chức «vấn đề giải quyết sinh lý trong quân ngũ» ?

Hay là họ thực thi hiến pháp một cách cứng nhắc, không thể tổ chức những cơ quan «ủng hộ sinh lý» trong quân đội chỉ vì lẽ là như vậy có nghĩa công khai hóa, pháp lý hóa nạn mãi dâm ?

Những lý lẽ trên, nếu chấp nhận và diễn tả sao cũng được, song không thể chối cãi một sự kiện quá hiển nhiên : nửa triệu GI Hoa kỳ ở chiến trường VNCH đã được hỗ trợ, yểm hộ đủ mọi khoản, đủ mọi mặt, trừ một nhu cầu cấp bách, thiết yếu nhất : «Vấn đề giải quyết sinh lý cho binh sĩ !»

Vậy thì khi cần tình chú GI mò đi đâu ?

Một văn sĩ Pháp loại «thuộc địa» hạng nặng, từng có mặt trong đoàn viễn chinh Pháp ở Đông Dương, An-gê-ri, Công-gô, tác giả tiểu thuyết Cực-tả-chân «Les Mercenaires» (Những thằng giết mướn» là Jean Lartéguy đã than thở đại để như sau :

«Làm sao giải thích sự thất bại của đoàn quân viễn chinh Pháp ở Đông Dương ? Có gì «đau khổ» cho những chàng trai trẻ đang độ cường tráng nhất về sinh lý.., bằng cảnh xa gia đình, xa quê hương... lại thiếu thốn đàn bà ! Làm sao mà tinh thần không xuống !»

LARTÉGUY chỉ dùng danh từ «thiếu thốn» vì lẽ đội quân viễn chinh Pháp tổ chức vấn đề giải quyết sinh lý cho binh sĩ không được lấy đâu và chu đáo thôi. Chớ không phải không có ! Biết bao nhiêu cơ sở «hot đến nhà binh» mang danh BMC (bordelle militaire) nhất là bên cạnh những cơ binh Bắc Phi gồm toàn những kẻ thiếu đàn bà lâu là,.. sanh giặc !

Nhưng trong tổ chức nửa triệu quân lính Mỹ ở chiến trường miền Nam, này, tuyệt đối không hề có những Kiểu «hot [illegible]» tương tự. Dường như những lý thuyết gia quân sự Mỹ e ngại tổ tránh, không muốn đi động đến những vấn đề có liên quan tới SEX. Bởi lẽ, thiết thực mà nói, trong số những tài liệu phát cho binh sĩ lọc, không hề có một tập sách nhỏ nào đề cập tới vấn đề sinh lý. Nếu có, chỉ có một vài trang sơ sài... Kiểu dạy mấy anh đốt mấy vấn đề vệ sinh thường thức, làm sao tránh được những chứng bệnh hoa liễu, phong tình, thế thôi !

Bởi vậy, không riêng ở VNCH bây giờ, mà ở Nhựt bản, Đại Hàn là những nơi quân đội Mỹ có ghé chân qua trấn đóng một thời gian tuyệt đối quân đội Mỹ không tổ chức BMC. Hậu quả là khi các anh hùng rút lui, lập tức để lại vài chục ngàn con vợ thừa và thêm vài trăm ngàn đứa con hoang vứt lây vứt lất.

Thảm cảnh đó không lẽ cấp chỉ huy trách nhiệm của quân đội Mỹ không biết ?

Đương nhiên là cả Ngũ giác đài cũng biết rõ, và nếu cần, có thể đưa ra những con số lăng hơn là đằng khác. Nhưng tổ chức BMC thì không, không bao giờ quân đội Mỹ tính tới!

Rượu ngon, thịt béo, anh GI thừa thì giờ.,. và sinh lý đòi hỏi. Tình trạng đó quả hợp với điều thiên nhiên, không thể trách cứ nơi anh GI được. Nhưng sinh lý đòi hỏi... thì giải quyết ở đâu ?

Cấp chỉ huy Mỹ không cần biết chỗ « Ở đâu » này ! Họ không phủ nhận hay lên án chuyện sinh lý đòi hỏi Nhưng hậu quả cũ, một nếp sống văn minh theo lối «Pragmatism» không bắt buộc cấp chỉ huy quân đội Hoa kỳ phải trả lời cái «ở đâu» này.

Như vậy có nghĩa quân đội không cần biết nơi chốn anh GI giải quyết sinh lý... cũng như không hề bắt buộc hắn phải «Nhịn thèm» nghĩa là từ chối luôn cái bản năng sinh lý. Có điều quân đội không hợp pháp hóa cái nhu cầu của anh, thế thôi! Có điều anh muốn giải quyết ở đâu cũng được, miễn là đừng làm phiền đến cấp trên phải giải quyết thế thôi !

Nhưng một anh GI có thể lớn tiếng yêu cầu cấp trên «giải quyết» cho anh vấn đề cấp thiết ấy không ?

Đương nhiên là không, bởi lẽ trong tổ chức quân đội và sự điều hành của nó không có ghi sẵn vấn đề này mà khi gia nhập anh chấp nhận toàn bộ, do đó, anh phải chấp nhận cả sự thiếu sót này ! Nếu anh đòi thêm nữa thì... trước khi cho MP đến « xúc » anh gấp, cấp trên sẽ lý luận một cách PRAGMATISM như sau :

— Một là, quân đội có kỷ luật đó đòi hỏi anh phải hy sinh phần nào cái tự do cá nhân của anh (kể cả cái tự do đòi sinh lý!) nhất là trong tình trạng chiến tranh và ở trên đất nước đồng minh,

Hai là, sao anh không biết tự mình đi kiếm một chỗ, một kẻ NÀO ĐÓ để đáp ứng đòi hỏi của anh: Quân đội đã trả cho anh bao nhiêu phụ cấp, thêm bao nhiêu « đô », bao nhiêu chứng chỉ chi phiếu... để làm gì, nếu không phải giúp anh dễ dàng phần nào trong việc anh đi tìm «thú vui» với một kẻ nào đó !

BỞI VẬY MỚI NẢY RA I SƯ ĐOÀN ĐĨ, 2 SƯ ĐOÀN ĐĨ...

Chính cái triết lý PURITANISM và cái văn minh theo lối PRAGMATISM đã khiến cho nhiều anh GI mắc kẹt sinh lý. Ít ra cũng trong một thời gian, khi anh vừa chân ướt chân ráo đến cái nước VNCH này và chưa đến độ... thèm khát mấy ! Rồi thì mạnh ai người nấy giải quyết theo đường lối riêng, hoàn cảnh riêng của mình. Nửa triệu GI là nửa triệu trường hợp !

Để rồi « trong tay có sẵn đồng tiền » thì khó chi điều ấy !

Nhưng cũng lúc đó cũng nảy sinh một sự kiện tai hại : quân lính Mỹ đi tới đâu là tổ chức điếm đi theo tới đó, ở lại đâu là « những quán bán... thịt người » bao quanh tới đó, nghiễm nhiên làm hẳn thành một vòng đai thứ yếu, bán hợp pháp.

Gọi là « bán hợp pháp » cũng không quá đáng... vì cũng cuộc làm ăn này không thể lọt qua mắt những cấp quân sự có thẩm quyền. Có điều với cái PRAGMATISM đã in sâu vào xương tủy, những cấp trên đó đành chấp nhận « vòng đai em út » ở Biên Hòa, Vũng Tàu, Chu Lai, Cam Ranh như một thực thể, một thứ MAL NÉCESSAIRE

Họ có thể lý luận ; biết làm sao, vì binh sĩ cần giải quyết... mà tổ chức quân đội lại không có ? Biết làm sao khi « tình hình bất an » sau ngày 30-5-1965 (ngày VC cho nổ mặt tiền Sứ Quán Mỹ, đường Hàm Nghi) đã bắt buộc Sứ quán phải ngưng cấp giấy phép cư trú thường xuyên cho vợ con nhân viên ở lại miền Nam Việt Nam, kể từ ông Đại sứ và Thống tướng trở xuống !

Còn nói làm chi tới một anh binh nhì, cu ky ở căn cứ Chu Lai, Cam ranh chẳng hạn !

Vững lý quá !

Nhưng cùng lúc đó, tình trạng ấy đã đưa đà cho một tổ chức lớn mạnh mà mọi hoạt động đều quy vào công tác rút rỉa số « đô la » thừa thải của 1/2 triệu chú GI. Bằng bất cứ một phương tiện nào, dùng bất cứ một thủ đoạn nào; và dĩ nhiên vơ vét càng nhanh, càng nhiều càng tốt.

Bởi vậy chung quanh bất cứ một trại quân Mỹ nào, các hộp đêm, ba rượu, quán hàng đua nhau mọc lên nhanh như gió, với tốc độ siêu thanh.

Hãy điểm sơ sơ quanh một căn cứ, phi trường TSN chẳng hạn, Nào El Dorado, nào Diamond, Miami, Tahiti, California.. đủ mọi thứ bảng hiệu mọc lên như nấm, trong đó là cả một đạo quân «chị em» lộng lẫy, đèn nghẹt dầy rẫy.

Họ có mặt ở đây và bao vây mấy chú GI mặt búng ra sữa... nhanh cấp kỳ !

Họ là đạo tiền quân của sư đoàn Đĩ, rồi 2,3 Sư đoàn.. được tổ chức đại quy mô và khoa học không kém chính những đơn vị GI cừ nhất,

Lực lượng «chị em» khoảng chừng bao nhiêu ?

Goffredo Parise, nhà văn xã hội tả chân Ý đại lợi, sau 3 tháng lăn lóc trong nghề đã đưa ra một con số khiêm nhượng : 35 ngàn cô, «sinh hoạt» trong cỡ 7000 căn cứ chính thức! Tuổi chị em ra sao ? Vô chừng : 15 tuổi trở lên là giá trung bình.,. mà già bao nhiêu, nhan sắc như thế nào.., lại tùy thuộc số «đô la» trong túi quân chú GI

Bởi vậy mới nảy sanh cái thực trạng não nề là một con bé 15, mấy ngày trước còn thất nghiệp sống bám gia đình ,..mà mấy ngày sau đã kiếm tiền gấp đôi một y sĩ giải phẫu trứ danh nhất nước!

Dĩ nhiên trước hết phải nhờ ở «cái vốn trời cho» của ả! Nhưng cũng phải kể tới những ly «trà Saigon» tức Saigon Tea, tức nước trà pha loãng tính theo giá 200đ như huýt ky, để anh [illegible] em một ly, để anh được dịp kề vai cọ vế với « người khác giống» một vài giờ!

Mà «Saigon Tea» chỉ là 1 trong trăm ngàn mánh khoé của cấp chỉ huy Sư đoàn Đĩ, mỗi mánh khoé là một mũi tên nhọn nã ngay tróc vào sự khờ khạo đáng thương của mấy anh GI dại gái.

Hắn đi tìm tình yêu hay giải quyết sinh lý?

Có thể là cả hai nhưng cả hai địa hạt hắn đều thất bại... cho nên có thể nói một cách an toàn rằng« nửa triệu chú nai tơ GI đã thất bại phủ phàng ở ngay trên chiến trường tình ái khi dụng đầu với từng tên lính quèn của Sư Đoàn Đĩ»

Với sự yểm trợ của từng tiểu đoàn Ma Cạo có đứa còn non choẹt, từng trung đoàn Xích lô bịp bợm, láu cá, với một bộ chỉ huy tác chiến cừ khôi đêm đêm Sư đoàn Đĩ đã cho nửa triệu chú GI nếm mùi thất bại đau thương, mà than ôi, «đô la » vẫn phải xỉa ra như gió !

KỲ SAU

« Theo chân Goffredo Parise đi sâu vào chiến lũy của Sư đoàn Đĩ ! »

2

Nhạc Trẻ

Nửa đùa... Nửa thật.

THIÊN LÔI

Ối ông « E V.N » ơi là ông « E V.N »

Sở dĩ phải bày lòng kêu nước một cách nào nhưng ai oán ấy là tại vì chẳng là Ông « E V.N » ông ấy quá quắt lắm cơ mà. Ấy ông ấy hãy là đã cải tổ, đã đổi mới tìm lum nhưng sao nó vẫn là bỗi quá chừng quá đỗi. Cái việc bể bối nay nó đã xảy ra hai tuần nay rồi nhưng xét vì cái việc nầy nó có ảnh hưởng lớn rất nhiều về «sức khoẻ là vàng» của T.L nầy rất cần cứ quên được: Vào một vùng đẹp trời 22-9 (sở dĩ T.L còn nhớ đến hôm địa thế vậy là vì từ hôm đó đến nay chân tay đầu gối vẫn còn bủi hoải tại cái nhà «ng «E V.N.») T.L cùng các bà các ông các cô các cậu con nít trong đoàn «văn nghệ L.O» ra Nha Trang để hát hỏng, khẩy đờn để giúp quỹ vì chưa phi vô vông T.S.N chở mấy hay xứ ra ngoài đó. Vào 5 giờ 30 là hơn tới nơi trở 10 phút cứ tưởng Bờ-cây lục 15 hay rồi nhưng may quá nó từ N.T chưa vẽ tới nơi! Gương nói ông à ông ơi của một em «E V.N» cất lên hăng cho hết rằng đến 11 giờ thì mới bay. Từ sáng chưa đặp nhứt lo ông lần nào vào bung cả nên T.L đói quá xé chừng lại còn phải chờ đợi nữa thì quý vị cứ tưởng tượng ra là nó thảm hại và tiều tuy lắm. Gần 1 giờ T.L thấy mừng mừng vì sắp hết chờ đợi nhưng khốn nạn thay lại cái giọng ông à ông ơi ấy cất lên thân mến kính mời bà con cô bác lên một mần chờ đợi nữa đến 1 giờ 30. Thật là quá sức tưởng tượng và đoàn chẳng biết làm sao hơn là dung dăng dẻ vào quán ăn bù nếu ông « E V.N » mà được cái bà hành nghề những lời muôn dân ta thán rất là hoa mỹ thì chắc chắn chẳng bao giờ còn cái sự bể bối nữa. Đớp một chầu no nê T.L tuy hết đói nhưng vẫn một thấy mọ chỉ mong sao cho đến mới cất cánh bay lên (chữ nầy mượn trong bài hát « Tuyết Trắng » của đại ca sĩ kiêm đại nhạc sĩ thần tượng của các em loại choai là Nhật Trường) Lại một lần nữa, than ôi lại một lần nữa cái giọng nói của em «E V.N» lại làm ầm cất lên báo tin là chuyến bay N.T được dời lại đến 4 giờ chiều!! Thật là quá sức tưởng tượng! Lúc đó TL chỉ muốn đặng nó nó nhà làm một chầu tâm quất cho nó xướng cái tuần xác phải giờ nầy. Các ngài Spotlights chứng thề um sùm các quý vị con nít B.V.T kêu la ầm ĩ, các đấng Kỹ sư chính, Thanh lan, Xuân thu, N.Q minh, Phạm mạnh Cương cũng nầy đã tu lắm bà bà, bây mặt cứ nghệt ra như bà cả cần. Bây giờ chẳng anh nào dầu lão nữa tự động kiếm chỗ nằm chỗ dựa cho nó đã cái thân.

Than ôi ông « E V.N », ông đã từng chờ đợi một phút khùng khỉ ấy như thế sao giờ chưa, từ 8 giờ 30 sáng đến 1 giờ (thật là đáng nể. Không phải riêng gì cái chuyến nầy mà tất cả (phải, tất cả chu khô) ở phải là hầu hết hoặc là nhiều lắm) những chuyến đi trước T.L nầy đều bị ông bắt chờ bất đợi cả it nhất cũng là một tiếng! Cái tổ gì mà chán thấy mọ vậy cả it nhất cũng là một tiếng! Cái tổ gì mà chán thấy mọ vậy hở ông? cho đến nay cả hai tuần mà cái lưng của T.L nó vẫn chưa thẳng được, đầu gối nó muốn xụm xuống, tay chân

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Bóng Cây

B.B. Hương - Hoa
(Viết cho B.B. Thanh Mai và những B.B. tật nguyền)

Sáng chủ nhật, ánh nắng rực rỡ chan hòa trong không gian. Thành phố tưng bừng huyên náo với tất cả những tâm thần bồn nhiên. Giữa những sắc áo đủ, mầu chen nhau qua lại, tà áo trắng tha thướt của Linh nhà nhẹ bay theo gió.

Quyển sách cầm tay, Linh bước nhanh qua đường phố rẽ vào một con đường nhỏ khuất ở đằng xa. Con đường này có vẻ im vắng hơn khiến cô bé thấy thích thú ghê lắm. Những vòm cây xanh rậm rạp ở trên cao nhẹ tỏa bóng râm. Những tia nắng vàng tươi len qua cành lá in xuống mặt đường từng chấm hoa nắng lung linh... Cô bé bước thong thả trên đường, khoan khoái đón nhận những làn gió mát vuốt ve trên tóc và ngắm nhìn những chiếc lá vàng bay lãng quãng trước mặt rồi rơi nhẹ xuống đám cỏ ven đường. Linh cởi xuống nhặt một chiếc lá đa đẹp nhất đặt vào trongsách nơi tayrồi để ghi nhớ một buổi dạo chơi trên con đường êm ái vắng lặng như thế nầy. Khi ngẩng đầu lên, Linh mới nhận thấy mình đang đứng trước cổng vườn nhà ai đó. Khu vườn thật rộng, trải đầy sỏi trắng mà ngập đầy bóng mát vì có quá nhiều cây cối. Mùi xanh êm đềm dịu mát của cỏ cây vẫn là mầu xanh và Linh ưa thích từ trước. Nhưng ở đây, trong khu vườn nầy, cô bé không, thấy ánh nắng và nụ hôn cũng gió reo vui, mà chỉ thấy một vài tia nắng yếu ớt trải nhẹ trên những ngọn cây cao nên mầu xanh của lá cây trở thành một mầu xanh sẫm. Mầu sắc nầy lại hòa hợp với cái bóng râm đầy đặc khiến cho khu vườn bỗng trở nên u tối, buồn buồn... Linh có cảm tưởng như ánh sáng không muốn đặt chân đến nơi nầy và cô bỗ nghĩ thầm : Chắc nhà nầy không người ở. Linh vừa nghĩ đến đó thì chợt nghe thấy tiếng sỏi nghiến khô khan ở trong vườn vẳng ra...

Một con bé xinh xắn khoảng chừng mười hai tuổi đang ngồi thu mình trong một chiếc ghế rộng có hai bánh xe khá to ở hai bên. Phía dưới thân hình nó có một chân cho nguyệt và chân kia đã bị cụt mất. Chiếc gậu quần của chân đã buông thõng xuống hờ hững lay động theo làn gió. Khuôn mặt nó bầu bỉnh với đôi mắt sáng long lanh và đôi má tròn mũm mĩm thật dễ thương. Con bé đăng hai tay đẩy cho bánh xe chuyển động, chiếc xe đi dạo chầm chậm ở trong vườn... Dáng điệu của nó, hiền lành và nhẫn nại khiến Linh thấy thương mến vô vàn. Linh chợt thấy xót xa cho Tuổi Thơ của con bé và cho tất cả những em bé Việt Nam đang sống và lớn lên trong lửa đạn chiến tranh. Tự nhiên, Linh nhìn con bé với ánh mắt đầm thắm và cố nở một nụ cười thật tươi để làm quen. Thoạt đầu vừa thấy Linh, con bé liền cho xe dừng lại và ngước mắt nhìn Linh ngạc nhiên. Nhưng rồi, nhẹ nụ cười thân thiện của Linh, nó cũng vui vẻ nhoẻn miệng cười đáp lại. Thế là Linh đã được làm quen được con bé. Nó nói chuyện ríu rít hồn nhiên trong khi Linh yên lặng ngắm cái vẻ ngây thơ tự nhiên của nó.

Sau khi hỏi qua loa vài chuyện không đầu Linh ngập ngừng một thoáng rồi ấu cần hỏi thăm nó. Con bé bình thản trả lời bằng một giọng rất thân nhiên: «À ! mấy ngoái em ở dưới quê với ba mẹ em đó chị. Bữa kia em ra đồng một lúc, đâm phải mìn thành ra bây giờ... như vầy đó !»

Sự việc xảy ra thật giản dị dễ hiểu nhưng kết quả của nó mới vô cùng đớn đau. Nhưng con bé lại hồn nhiên và vô tư quá! Nó không nghĩ ngợi xa xôi, chỉ xem đó là một việc sẵn có đành cho nó. Thế thôi!

Linh tự giấu con bé sau khi đã hứa sẽ trở lại chơi với nó. Con bé thong thả quay xe vào vườn, tiếng sỏi nghiến dưới bánh xe lại vang lên, lạnh lùng và hơn rầu... Linh trở ra con đường lúc nãy để về nhà. Tuốt nhiên, Linh nghe tiếng chân mình sao lạc lõng và bơ vơ... Những chiếc lá úa vẫn cho quyện theo gió bay bay trước mắt Linh, nhưng Linh vẫn cắm cúi bước nhanh. Quyển sách trong tay Linh hình như nặng hơn lúc nầy. Linh hững hờ nắm lấy một đầu quyển sách, đầu kia chúc xuống thờ ơ. Gió chợt thổi mạnh hàng cây xanh chuyển động rì rào. Chiếc lá vàng xinh xắn của Linh lúc nầy trong trang sách nhẹ rơi ra, hòa cùng gió bay theo những chiếc lá vàng xơ xác dưới đường.

Linh đã ra đến đầu đường. Thành phố vẫn tiếp nối sự nhộn nhịp thường ngày. Những đại lộ, những cột đèn đường những hàng cây và những dãy phố đều ngập nắng. Chỉ có khu vườn đầy bóng cây. bóng lá của con bé tật nguyền là u ám chìm trong yên lặng triền miên...

BB HƯƠNG HOA

viết dưới sao

B.B.N.T.K.NGỌC

Mình bắc phế ra nằm trên sân thượng. Đêm nay trời buồn ơi là buồn. Bất giác mình thở dài lòng mình thì lúc nầy cũng rối như tơ vò. Năm nay bị đây qua lớp T C với một vài con bạn thân mình chắn đời và kẻ. Chưa bao giờ mình cảm thấy tiếc những năm học cũ như lúc nầy. Mình như trông thấy lại từng bộ mặt các nhỏ bạn, các cô giáo sư xinh xinh, đi những kỷ niệm đáng quý vô ngần! Mình quên không nói là năm nay mình học lại với cô Diễm nhưng sao trông cô ấy dữ quá mình phải đậm sợ. Mình thì bao giờ vẫn thương mấy cô giáo trẻ đẹp mình nhưng dữ thì trời ơi cho mình xin đi. Dù sao mình vẫn còn mến cô nhiều thật nhiều. Giờ học cô năm nay mình ngoan lắm, chắc cô phải kinh ngạc mình phê lắm, chả là năm 3a mình nghịch như ở lớp [illegible] Mình mê nhỏ Thủy ở cả nhỏ Thủy nữa, hai con đều nổi tiếng là «gần cùng mình» vào giờ cô) năm nay nhỏ Thủy học với mình nhưng hai đứa lại không ngồi cùng bàn. Mình thật ngu đi dám đâu ngồi với một con nhỏ sỉ nốt đến phết tởm. Mình chỉ ghét những đứa suốt ngày chả mở mồm nói được nửa lời hay chỉ vừa uốn lưỡi là đã làm cho người ta cấu sườn rồi. Ấy thế mà nó lại là chậu của một bà giáo dạy mình năm nay mà chết chứ. Ối giời ơi, chẩu ai thế cháu, mình cũng «có» có thằm mình đi. Mà giá còn dư bàn mình cũng xin đổi chỗ rồi nhưng chỉ ngồi xa hai nhỏ Thủy mà nhỏ Hoa, là hai nhỏ bạn thân nhất của mình thôi (đành vậy chứ biết sao! Mình vẫn được mẹ khen là giỏi chịu đựng cơ mà). Bây giờ không nói học chung với mấy nhỏ bạn cũ, mình nhớ tụi nó kinh khủng. giờ chơi nào mình cũng rủ nhỏ Thủy, nhỏ Hoa rồi thì cả ba rắng lết qua cour hỏa kẻ đến mí tụi nó. Trông tụi nó có vẻ cũng mệt mỏi chả kém gì mình. Đã trưởng gặp nhau tụi nầy chả biết có than thở nào ngờ vừa xấp lại đã tán hưyu, tán vượn để rồi cười rinh rích. Thế mới biết tuổi trẻ vô tư thật. Buồn đó rồi lại vui ngay. Đáng tiếc là miệng vui đã không kéo dài được bao lâu vì cứ nghĩ đến chuyện học hành thì mặt đứa nào đứa đó lại dài xuống như đưa đám. những vành môi cong lên như than thở rầm rầm nào « học mệt quá, bài nhiều quá, giáo sư hách quá» thôi thì dài dài lắm nói «ngu cho đủ..? Kể ra thì tụi nó không học mấy bằng lớp mình, ai một tuần học những 38 tiếng. Chiều nào cũng phải «ngưa phi ngưa phi » đến trường. Trời mưa, trời nắng đủ mọi khẩn khả. Chẳng biết mai sau cô làm nên ăng nẳng bà nọ không, chứ cho bây giờ thì giời ơi mệt phờ người.

Nhất là chiều thứ hai với thứ năm đến 7 giờ tối lớp học mình mới tan trường thì nằm ở một quảng đường vắng (nhất là tức nầy đang mùa mưa trời mau tối vô cùng) nên mình sợ ghê lắm. Vừa ăn cướp vặt mà còn sợ ma nữa, mắc cỡ quá, già cái đầu mà còn sợ ma, nhưng sự thật là như vậy đó có khờ chưa...

Thôi không thèm than nữa, than mãi cũng chẳng đi đến đâu. Mình nghĩ thế rồi mỉm cười vời những vì sao lẻ loi trên nền trời tối đen. «Sao ơi sao ơi» mình kêu nho nhỏ như thể để tìm lại niềm yêu đời cũ. «Sao ơi sao ơi» những tiếng kêu thật lạc lõng trong bóng đêm. «Sao ơi sao ơi»...

B.B.N.T.K.NGỌC

BB NHỐN

Hôm ấy gặp nhau ở Bến Bạch Đằng bắt tay nhau hỏi hỏi:

— Ủa, bộ cậu vào Hải Quân hở?
— Ừa.
— Cha cậu bỏi sao mà chết?
— A, vì điếm tàu.
— Con anh cậu?
— Hình như bị chết đuối.
— Như thế mà cậu đi Hải Quân lại không sợ hả?
— Ờ, sợ chứ. Thế cha cậu chết ở đâu?
— Cha tôi ốm bệnh, và chết ở trên giường.
— Con anh cậu?
— Hình như bị phải gió ngã vật ra trên giường.
— Ủa thế thì mỗi tối lên giường nằm ngủ mà cậu không sợ à?

BBNĂM BƠ TEN

Đã xuất bản :

Cỏ NON

DUYÊN ANH

— Tập truyện thiết tha, đầm thắm như HOA THIÊN LÝ
— Tập truyện đầy bóng mát thương yêu của tuổi thơ
— Tập truyện ấn loát công phu, xứng đáng mang tên nhà xuất bản Búp Bê.

BÌA ỐP XÉT TUYỆT VỜI CỦA ĐINH TIẾN LUYỆN

NƯỚC

(trao tặng B.B. Nguyễn Nguyễn)

Rác rách nước chảy nhẹ
Từ từ đến bên tôi
Bao quanh lấy chân tôi
Như muốn nói. Nga ơi!
«ta ghét mi lắm đấy»
ta sẽ làm mi ướt»
Tôi chả sợ nó đâu
Tôi lấy đã nếm nước
Nước [illegible] phun bọt trắng
Chim [illegible] nhanh qua
Tôi mải nhìn theo chim
Thôi rồi! nước đã làm,
Áo tôi ướt. Tôi khóc,
Và chạy về mách mẹ.

B.B.TIỂN TÚ NGA
(Phan Thiết)

QUA TRƯỜNG

(cho Nguyệt Thủy, Minh)

Chiều buồn nắng sân trường
vang tiếng học
Tiếng học hành muôn trẻ
thơ ngây
Rồi giờ đây...
sân trường nử vắng thầy và
chúng bạn

Chiều xớ lạ mây tan về xế
Ánh nắng chiều nhẹ nhẹ kéo
lê thê
Cứ mỗi lần cắp sách ra về

oOo

Rồi chiều nọ khắc sầu nhiều
ly cách
Giá tử bao tâm hồn trong
sạch
Mượng dòi nhớ trong xa
biệt
Ngắm trăng nhớ đến Nguyệt
hiền
Nhớ Minh trong lúc triền
miên
Thuyền lên sông nước Thủy
xinh tuyệt vời
Giá tử kỷ niệm chơi với
bớt lo âu
Bởi những quần giặc tàn phá
Em mơ ước
đất nước sớm thanh bình
sớm vẻ vang
đề nhưng chiến sĩ được nghỉ
ngơi
bên mái gia đình thân yêu
sau những năm chiến đấu
và
đề những em nhỏ
mãi mãi vui cười
trong nắng hồn nhiên
đề tuổi thơ luôn xanh xanh
trên mái tóc

B.B. PHƯƠNG HÀ
PHONG DINH

B B THI NHÂN
TV

ƯỚC MƠ

— cho Trưng Vương Hà!

Hậu vệ! nhiều thương mến
Em mơ ước rồi một ngày
nào đó
đất nước được thanh bình
đề mọi gia đình được đoàn
tụ
đề tình mẹ con
đề tình anh em
không bị chia ly ngăn cách
Đề những dân nghèo
bớt cực nhọc

GIÃ TỪ

(Thương tặng Dung, mơ)

Mùa hè ơi,
thôi từ giã
tiếng ve kêu
mầu hoa phượng
Giọng chim ca buổi sáng
Hết rồi, hết rồi
Còn những chiếc chong
chóng
Là thản nhiên, vẫn quay đều
quay đều
Khiến đời mi như phải chớp
mau hơn
Người đi và người ở lại
Ai cũng xao xuyến bồi hồi
tất cả
Người đi thường thương nhớ
mảnh đất quê hương
Những khóm hoa, bãi cỏ
Những cụm mây buổi sáng
buổi chiều
Những con đường đầy kỷ
niệm mến yêu.
Còn người ở lại
Thấy cô đơn, tơ trội vô cùng
và trong lòng thì mang nặng
nỗi niềm thương nhớ người đi

BẠN RM

có những cô bé xinh xinh
tóc đẹn, mắt nâu ngơ ngác
môi đỏ cười tươi như hoa nở
và tính nghịch chỉ cả ai bằng
bạn em đó!
mỗi buổi sáng,
em nhờ chim họa mi
gởi lời thương mến đến các
bạn
buổi chiều
chim đem tin tức bạn em về
chim kể cho em nghe:
này là chuyện của cô bé có
nửa tuổi
trên mép phải
này là chuyện của cô bé ốm
tong teo
và còn nhiều chuyện nữa cơ
vì thế mà em và họa mi cứ
hoài thủ thỉ
Em tâm sự với họa mi rằng:
em yên bạn em ghê đi ấy

B B VIOLET TE

— BB VIOLETTE —

mùa thu bay cao

BB PHƯỢNG UYÊN

(viết để thương chị Lê Khắc D.T.)

Chị T yêu.

Thật bé chỉ biết nói ít với chị khi nhận được tin ấy. Bé hiểu rằng chị đã khóc, đã buồn. Bây giờ ngồi với chị trong gian phòng vắng vẻ ấy cầu chuyện lại được bắt đầu, chị lại khóc và bé buồn hơn lần trước. Nhưng cố lắm nói buồn của bé ngăn ngừa hơn của chị nhiều lắm. phải không chị ?

Một tháng trước chị rời Saigon. Từ về Huế đó cô kinh không phải đã hưởng những ngày hè đầy hoa đỏ như lần trước mà đã nhận một lúc hai vành khăn trắng và sáu chiếc bằng đen ! Còn gì đau đớn cho bằng hả chị ? Quê chị cách Huế 30km cũng ruộng lúa nương khoai, cây trái tốt tươi nhưng chiến tranh đã nhìn đến. Ngay những ngày buồn thảm đầu tiên ba chị đã ngã ý đưa gia đình về thành nội nhưng nhưng ông bà từ chối mẹ chị đành ở lại sửa sóc gia đình chồng để các con và chồng ra đi.

Từ ngăn cách nho nhỏ ấy định mệnh đành cắt đứt tình thương vào một chiều đầu thu.

Hôm ấy mẹ chị đã sửa soạn đầy đủ quà bánh để lên thăm chồng và các con. Những làn trái cây mới hái còn xanh cuống, những đồng tiền đành dụm dang chờ phân phát cho các con... Nhưng chỉ cần một giây chậm trễ, hình dáng đoàn phi cơ đồng minh hiện ra... từng loạt bom nã xuống miền xuê hàm hiu ấy chỉ vì bị «tình nghi» Người ta ngơ ngác nhìn nhau, từng linh hồn chết lịm. Bà và mẹ chị đã nằm xuống, ngay trên đống gạch vụn điêu tàn! ông chị bị trọng thương đưa về thành phố. Bác chị, cháu chị... ôi những mái đầu thơ ngây chưa nhìn rõ quê hương. Nhưng đau khổ hơn nữa là ba chị cũng như dân con không được tự tay lo lắng cho những người thân yêu nhất trong giờ phút cuối!

Bà, mẹ chị và mọi người xấu số khác đều được tẩm liệm và tiễn đưa trong lạnh lẽo. Lạnh lẽo cho cả người đi cũng như người ở lại. Chị nghĩ gì ?

Bé phải nói gì ? khi biết rằng phần thể xác tan nát ấy chỉ được «gói» lại rồi đặt xuống thật giản dị, tầm thường không một nghi lễ, chẳng một lời kinh. Cả đến mảnh vải mộc mạc cũng không.

Chị và các em mất bà, xa mẹ. Mẹ chị vĩnh viễn rời xa giữa lúc tuổi đời còn ngần ngủi, trẻ thơ cần yêu thương. Mai đây chị từ giã thiên đường, thật sự bước vào cuộc sống. Chị sẽ sống cho năm mái đầu cha lại, chị đành quên tuổi thơ, thuở đã trong khung trời hiền dịu. Từ lâu mắt chị vẫn buồn, bé thường trêu là mắt chị có một đám mây đen từ xứ Huế. Mây tuy mỏng nhưng nay đã tạo thành mưa lũ. Chị bảo rằng khi trở về nghe người quen kể lại có những gia đình ra đi gần hết, người thân của họ bị bom làm tan nát. Họ phải gom từng mảnh thịt, từng cánh tay... Thật chả còn gì đau xót hơn. Bé chưa hề trường trong chị vì bé chưa lần nào nghĩ đến đau thương. Hãy cho tuổi thơ nhìn thấy bình yên. Hãy cho mẹ hiền ra đi khi trời đời chín mọng khi tuổi vàng lên, ngồi để «hứa lý nước mắt» kia chỉ riêng tiếc thương tình yêu đã mất chứ không một lần hận tủi, đổi hờn.

Bây giờ vẫn còn là mùa thu. Mùa thu không bình yên nên mùa thu không đẹp, không thơ. Nhưng dù sao mùa thu vẫn vàng vẫn nhiều lá đỏ. Xin những chiếc lá hãy trở về hãy dậy kín hình hài mẹ chiều quê hương và ngủ yên ở đấy Để khi gió lạnh về... Ôi ! mùa đông nầy còn bao nhiêu nước mắt. Nước mắt của chị hôm qua, của bé hôm nay và của bạn bè ngày mai.

Chị ơi, hãy cầu nguyện:

Tuổi thơ ơi, hãy ngủ yên.

Bé thương chị như thương mình. Chị đừng khóc nữa, chị nhé. Hãy nhìn lên trời cao nói chuyện với đồng thiên hà khả ái. Nếu chị tin rằng sau nỗi buồn là niềm vui — dù mong manh — thì chị hãy gượng cười vì ngày mai có tin vui rồi đấy.

Ước gì lá đỏ được tặng chị niềm vui riêng của bé để chị thôi khóc, để mùa thu bay cao...

Yêu chị.

B.B. PHƯỢNG UYÊN

BÚP BÊ

DUYÊN ANH — ĐINH TIẾN LUYỆN

giấc vỉa hè

Truyện dài của ĐINH TIẾN LUYỆN

— Nó sao được, phải ngập vào sông bắm «cò» bốn mươi nồ chứ.
— Rồi sao ?
— Chú tao lấy kìm tháo đầu đạn rồi đổ thuốc súng ra...
— Làm gì ?
— Đốt !
— Mày đốt hay chú mày đốt ?
— Chú tao.
— Sao mày không đốt ?
— Sợ bỏ xử đi ấy chứ !
— Nó nổ hả ?
— Không nó xì, Nó xì xì như pháo xì ấy mày ơ.
— Như vậy thì chứ.
— Ừ thì, nhưng làm hỏa tiễn khoái hơn.
— Hỏa tiễn à ? Làm thế nào ?
— Chú tao gỏi thuốc súng vào giấy rồi dẫn vào ống lon. Làm ngòi rồi châm lửa đốt.
Đích reo to :
— Nó bắn tung cái ống lon lên hết mày.
— Ừa. qua lóc nhà lộn mày.
— Đích buột miệng :
— Thú quá nhỉ.
Hải vênh mặt :
— Thú chứ sao không thú !
Nghĩ ngợi một lát rồi Đích ngập ngừng hỏi Hải :
— Nhà cậu có xa không ?

10—. ĐẠI CHIẾN LẦN THỨ NHẤT

Vào khoảng 5 giờ 30 trời vẫn còn lất phất mưa, làm buổi chiều trông chừng như đã 6, 7 giờ, Ngoài đường thưa thớt người qua lại. Một ngày mưa dầm dề làm con người uể oải lười biếng không thèm ra khỏi nhà. Con đường Nguyễn Thống nối dài đất đá lầm chầm, nước mưa đọng thành từng vũng lớn. lầy lội, rác rến lềnh bềnh trôi nhơ nhớp.

Chừng đã đỡ mưa, một nhóc con chừng 14 tuổi mặc chiếc áo mưa nhà binh rộng thùng thình đẹp xe đạp ở trong một hẻm nhong nhong ra. Con người sốt nhào lên nhào xuống những mô đất. Hình như chủ của nó khoái thế nên cứ chọn các vũng nước để quét ngựa lội qua làm nước bắn lên tung toé.

Có vài người lớn lội bộ cứ thích men theo các hàng hiên nhà để đi tránh các vũng nước. Người dân bà gánh hàng nheo nhéo :

— Cái thằng quỷ sứ ! Đường không đi cứ nhè vũng nước mà lội. bắn hết vào người ta rồi nè ! Khi giỏ ở đâu !

Nhóc con quay lại cười hà hà rồi lại tiếp vũng nước quất con ngựa sốt lồng. Con ngựa phóng ngang tới một cơn nhà có trồng cây trứng cá thì có tiếng gọi :
— Ê Đích !
Thằng Đích ghìm cương ngựa rồi nhảy phốc xuống gốc cây trứng cá :

— Này Tì Lai, mày liên lạc lại với thằng Hùng chưa ?
— Rồi.
— Hùng bảo sao ?
— Tao kéo theo cánh quân mày.
— Mình mày thôi à ?
— Thêm ba thằng bạn của tao nữa chứ.
— Đứa nào ?
— Hữu mám.
— Đứa nào nữa ?
— Anh em thằng Đức Honda.
— Đức Honda à ? Có phải anh em thằng mà hay chỗ nhau bằng xe Honda đó có cái kèn xích lô toe toe ấy không ?
— Ờ ờ, đúng nó đấy !
Đích đập tay vào xe thình thịch :
— Được đấy. Tao phải đi ngay bây giờ.
— Mày đi đâu ? Liệu kịp giờ họp quân không đấy.
— Yên chí lớn, Tụi bọn tao đông lắm.
— Bao nhiêu ?
— 18 tên.
— Cánh quân Hùng ?
— 20 tên.
— Cánh quân Đạt ?
— 17 tên. Ấy là chưa kể một số quân lính được mộ vào phút chót do một số bạn giới thiệu. Ít ra cũng phải trên 60 mạng cả thảy.
Tì Lai long lanh đôi mắt xanh ra chiều lo lắng :
— Tao sợ bọn nó phải trên 100.
— 100 cũng cân liền. Đét sợ, tao đi đây. Mày nhớ phải liên lạc chặt chẽ với thằng Hoàng ở đầu hẻm ngay nhé.
— Mày đi đâu ?

(CÒN NỮA)

Tóm tắt kỳ trước

Peter Ward, một gián điệp Mỹ được phái sang Hồng Kông điều tra về nguyên nhân tử chức của Hoàng thân Cam Bốt; Sonram. Chàng giả dạng làm một nhạc công trong ban nhạc của hộp đêm Monarch tại Hồng Kông. Chàng ta đã tìm dịp tiếp xúc với hoàng thân Sonram nhiều lần nhưng vẫn không tìm ra manh mối gì về những nguyên nhân đã khiến hoàng thân Sonram phải đột-ngột từ chức. Chàng làm quen với cô em vợ quá đẹp của hoàng thân, nàng Chi Gia Lan, và hy vọng một cuộc gặp gỡ thân mật hơn với cô gái đợt sóng mới này.

Một hôm từ nhà Sonram trở về, chàng nhận được giấy hẹn của Châu Ninh, một tướng cũ của quốc quân, hiện thời giữ vai tướng cướp và trùm buôn lậu. Chàng đến nơi hẹn, và bị bắt cóc dẫn đi...

giá chuộc mạng cho vị mục sư yêu chuộng hòa bình : 40.000 Mỹ kim,

SAU LƯNG NGAI VÀNG CAM-BỐT

● *NGUYỄN · TẠO · LÂM sưu tầm*

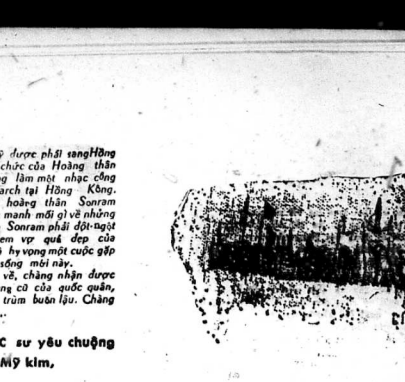

Peter Ward ngất đi một lúc khá lâu. Lúc tỉnh lại chàng thấy mình đang bồng bềnh trong một khoang thuyền. Chàng nhân đôi, nhưng gã tàu trước mặt cười nhạt :

— Peter Ward, tôi xin tự giới thiệu tôi là Lâm tào Bân đặc phái viên của nhật báo Tân Hoa.

Peter nhăm mắt. Tân Hoa nhật báo là một tờ báo cổ khuynh hướng thân cộng, nhưng bề ngoài tờ nhật báo này không có vẻ gì đáng ngại cho lắm. Thực ra 90 phần trăm nhân viên của tờ báo đều là gián điệp trung cộng, khoác vỏ đặc phái viên của một nhật báo để dễ dàng đi lại, giao thiệp, lượm tin. Chàng khẽ hỏi lại :

— Không được hân hạnh quen biết ông. Tôi không hiểu các ông bắt gặm tôi làm gì. Tôi là một công dân Hoa kỳ lương thiện, tôi không có giấy chiếu khán đi Lục địa, hay một vệ quốc gia cộng sản nào...

—Thôi, anh khỏi phải dài dòng. Chúng tôi biết rất nhiều anh. Nhưng anh cũng có thể hành điện là chúng tôi sai lầm.

— Rất hân diện. Nhưng tôi không hiểu đời tôi còn sống thêm được vài năm nữa không ? Số tử vi của tôi nói rằng tôi có số thọ...

— Có thể lắm. Tất cả còn tùy ở ông. Ông còn nhớ một nhân vật tên là Norman Parker ?

— Nhớ. Một lão mục sư hơi khùng, tự cho mình có sứ mạng đem lại hòa bình cho thế giới và đã đi Bắc kinh để thuyết phục các lãnh tụ cộng sản chọn chính sách hòa dịu chung

— Hiện giờ ông Parker đang ở trong tay chúng tôi. Ông ta bị lên án...

— Nhưng ông ta đâu phải là gián điệp.

— Ông nói đúng. Ông ta không phải là gián điệp. Nhưng trong lúc giữa hai quốc gia chúng ta không có gì để trao đổi với nhau, thì ông Parker có thể được xem như một món hàng cho nhỏ. Nếu các ông có một Powers (phi công hoa kỳ rơi ở Nga) và chúng tôi có một Abel (gián điệp Nga bị bắt ở Mỹ) thì vấn đề đã khác rồi. Phải không. Cái giá đổi mạng cho ông Parker là 40.000 Mỹ kim.

— Thì các ông cứ đến hỏi thăng những người thân của ông Parker có hơn không. Chúng tôi chẳng liên hệ gì đến ông ta cả, và cái chết hay sự sống của ông ta không lợi hại gì cho chúng tôi hết, việc gì phải tốn 40.000 Mỹ kim nhỉ ?

— Các ông có thể buộc giáo hội tín lành ở Massachusetts hoàn trả lại cho các ông sau đó. Nhưng bây giờ thì chúng tôi chỉ muốn nhận được tiền của CIA thôi. Các ông gửi số tiền nói trên vào một ngân hàng ở Quảng Đông. Hai mươi bốn giờ sau ông Parker sẽ được tự do.

Peter suy nghĩ lung lắm. Cái sống chết ở trong quyết định ấy. Quả thực lão mục sư không kia không đáng giá số tiền đó, và lão cũng không đáng được tự do nữa. Có thể chúng đồng nghiệp của Peter còn từ tử bên kia bức màn trúc. Những người đó đáng được chuộc mạng hơn lão Parker nhiều. Nhưng đâu việc bắt lão không phải là lấy số tiền 40.000 MK chăng rồi, thì cũng bắt lão lên lạc với tổ chức KCCPC (Cơ Quan giám sát ngừng bắn TC) cách trực tiếp, và riêng với cả tên Tào Bân có thể cũng đáng giá số tiền đó. Và chàng trả lời :

— Tôi chấp thuận, nhưng xin hãy kiên nhẫn : chúng tôi phải được nghe tiếng nói của chính ông Parker qua điện thoại và chúng tôi phải tiến hành tại một địa điểm ấn định. Hai mươi bốn giờ sau ông Parker sẽ được đưa qua biên giới Hồng Kông.

— Điều kiện ấy có thể chấp nhận được. Nhưng tôi phải trình lên thượng cấp của tôi.

— Cần một điều nữa, là chúng tôi cần có bảo đảm nào về lời của các ông ?

Tào Bân lên tiếng gọi, và gã Tàu to lớn như hộ pháp bước vào trước khoang thuyền. Tào Bân đưa súng lên và rất nhanh, bắn ngã. Viên đại úy giữa hai người cùng đã gục xuống. Sau ít, cho viên đại úy trở tỉnh, xương sọ vỡ toang một mảnh thật lớn, và máu cùng với óc phọt ra ngoài. Peter thân nhiên hỏi lại :

— Cái chết của tên này bảo đảm được cái gì ?

Hắn chính là kẻ đã đầu độc lão lông nghiệp của anh: Jim Darwin. Hắn chỉ được lãnh nhiệm vụ giết Jim thôi, nhưng lần đã chọn lối ngăn ngừa không tiếc. Chúng tôi quan niệm cách thực hiện một công tác cần phải thật gọn gàng và gọn gàng cũng tốt. Đằng này hắn đã làm câu chuyện rắc rối thêm. Tôi trả thù cho anh bằng đó.

Peter biết ở ở cũng đây chỉ là một hành động trừng phạt một tên thuộc hạ không vâng lệ. Nhưng chẳng cũng không thể đổi bỏ một bao đảm nào khác hơn. Chàng gật đầu :

— Thôi được. Cho như vấn đề ổn rồi. Nếu cần gì anh hãy hiện lạc với tôi sau về các chi tiết.

Peter được dẫn lên bờ, và chàng trở về hộp đêm Monarch kịp giờ trình diễn.

oOo

Bức mật điện được gửi về trung ương ngay trong đêm đó. Và hôm sau Peter được trở về Sao Mai gửi cho Thiện Tài. Chấp thuận đề nghị. Đã hiện lạc với giáo hội hoàn trả tiền chuộc. Các chi tiết do anh quyết định tại chỗ. Muốn anh thật chặt lấy lão Tào Bân. Hắn được xếp ngang hàng cấp bực Đại Tá trong cơ quan mật vụ Trung cộng. Hắn có mặt tại Cambodge vào lúc với hai chị em Chi Liêng. Được xem như một viên chấp cố tiền, liều lĩnh, cơ mưu và nguy hiểm. Thận trọng...

Peter chở hai hôm sau mới chuyển sự đồng ý của trung ương. Tào Bân cũng tỏ ý muốn gặp gỡ cùng cho lắm Và như thế lại càng đồng với mong muốn của Peter. Chàng đến gặp lão tướng cướp Châu Ninh, nhưng thân nhiên và không nhắc gì đến vụ phân tranh của lão ta. Lão ta có vẻ hơi ngượng thì phải :

— Đại úy có lẽ ông hiểu rằng nhiều khi người takhông thể làm đúng theo ý muốn hay cảm tình của mình được. Ở đời muốn sống sót, đôi lúc phải biết uốn éo mềm dẻo như, cây lau cây sậy trước gió...

— Cũ nói toàn những lời thánh hiền lắng đề vào tai Tuy nhiên cụ cũng nên biết chọn gió mới được.

Hai người cùng nhìn nhau cười vui vẻ. Lão tầu lim dim mắt :

— Tôi hay tin rằng Lâm Tào Bân hình như rất lưu ý đến vụ Sonram lắm..

— Điều đó tôi có biết.

— Hắn ta cũng đi dự đại hội điện ảnh Cannes, và có lẽ gặp hai chị em Chi liêng ở đó

— Phải. Hắn đi với tư cách đặc phái viên của nhật báo Tân Hoa.

Lão tướng Tân mở chiếc quạt nan:

— Nhưng ai biết được cái tại sao bên trong những chuyện bề ngoài?

— Câu trả lời đáng đồng tiền lắm.

— Cả đáng ngàn Mỹ kim không?

— Có thể đáng lắm nếu nó xác đáng.

Peter từ giã lão tướng tàu và đến thăm hoàng thân Sonram. Hoàng thân đang ngồi trên chiếc ghế xích đu nhìn ra vườn. Bà vợ ngồi thêu, và Chi gia Lan mặc bộ áo tắm một mảnh mầu hồng, nằm sấp ra vẻ như thiếp ngủ.

Đột ngột hoàng thân Sonram thở dài:

— Đất nước tôi đang bị hộp nghẹt...

— Hoàng thân có thể trở về và chính đốn lại tình hình

Mặt hoàng thân Sonram như đầm lệ. Giọng ông mệt mỏi

— Nếu có thể được đón nào tôi lại cho ngồi đây?

— Nhưng cái gì ngăn trở hoàng thân trở về nước mình được?

Giọng hoàng thân Sonram trở nên nghẹn ngào, gay gắt:

— Một nguyên nhân không nói ra được. Từ nay anh đừng bao giờ nhắc đến những chuyện này nữa.

Peter đứng lên kiểu tức:

— Xin hoàng thân hãy xem tôi như một người thân tín, và nếu có thể hữu ích được việc gì tôi không bao giờ từ nan.

Hoàng thân ấp úng mấy tiếng rồi bỏ vào phòng trong. Bà vợ có lẽ cũng lo lắng cho chồng, vội vã đi theo. Chi Gia Lan chống người ngồi lên, nhìn Peter mỉa mai:

— Ông anh rể oai hùng của tôi! Hoàng thân Lục Sonram từng được mọi người kính nể !

Peter bước lại gần. Cô gái ngẩng mặt nhìn lên:

— Anh chẳng điện thoại cho tôi, chẳng thèm đến gặp tôi lần nào từ hôm đó. Hình như anh kém lịch sự với đàn bà lắm?

Peter cúi xuống cầm tay nàng đưa lên môi hôn:

— Tàu công chúa, kẻ hèn này chỉ ngại làm hoen ố danh dự của công chúa thôi.

Chi Gia Lan cười như nắc nẻ:

— Ha ha, danh giá, danh giá...

Giọng nàng êm như hơi thở :

— Tối nay em đến thăm anh. Ở đâu ?

Peter chọn một tên khách sạn kín đáo.

Và đúng hẹn, nàng đến chỉ sau Peter mấy phút. Bước vào phòng, nàng nhẹ chiếc khăn choàng vai xuống giường, nằm vào chiếc ghế trông, ngẩng nhìn Peter như chờ đợi. Peter mở một chai sâm banh, rót đầy hai ly. Chi gia Lan cầm lên uống không ngần ngại, khẽ nói :

— Chúc cho tình yêu...

Peter đến sau lưng nàng, đỡ lấy ly rượu khi nàng uống đã gần cạn, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, à cúi hôn lên môi. Cả thân hình nàng run sát vào người Peter, bám chặt lấy. Hai người cùng dần nhau lên giường lúc nào không hay. Nàng tỏ ra thành thạo và khêu khêu vô cùng. Peter có cảm tưởng trên đời này không thể có người đàn bà thứ hai như nàng. Nhưng Peter vẫn không quên công việc. Khi nàng đã thật thỏa mãn, và bắt đầu mở chai sâm banh thứ hai, uống chen với những pha đi thích, Peter khẽ hỏi :

— Lúc chiều em nghe anh nói chuyện với hoàng thân. Emnghĩ sao về nguyên nhân khiến ông phải từ chức ?

Nàng đã ngả ngà say, giọng nàng hơi chảy ra, và cử chỉ nàng càng tỏ ra thêm khêu hơn trước :

— Anh muốn biết ư ?

— Phải. Thấy hoàng thân buồn rầu anh cảm thấy nhẫn tâm...

— Sao anh không hỏi công chúa Chi Liêng ?

— Nhưng anh chỉ muốn hỏi em.

Cô gái chống tay ngồi lên nhìn người, nhìn thẳng mắt Peter :

— Anh thấy Chi Liêng có đẹp không ?

— Đáng kính hơn là đẹp.

Chi Gia Lan bĩu môi :

— Ở Cannes có một người đàn ông nhận thấy chị ta đẹp, một người đàn ông không thuộc dân tộc chúng tôi. Hãn giao tình với nàng.

Peter hỏi lại :

— Hoàng thân biết chuyện đó

— Trong lúc họ đang say sưa ăn thì có kẻ chụp được hình.

— Nhưng ai đã chụp hình họ ?

Chi gia Lan nhún vai tỏ vẻ không cần biết tác giả những bức hình gay cần đó.

— Anh hỏi Chi Liêng thì biết rõ hơn.

Nàng vuốt ve Peter và nói khẽ :

— Nếu Sonram trở về Cam Bốt thì cả nước sẽ được một bộ hình ba mươi sáu kiểu, mà đào chính là vợ một lãnh tụ chính trị nổi danh. Trong xã hội Á đông, một người đàn ông không thể nào bỏ sót được điều đó. Đành giá hoặc đanh dự gia đình. Vậy anh có thể hiểu.

Peter đã hiểu rồi. Không trong xã hội Á Đông, mà trong hầu hết mọi xã hội, một lãnh tụ chính trị nếu bị đồng hóa vào những trò đê tiện và mập mờ như vậy khó lòng có thể thắng mặt nhìn vào dân chúng được. Chàng không còn ngạc nhiên khi thấy hoàng thân Sonram tuy tha thiết với dân tộc Cam Bốt mà không thể nào trở về được. Sự lỗi lầm của người đàn bà đã hãi bức vào mặt ông. Cả nước ông sẽ xem ông như một tên hề nếu ông trở về, và dịch thủ của ông tung những bức hình kia ra. Sẽ có những bài thơ châm biếm, những điệu tiếu lâm những bức hình phổ biến hoặc phóng tác theo. Ông và bà vợ sẽ nổi tiếng khắp nước nhưng nổi tiếng để bị phỉ nhổ.

oOo

Peter tổng kết lại mọi chi tiết thu lượm được. Những bức hình chụp trong thời kỳ hai chị Chị Liêng ở Cannes. Cũng trong thời kỳ đó Lâm Tào Bân dần dần phải đoàn nhật báo Tân Hoa tham dự đại hội điện ảnh Cannes. Chắc chắn không phải thình cờ. Có sự xếp đặp Và bàn tay xếp đặt cô thể là bàn tay của Tào Bân. Nhưng bây giờ những bức hình đó ở đâu ? Còn trong tay Tào Bân hay ở hẳn sở Mật Vụ Trung cộng tại Bắc Kinh? Peter hy vọng Tào Bân vẫn còn giữ những bức hình đó. Cả không đại gì quả trao hết mọi bằng chứng cho thượng cấp. Đó cũng là lá bùa hộ mạng của gã.

Peter cảm thấy phần khôn hơn. Chuông điện thoại reo và tiếng Tào Bân :

— Ông Ward ơi, món hàng của ta có thể trao đổi vào ngày mai, buổi chiều. Các ông đã chuẩn bị sẵn sàng hãichưa?

— Sẵn sàng.

— Vậy trong ngày mai chúng tôi sẽ cho ông biết thêm chi tiết. Một chiếc xe Hồng thập Tự chở ở địa điểm hẹn trước. Suốt buổi chiều vẫn không có tin gì đích xác. Peter bắt đầu sốt ruột. Bỗng chuông điện thoại reo :

— Ông Ward?

— Ward đây.

— Món hàng đã sẵng sàng để chuyển giao. Số tiền đã có sẵn chưa ?

— Sẵn sàng hết rồi. Trao hàng và nhận tiền ?

— Điều kiện như trước. Nạn nhân sẽ gọi điện thoại cho tha lãnh sự Hoa kỳ...

— Và nhân phẩm sau chúng tôi trả tiền.

— Hai giờ sau ông Parker sẽ được giao cho các ông Peter có thể tưởng tượng được cả guồng máy đang làm việc, Chàng sốt ruột, và đã giết thì giờ, mở rượu uống. Chuông điện thoại lại reo, và lần nầy tiếng nói quen thuộc của một người bạn :

— Ông Paker đã gọi điện thoại lại. Phòng nghiên cứu đặc biệt xác nhận giọng giọng nói của ông. Xe hồng thập tự và một tiểu hội an ninh đến địa điểm hẹn trước. Tiền đã được giao...

Peter khẽ nói một mình:

— Chúc mục sư may mắn

Nhưng hai tiếng đồng hồ sau, người bạn gọi điện thoại đến

— Peter hỏng hết rồi.

— Hỏng, chúng nó không trao trả ông Paker sao?

Giọng người bạn bên kia dây có vẻ mệt mỏi :

— Chúng nó trả. Nhưng chỉ là một cái xác không đầu cho nông hết.

— Tại ?

Peter cảm tức, thở nghẹn hẳn. Mười nhân viên chẳng bắt chặt lại, trước chúng đang xét xét cái Lâm tào Bân. Nhưng chàng trấn tĩnh và sau khi uống một chai la ve, lấy xe đến nhà hoàng thân Sonram. Chàng biết chẳng cần giấu diếm, lên tiếng ta hỏi :

— Xin hoàng thân lượng thứ cho...

Hoàng thân Sonram mỉm cười :

— Anh muốn nói đến Chi gia Lan ? Không sao. Cô ả có vẻ chịu anh lắm. Đẹp cho ?

— Tuyệt diệu.

Chàng ngồi xuống đối diện, mắt lúc sau lên tiếng tiếp:

— Tôi đã được biết hoàng thân quí mến Jim Darwin lắm ? Tôi vẫn Jim là hai người bạn cùng trường ngày trước.

Nét mặt hoàng thân đã bừng lên giận dữ:

— Phải, Jim làm một người bạn tốt. Rất tốt. Một người bạn từng giúp rất nhiều Jim chết đi làm tôi thấy buồn và thiếu thốn nhất là lúc này. Nhưng làm sao anh biết đoạn cuối đời Jim?

— Bạn tâu công đã dâu độc Jim. Tôi đến đây để tiếp tục công việc của Jim...

— Anh Nghĩa là anh không phải là một nhạc sĩ đương cầm? Nhưng anh chơi đương cầm không tồi gì nhà nghề?

Giọng Peter tử tốn :

— Công như Jim tôi không phải đến đây để theo dõi hoàng thân, mà chỉ để cố gắng giúp hoàng thân trong những trường hợp khó khăn.

Nét mặt hoàng thân đã bừng lên giận dữ:

— Giúp tôi? Tôi không cần ai giúp đỡ hết, nhất là những tay mật vụ Mỹ. Tôi tự quyết định được việc làm của tôi. Tôi muốn đi đâu, làm gì là tùy ý tôi...

Chờ cho cơn giận của hoàng thân Sonram người ngoại, Peter tử tốn :

— Xin hoàng thân đừng chê đây sự thật làm gì. Hoàng thân hiểu rằng hoàng thân không thể trở lại Poompenh Và tôi được biết cái uẩn khúc sau bức thư từ chức của hoàng thân.

Giọng hoàn thân Sonram như hốt hoảng :

— Anh biết ?

— Cannes. Những bức hình bắn thủ.

Hoàng thân nhắm mắt. mi mắt rớt đầm. Ông tựa lưng ra ghế dựa đăng mệt mỏi cùng cực. Peter khẽ lên tiếng :

— Tôi hiểu sự đau đớn của hoàng thân. Nhưng trước khi tôi có thể giúp hoàng thân gỡ vụ rắc rối này, xin phép hỏi hoàng thân một câu.

— Anh cứ hỏi đi. Tôi sẽ trả lời thành thật bất cứ câu hỏi nào.

— Nếu... và nếu tôi có thể được, vậy thì nếu chúng ta có thể lấy lại những bức hình ấy, và cả phim, hoàng thân có quyết định trở về Cam bốt và tham chính không ?

— Tôi sẽ trở về. Tôi chỉ mong được trở về phục vụ đất nước tôi. Nhưng có thể lấy lại được không ?

— Tôi hy vọng có thể lấy lại được. Bạn tâu công đang giữ những bức hình đó, và tôi nghĩ có còn nằm trong tay một người : Lâm Tào Bân.

— Hắn làm cho Tân Hoa báo, nhưng đó chỉ là cái vỏ ngoài. Hắn là gián điệp nguy hiểm của bạn tâu đó... Ngày nào hắn cũng điện thoại đến đây. Chỉ hôm nay chưa thấy gọi.

— Có lẽ mai và mốt và mãi mãi hoàng thân sẽ không được nghe hắn gọi điện thoại đến nữa.

Hoàng thân Sonram mỉm cười :

— Tôi thương Jim lắm. Bây giờ anh thế Jim tôi tin chúng ta sẽ qui mến nhau. Anh cố gắng lấy lại những bức hình trong tay Lâm tào Bân và trở về Cam bốt với tôi.

— Đêm nay có lẽ tôi hơn hẳn. Nhưng nếu Lâm tào Bân có gọi điện thoại nói gì với hoàng thân, thì xin ngài cho tôi biết ngay, bởi vì... Tào bân liên quan đến những bức hình của Vương thân.

— Vợ tôi ? Hoàng thân có vẻ ngơ ngác, rồi cười. Không. Không phải của vợ tôi đâu. Của Chiêu Gia Lan đó.

Câu chuyện được Chi Gia Lan sửa đổi đôi chút. Chi Gia Lan được giáo dục tại Ba Lê, nhiễm những đức tính của gái Tây phương, sỗ sàng trong vấn đề tình ái. và đã làm hư sự nghiệp của anh vợ. Dù những bức hình kia không phải của Chi Liêng nhưng nó vẫn nguy hiểm, vẫn tạo ra những nguồn dư luận hèn hạ, vẫn cung cấp lý do cho phe đối lập hại hàng thân Sonram. Chi Gia Lan chỉ thay đổi cá cái tên nhưng sự tai hại vẫn còn nguyên đó.

Trên đường trở về phòng trọ, Peter bằng thấy một chiếc xe hơi du lịch sang trọng đậu sát lề. Một gã thì xe mang vẻ phục viên đang hý hoáy dưới nắp máy.

Một thiếu phụ bận chiếc váy Hồng kông xẻ hai bên khá cao hơi cúi đầu nhìn.

Peter ghé sát và khẽ hỏi :

— Cô có cần vẽ trước không ?

Sắc đẹp của cô gái làm chàng phải chú ý. Nàng mỉm cười :

— Phải, Tôi có việc gấp, Nếu có thể ông cho tôi quá giang. Sợ chờ thì xế sửa chưa xong trễ mất công việc...

Và nàng không ngần ngại, bước lên ngồi bên cạnh Peter, nói tên đường cho chàng chạy đến đó. Trước mặt công biệt thự vắng, sáng ra hiệu cho Peter ngừng xe, cái mặt gần sát má Peter như muốn hôn tạ từ. Nhưng bỗng chàng cảm thấy bên hông mọi vật cứng thích mạnh vào sườn :

— Chịu khó ngoan ngoãn một chút.

Cùng lúc đó, bên kia, Lâm Tào Bân tươi cười đẩy cửa :

— Mời ông Bân vào đây chơi một lúc. Không có gì...

Peter không còn cách nào khác hơn là ngoan ngoãn vâng lời bọn thu, theo chúng bước vào trong biệt thự. Chàng được dẫn vào một phòng bí mật, trung bày thật sơ sài. Một gã đàn ông xương xẩu đang ngồi chờ, Lâm tào bân cố vẻ khinh hắn ta lắm. Hắn ta gay gắt :

— Ông Ward nầy, có lẽ chúng tôi phải làm thịt ông mất thôi. Tuy nhiên bây giờ ông vẫn có thể cứu lấy mạng sống được. Với vài điều kiện rất dễ dàng.

— Tôi cũng hy vọng như thế.

Lâm tà oBân lên giọng giận dữ hàng hỏi:

— Ông lừa đối tôi. Ông trao bạc giả cho tôi. Ông có thể nhận điều đó không?

Peter ngạc nhiên, từ từ lắc đầu:

— Bạc giả hay bạc thật, thì tiền chuộc mạng cũng chỉ mua được một xác chết.

Gã đàn ông hỏi tiếp:

— Ông vẫn không nhận số bạc ông trao cho chúng tôi là bạc giả ư?

— Tôi việc gì cần phải phủ nhận hay thú nhận ? Đối với tôi có gì quan hệ đâu

Gã gần ông nhìn sang phía Lâm tào Bân như đà xét. Đôi bên trao đổi với nhau một tràng tiếng tha thật nhanh. Peter vẫn tỏ ra ngỡ ngác nhìn họ. Cuối cùng Tào Bân quay lại phía Peter tươi cười:

— Một cầu chuyện nội bộ nho nhỏ. Vậy bây giờ chúng tôi cho anh biết điều kiện cần thiết để cứu mạng anh. Anh phải hợp tác với chúng tôi.

— Tôi không thấy hàm cho lắm.

Lâm tào Bân nhổ nước bọt xuống nền nhà, bỉu môi:

— Dù hắn ta có thuận tình tôi thấy cũng khó tin được.

— Nhưng ở Trung cương đang muốn tuyển mộ thêm nhân viên người Tây Phương...

Gã đàn ông có vẻ giữ chức vụ lớn nhất hút thuốc phì mấy hơi rồi tiếp tục:

— Lâm tào Bân rất dễ dàng. Anh cho tôi biết cái chi tiết về tổ chức CIA của anh, Anh ký một tờ cam kết phục vụ cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ đưa anh tự do trở về.

— Nhưng nếu sau đó tôi phản thùng lại?

— Không ngại, Chúng tôi sẽ công bố những điều anh đã tiết lộ, và tờ cam kết của anh. Dù anh thoát từ thân thì anh cũng không sống trong nước lạnh được nữa.

Peter ra chiều suy nghĩ:

— Cho tôi một thời gian suy nghĩ, Tôi không thể quyết định vội vàng được.

— Nửa tiếng?

— Cho tôi hai tiếng đồng hồ.

— Một tiếng thì được.

Và mọi người bước ra trước, trừ Lâm Tào Bân.

Peter nhìn Lâm Tào Bân, mỉm cười:

— Lần đầu gặp anh, tôi rất phục trí thông minh của anh. Nhưng tôi cũng rất tiếc anh phải uổng phí khả năng có khối đó để làm những trò hạ cấu?

— Hạ cấp?

— Phải. Một nhân viên gián điệp cấp khối không đời nào đòng cái trò chụp những bức hình ba mươi sáu kiểu để cưỡng bách một chính trị gia. Hành động đó thường chỉ dành cho bọn điểm làm tiền.

Peter tiếp tục, sau một lúc im lặng nhìn thẳng vào mắt Tào Bân :

— Tôi có biết tin về 40.000 Mỹ kim gửi vào ngân hàng ở Quảng Đông.

— Tôi chẳng thú nhận gì cả, mà chỉ muốn cho anh biết rằng tôi đã biết 40.000 Mỹ kim không giả tí nào đã được gửi vào một ngân hàng ở Hồng Kông, đúng tên anh.

Lâm Tào Bân tái xám mặt lại, ú ớ.

— Anh nói sao ?

— Anh đã trao 40.000 Mỹ kim thật của chúng tôi với 40.000 Mỹ kim giả của anh. Thôi, anh cứ gọi xếp của anh vào. Tôi chết là cái chắc, nhưng chắc chắn anh khó hưởng được tha thứ. Như thế cũng như hoà.

— Khốn nạn. Anh định hại tôi phải không ?

Mặt Peter vẫn thản nhiên:

— Không trái lại, tôi chỉ muốn cho anh thấy rõ cái lợi hại. Tất cả cũng trang của anh sẽ không cứu được mạng sống của anh nếu cấp trên của anh biết cái vụ nhỏ bé vừa rồi. Anh tính sao?

Giọng Tào Bân nghẹn lại :

— Anh muốn gì?

— Những lắc bình của Chi Gia Lan.

— Đổi lấy 40.000 Mỹ kim?

— Được. Và anh còn có thêm nhiều quyền lợi khác, nếu anh muốn tiếp tục đóng tài gián điệp của anh.

Lâm Tào Bân im lặng một lúc, không nói gì. Rồi gọi tên tay xếp của gã vào, và nhảy như chớp, bắn ngay vào giữa trán tên kia. Tiếng động không đủ để vọng đến ta ngoài. Tào Bân đến Peter ra cũng thản nhiên.

Câu chuyện kết thúc. Lâm tào Bân xin tị nạn trong thân sự Mỹ, Hoàng thân Sonram và cả gia đình chuẩn bị trở về Poompenh giữ chức vụ cũ, Chánh sách Cam Miên có nhiều triệu chứng chuyển hướng mới thuận lợi hơn đối với chiến cuộc VN

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus-Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

MÀN HAI

(Văn phòng Tổng thống Mặc biệt. Đờ đọc thật hách hệ thêm cái ghế xích du. Một mình Ban co đứng trong phòng)

BAN CO : Ấy vậy mà mấy con mẹ phù thủy lũa lại đoán trúng chỗ ! Cho thằng kia vàng thật, chiếm cả chức Tổng tể quyền hành, cả đình thự... lại đoạt luôn cái ngai xích du nữa !*(đứng tay nhân nhảy cái ghế)* Thế là một kẻ phép pháp quyền thế, vẻ một kẻ... vừa sa thuyền đắm! Cũng xong! Nhưng nghe đâu có lời tiên tri là trừ Dôn Ken ra, thì thằng kế... chức vị nào vẻ đây rồi cũng quyền tự cả. La thôi!

(Mặc biệt vô. Cũng vẫn đoàn tùy tùng thuộc hạ như dưới thời Dôn Ken)

MẶC BIỆT : Thiên hạ đồn..., thiên hạ nói! Mà mấy nghe đồn những gì... và thiên hạ là ai mới được chứ?

THUỘC HẠ : Thưa thằng anh, thằng Rô bệ! Nó nói đủ thứ chuyện...

M.B : Nữa ! *(Đủ thứ chuyện...)* là những chuyện gì chứ ? Nói phét ra cho rồi...

TH. HẠ 2 : Bẩm... thực ra nó có phét ngôn gì rõ đâu ạ ! Nó chỉ... đưa ý kiến vậy thôi !

TH. HẠ 3 : Thưa phải đấy ạ ! Nói... thì nó không nói, nhưng ai nấy đều nghe theo nó cả.

M.B : Tao đang ghét, tao chịu không nổi những quân đạo đức giả. Muốn gì... nó tới nói ngay mặt tao đây này !

TH. HẠ 4 : Đa bẩm ngài... đây đã ý đến cái thằng yêu xu, chỉ có cái mồm rẻn rỉ ấy ! Bàn dân thiên hạ đều biết ; nó chỉ được cái khoa phét ngôn... chứ nó mà làm gì được Ngài ạ !

M.T : Nó phét ngôn hay khơi khơi thì ai mà thèm để ý, nhưng cuống nay nó lại xúc phạm đến... đường đường một vị Tổng thống chứ ! Cá nhân tao, tao tha hồ cho nó muốn chỉ trích, bới xấu sao cũng được... nhưng nó lại cả gan dụng tới danh dự của một vị Tổng thống của đất nước nay... thì không xong rồi ! Mấy người hiểu ý tôi chứ ?

THUỘC HẠ : Dạ hiểu ! Hiểu chứ ạ !

MẶC BIỆT : Thế còn thằng kia, thằng em ? Nó có cựa quậy gì không ?

THUỘC HẠ : Dạ, nghe đâu thiên hạ đồn nó chạy tuốt lên Bắt, tận nương nấu thì phải !

MẶC BIỆT : Dầu sao thì chúng nó cũng là những mối lo sở sự trước mặt ta. Vậy mà đường đường một bực chúa tể... mà không có lấy ! đứa tầm phốc đứng ra thanh toán giùm những của nợ ấy !

(Cô Bì thở lớ mặt vô)

BÌ THƠ : Bẩm chúa công có bá tước Hoa tẹp xin thăm kiến.

MẶC BIỆT : Cho vô !

HOA REN : Bẩm ngài có lệnh cho vời đến tệ chức ?

MẶC BIỆT : Đúng thế, đúng thế ! Bá tước hãy bình thân *(Hoa ren ngồi xuống ghế, Mặc biệt chắp tay, đi đi lại lại trong phòng).*

MẶC BIỆT : *(then thở)* Cái chết đau thương của cố lãnh tụ giữa thời sung sức quá đã làm toàn dân nhớ lắm...

HOA REN: Bẩm ngài đấy đúng: quốc dân ta quả có lòng tiếc thương cố thủ linh Dôn Ken thật ạ!

MẶC BIỆT: *(hăn học)* Bá tước nói đúng đấy! Nhưng có điều phiền phức là mấy thằng mau nước mắt... lại cứ vin vào cái lẽ tức thương ấy... để bù lu bù loa, đòi hỏi phải tìm ra bằng được đích danh thủ phạm! Mà tìm thủ phạm, ở đâu ra ? Có cái thằng gây ra tội lỗi thì nó đã đền tội rồi... còn đâu mà đòi hỏi thủ phạm ? Tôi chỉ muốn cố một điều, ấy là làm sao trấn an dân tâm...

HOA REN : Dạ, hỏi này khập nơi... thiên hạ sinh nghi nghi ngờ ngờ, bàn tán xôn xao...

MẶC BIỆT : Vậy tên tôi mới muốn đem ánh sáng rọi vào nội vụ để sau phẳng bằng hết những sự nghi ngờ bậy bạ ấy. Để làm công việc hãn hữu này, cần phải đưa ra một nhân vật uy tín trọn vẹn, đã xác định ở gì thích đáng để vàng theo tập nhân vật ấy chỉ có thể là ông bá tước Hoa ren ạ!

HOA REN: Cha mẹ ơi! Trời sinh ra kẻ hèn nay với cái nghiệp đi sống nói vụ chắc?

MẶC BIỆT: Không phải vậy đâu bá tước! Ông hiểu lầm ý định của tôi về cái sứ mạng lớc hiết nay rồi. Nào có phải sẽ sống nói vụ như ông tưởng? Thế nào bây giờ thì... ông hiểu tôi muốn nói gì rồi chứ?

HOA REN: Người ta khác lắc... người ta phận nô... mà số kiếp tôi sinh ra đời chắc chỉ để chuyên cái nghề «đào sâu chôn chặt» các nghĩa vẫn chắc !

MẶC BIỆT: Đó... đó Vậy là ông hiểu tôi muốn gì rồi đó

HOA REN: Nhưng còn... lương tâm? Lương tâm tôi để đâu nhỉ?

MẶC BIỆT: Thì cứ... quên đại nó đi cho xong! Như tôi đây nầy... Có bao giờ tôi thèm nhớ tới lương tâm đâu? Đã tiêu bằng phương điện quốc gia ắt phải gạt phắt những như lầm cảm... kêu bằng tình cảm cá nhân! ông ông hãy vì con dân trước nầy... mà cũng tôi chia xẻ cái gánh nặng đang đè chín mỏi nơi vai tôi đi! Cả cái xứ sở nầy đang chờ đợi ông lên tiếng giùm tôi đó...

HOA REN: Tôi thấy quả có ngại ngùng trước cái sự liên thế thảm vẻ cái chết của hộ nhà Ken thật... Nhưng bây giờ biết làm sao được, phải không ? Ngài đã đây... vì bổn phận đối với đất nước nầy thì... xin vâng, tôi xin đứng một bên ngài!

MẶC BIỆT: Có thế chứ! Tôi đã biết ngay thế nào trước cũng... vì tôi mà !

HOA-REN : Dạ, xin kính chào ngài.

M.B : Chào Bá tước Hoa-ren. (nói một mình) Đúng là một mẫu người của danh dự ! Thời buổi này đi mấy ai được như vậy, than ôi !

(Mặc biệt phu nhân bước vô cùng 2 tiểu thư. Cả 3 người cùng mang hoa, nhưng phu nhân có vẻ hốt hoảng, đứng ngồi không yên).

PH. NH : Có mùi thật ! Đứng rồi, mấy người có nghe thấy mùi gì không ? Cái mùi ma quái gớm ghiếc ấy cứ lẩn quẩn ở đây hoài. Trừ thế nào cũng không tuyệt, thế có lạ không ? Mùi máu thật tanh tưởi !

M.B : Kìa... kìa, sao thế phu nhân ? Sao cứ phát ngôn bậy bạ cái điệt thế ? Bỏ đi !

CÔ CHỊ : Bà ấy cứ... là lối điệu nầy mấy hồm nay rồi !

CÔ EM : Mà lại còn bắt tụi con lúc nào cũng phải tô tô xách bồ hòng đi theo bà ! Đi một bước lại ngừng một bước để đánh hơi mùi máu chứ !

C. CH : Chỗ nào cũng bắt bày bông dầy ra...

C. E : Với lại xông hơi, với lại đốt hương thơm cho hết mùi máu !

C. CH : Chắc bà đám loạn trí rồi ạ !

(Phu phân vẫn tiếp tục đi quanh phòng)

PH. NH : *(la lên)* Phải rồi hoa dầy đường... mà hai bên đường cũng phải trồng bông, nghe ! Tất cả đường xá xứ sở nầy nhé ! Cả cái xứ sở nầy... chỗ nào cũng phải trồng bông... để ướp cho thơm lừng hết cả nước nghe !

«Chao ôi ! Chao ôi, xứ Tếch xa nay biết bao là bông, từ Á-châu Đông phương mang về biết bao là hương là hoa... mà cũng không mong gì tậy về được cái bầu không khí thơ mộng nầy ! »

MẶC BIỆT : Kìa, kìa phu nhơn ! Nín lặng coi nào !

(nói với 2 con) Đấy, tôi hỏi nào tới giờ... «bà» cứ vân nhỏ chúng nó ! Tại nhà kinh dầy mà ! Cứ như người khác ấy thì... ! Thế thì đành phải ra lệnh cho bà dân thiên hạ từ nay phải trồng hoa hai bên đường... cho «bà» đờ đờ phía sao nhỉ !

xXx

(Tư dinh bá tước Rô be : 2 kẻ thuộc hạ lén lén tớ! quân áo, cử chỉ... in hệt hội kín ! Rô be ra mở cửa liếc nhìn quanh 4 bả).

Cả nước Mỹ xưa nay chưa hề có 1 vở kịch bê bối, độc nhường này :

« Mặc biệt » tân thời !

(Mao Bird)

- *Barbara Garson nhái theo Macbeth của Shakespeare*
- *Nguyễn-ngọc-Tú chọn dịch đăng dần 2 kỳ trên SÔNG CHỦ NHẬT.*

RÔ BE: E, mình cứ đứng ngoài nầy cho chắc ăn... Trong nhà nầy vẫy mà không «suya» đâu! Thằng mi-crô... cẩn bậy à !

THỦ HẠI: Có tin tức gì mới không Bá tước?

T.H. 2: Bẩm mình có những ai, Bá tước? Có mấy người theo mình ?

RÔ BE . Thì mọi việc vẫn tiến hành đều đặn y theo kế hoạch vậy mà ! Thì... sao khỏi... có mấy thằng bỗ cảnh mình, chạy sang bên kia. Cũng như từ bên ấy cũng có mấy tay... nhảy sang phe mình vậy!

(2 Thượng nghị sĩ, 1 Nghị viên bước vô)

THỦ HẠ : Kìa... ai kia?

THƯỢNG NGHỊ SĨ : Đúng chỉ đây!

RÔ BE : Đúng chỉ thật! Ta nhận ra tiếng họ rồi. Vô đây vỗ đây đi... Chắc các đồng chí quen biết nhau cả vậy, cũng như ai nấy đều biết rõ chủ tướng của chúng ta.

NGHỊ VIÊN: Dạ biết rõ chứ! Tôi còn biết thằng cha Mặc biệt hiện đang cũng cố bề phía như thế nào nữa cà! Nó đang tính «đào sâu chôn chặt» kiểu mọc rễ ở cái đất nước nầy... để cả họ nhà nó hút rỉa bằng hết mầu mỡ mà INhung không phải phe nó thì... nó ép bằng thích! Ép đến thui chột luôn cả T.N.S: Đúng vậy không còn trật đi đâu được! Cứ coi cái vụ Bá tước E đưa nhà nầy thì đủ biết.

THỦ HẠ: Mà Bá tước nhà mình sẽ xây vậy hả?

THỦ HẠ 2: Tôi trông các đồng biết chuyện nầy cả rồi chứ ?

Mấy bay bá tước E đưa tớ!, động cơ hư mà...

RÔ BE: Thế thì ôi thôi thằng Mặc biệt lại được dịp «di» một vòng hoa rồi!

THỦ HẠ 2: May quá, bá tước nhà ta chỉ bị sây sát xoàng thôi!

T.N.S: Ra thằng Mặc biệt nầy mưu mô ghê gớm thực! Trong bọn chúng ta đây ít kẻ «ha» được nó

NGHỊ VIÊN: Đâu phải vậy. Nó đâu có ghê gớm như ông tưởng?

TNS 2 : Đúng vậy đó! Nếu quả thực nó ghê gớm như vậy thì bọn mình đúng lên chống đối đặ ăn giải gì?

RÔ BE : Cầm ơn, cầm ơn tất cả quý vị! Lòng hăng say của quý vị đã khiến tôi tăng phần can đảm...

(1 liên lạc viên bước vào, đưa là thư cho bá tước Rô be. Hắn cầm lấy, đọc nhanh)

RÔ BE : Lại có chuyện rồi! Thì ra sớm muộn rồi nó cũng phải đến thôi. Xin báo tin buồn đã quí vị biết... bá tước Xích Vân Sơn không còn nữa! Chao ôi tới vẫn hằng mong Xích bá tước có ngày ra mặt đứng trong hàng ngũ mình!

(đưa thư cho nghị viên đọc tiếp)

NGHỊ VIÊN : Quý vị nghe đây: «... Bá tước Xích Vân Sơn đã quc ngã ngay ở ngoài đường. Người ta đã vội quy ngay cho chứng bệnh đau tim... nhưng than ôi, cho ai không biết ngay cảnh thì hài bề tước... là một con dao đâm đầy những thuốc độc !

THỦ HẠ : Vậy thì bọn nó... quá lắm rồi !

TNS : Thế là chúng đâm ra tay ám hại cả bá tước Xích Vân Sơn nữa ! Chúng tỏ lại mất một đồng minh giá trị, một thủ lãnh đầy uy tín... đề nổi lên một tiếng la con đau ngã về phe ta hiền!

R.B : Vậy nên chúng ta càng không thể... đứng ngay ngoài ta chết ! Chúng ta càng phải nghĩ tới việc rửa thù đề tạm qên đi bao phiền não !

TNS 2 : Thôi rồi, bá tước Xích Vân Sơ ơi !

R.B : Quý vị hãy cùng tôi cất chết nay đề hằng hái mai gương ! Đừng để tình thần ta xuống dốc... mà bao nỗi đau thương, phiền muộn kia... phải biến thành cầm thú, phần nó ! Tôi sẽ đi về miền Đông chiêu dụ quân sĩ trong hàng ngũ các chiến sĩ tự do. Thời cơ đến, là tôi sẽ trở lại đây... ấy là lúc chấm dứt cuộc đời tên cuồng bạo kia. Quí vị hãy vững lòng chờ đợi !

(Tiếng kèn chiến thắng tù tí te. Tự giả.)

(Mặc biệt ở một mình trong văn phòng)

MẶC BIỆT : Trời đất ơi ! Bọn thủ hạ dám bỏ ta hết sao ?

Cả cái nước xây cứ rộn tên ta mà chửi. Lại còn to mồm đòi hỏi bình bình sao ? Mấy thằng lính trẻ thì đốt cốc... mấy thằng đen thì ngồi ỷ cả ra đường tuanh đầu đòi bình đẳng bình quyền. Ngoài biên thì giặc cỏ như ong, phương đông kia bọn nông dân cũng vẫy vùng lên đường chống đối mấy ông cố vấn gần nhất thì ở đó thì, chỉ được cái hỏ rên rỉ, phàn nàn, trong khi bọn đối lập đã ra mặt cũng cố hăng ngũ...

Đủ thứ chuyện ! Đúng là chúng nó bẻ đọa lật đề cả chế độ nầy... *(Mặc biệt phu nhơn bước vô)*

PHU NHƠN : Dạ, nước phu quân đi nghỉ...

MẶC BIỆT : Nghỉ với ngơi gì ? Ta đâu dám nhắm mắt lấy một phút mà nói chuyện ngài !

PHU NHƠN : Dạ, nhiều lớ quên mất... bình Thủy phu quân ! Cũng bởi hồi nay có nhiều điều xấu quá !

Bọn tanti dám nỏ mồm cho rằng ám hại vị chân

PH. NH : *Có câu nguyện thì... câu nguyện cả cho tiểu* luôn thể nghe, phu quân ?

M. B: Đương nhiên rồi ! Nhưng trước ngày ấy... nghĩa là ngay trong đêm nay, ta phải tìm cho ra mấy mụ phù thủy hòm nọ. Bọn chúng nó gì... ta đến nghiệm thấy đúng hết ! Bọn nó là đồ... ma quỷ, yêu tinh. Ta biết rõ như vậy đây ... nhưng cần gì ! Miễn là thông hiểu hết mọi chuyện quá thấy vì lẽ,

(Một bẻo sân khấu có sẵn lò lửa. Mấy mụ phù thủy kéo nhau về, vây quanh lò, lửa nhảy múa vòng la Tiếng nhạc dan rợn lên dần, lớn dần... rồi chợt ngừng lại đột ngột)

PH. TH 2 ; Ô hay, sao ngón tay của tao nghe như có tiếng bỗ ? Điềm nay là có kẻ «ma lanh» nào quanh quất đâu đây ! !

(Mặc biệt bước vô)

M. B : Đây rồi, tụi bây đây rồi ! Bọn ma quỷ của thế giới âm u kia, tụi bây đang làm gì đấy ?

Chúa nên cả nước xây đầm trong bóng tối lây! Để rồi lửa sẽ bùng lên, bùng lên đốt cháy hết cả ! Tất cả sẽ bùng cháy tan hoang vì những ngọn lửa ma quái này ! Chao ôi, ghê rợn quá! Kinh hãi quá. Bao nhiêu người tự thiêu cháy như cây đuốc, cũng cháy đề lớ cháy ! Đề danh hiệu phù quốc ta nguyên rủa. Ôi, những cây đuốc người sống mà phế khiếp thật! Đây đường rất những cây đuốc thịt người cháy ngùn cháy đọc. Lại cho những tên đứng ngoài chứng kiếp nữa! Chúng nó thấy vậy...cũng chạy như điên như cuồng. Lại lôn tiếng gào thét, nguyền rủa phù quốc nữa! Trời ơi Trời, tha tội cho con !

MẶC BIỆT : Ta biết mà ! Ta biết cái giống dân này chúng là mê tín dị đoan! Đầu óc họ giản dị lắm, chất phác lắm với họ không đen thì trắng thế thôi! Đề xua đuổi hãng hết những sự nghi ngờ, dị đoan bậy.. ta nay ta phải tung ra chiến dịch cầu nguyện mới được! Phải rồi «Một ngày Cầu Nguyện.!» Nơi nơi dân ca đăng lễ. mà phải tung ra thật nhiều hình ảnh của ta, phải gióc cao lên đề trấn an dân tâm!

P.T.I : Làm gì ư ? Làm cái - không - nói - ra - được làm cái tên gọi không ra !

MẶC BIỆT : Ta là Mặc biệt đây ! Ta có vài điều muốn hỏi tụi bay và ta không cần biết cung cách tụi bay làm ăn ra sao !

CÀ BA *(đồng thanh)* Xin tuân thượng lệnh ! Muốn gì thì cứ việc nói ra đi!

MẶC BIỆT : Đây, tụi bây thử coi xem... tao có kẻ thù không ? Ngôi vương của ta có «suya» không ? Có thằng nào «đào chính» nổi ta không ? Cứ thực mà nói đi... Có sao nói vậy, đừng e ngại gì cả. Tao đã sẵn sàng chấp nhận cả... những cái tệ hại nhất. Cứ việc nói đi, tụi bay !

(bọn phù thủy mặc trong lò ra một ly nước nóng và chuyền cho phau uống)

PHÙ THỦY 1 : Nầy, Mặc biệt ! Nước thiêng đây nóng hổi coi ! Uống vô là nghe được thấy những điều kín mách bảo...

(Từ trong lò có tiếng người vang vẳng: Rồi hình ảnh tướng Ký hiện ra)

TIẾNG NÓI: Nầy Mặc biệt, hãy cẩ quyết lên chứ bao tợn thêm lên hung hãn nữa đi! Hãy ngồi xổm lên những khuyến cáo «khôn vàng thước ngọc». Nầy Mặc biệt, hãy nhớ rằng không ai có thể hại người... Chẳng kẻ nào dám đụng chạm đến ngươi bấu của người, nếu trong cơ thể chúng nó, trái tim còn là tim người, máu còn là máu người, hãy nhớ kỹ như vậy đi!

MẶC BIỆT; À, vậy thì thằng Rô be đường đường sống rồi! Mấy mà làm gì được tao đề tao sợ? Tuy nhiên tao vẫn phải cầm dao dằng chuôi, chớ tin thế nào được Số với Mệnh! Cứ cho mấy «tiêu» luôn đề coi có Số Mệnh không nào và lại đề tao yên chỉ đêm đêm ngủ yên chứ!

PHÙTHỦY 1: Khoan đã, Mặc biệt! Nước thiêng sắp sôi nữa rồi, sẽ còn nói nhiều chuyện nữa mà!

(ninh ảnh bà Nhu hiện ra)

TIẾNG NÓI: Hãy bọc giặc sắt toàn thân đi, Mặc Biệt Hãy vênh mặt lên, sợ quái gì những đầm cựa quậy, là hết chống đối lại người! Mặc Biệt đừng vững muốn năm mà lo gì! Chỉ sợ chúng nào lớp lớp những rừng bốc lửa cháy lan đến, tận Hoa thịnh Đốn mà thôi!

MẶC BIỆT : Cái gì mà lớp lớp rừng bốc lửa...? Sao lại có thể có chuyện vô lý vậy? (bọn phù thủy rút đi hết) Vậy sao lạ lùng thế nhỉ? Coi, đi dâu thế ? Giải thích tao nghe coi đã..

PH TH 2: Thôi, tù bệt.. Mặc Biệt! Tụi tôi phải biến gấp ngay bây giờ!

PH TH 3: Tụi tôi còn phải đi kiếm mấy chứ!

MẶC BIỆT: « Chừng nào cả lớp rừng bốc lửa... cháy lan tới Hoa thịnh Đốn! Đời nào có chuyện ta vậy? Có cớ nghĩa cả! vậy thì... mà kẻ như muốn năm là cái chắc, còn gì nữa Mà cần gì: có cái phần quan trọng thì ta đã biết hết cả rồi mà đây cốc sự kế thật! Tụi nó chẳng làm gì được mà sẽ... trốt tìm nó còn là tìm người, phải vậy không nào?

(Quang cảnh một tiệm rượu đặc biệt cao bồi. Có tiếng đàn máy ở tô ma tích vẳng ra. Mấy đàn em Mặc biệt ngồi chơi pô ke. Mặc biệt dần 2 tiểu thư bước vô theo sau là Ban co. Không khí vui nhộn. ơm sơn)

MẶC BIỆT : E, tụi bay đứa nào về hồ lô mau! Đừng có lộn xộn tranh chỗ nhau mất công, từ thằng lớn tới thằng nhỏ... Ta cũng ở đây chia vui với các anh em, khỏi phải lề nghi phiền toái !

TẤT CẢ *(đồng thanh)* Dạ, dạ... Đội ơn chúa công !

MẶC BIỆT : Rượu đâu, mang ra đây ! Huýt ky, la de đâu ? Tôi nay là tôi liên hoan, mừng chiến thắng ha ha ! *(phục nốt tôi ly, rượu khuấn ra tới tấp. Mặc biệt cười nữ, đi quanh phòng)* Hay ! Tối nay thế mà lại vui ! Một chầu nhậu nữa nào... Nhờ ơn thượng đế mới có ngày nay...mà cũng cũng trời cho tụi mình đủ sức tiêu hóa ngon lành mấy của nầy. Đã nhậu đâu, mang ra đi !

(mấy đứa thịt quay tỏ bố được khiêng ra. Mọi người xúm lại dặp, chen chúc, xô đẩy nhau, Chừng đầy một bụng rồi, ai về chỗ nấy, im lặng ngồi)

MẶC BIỆT : Nào, im lặng nghe ! giấy phút thiêng liêng đã tới rồi ! Anh em hãy nâng ly lên hết đề cầu nguyện cho anh hồn lá-h tự vì đại của chúng ta ! Anh em cũng đã biết ta trong ngài, ta quý mến ngài như thế nào... nhưng anh em cũng nên biết thêm điều nữa : bá tước Rô be có xứng đáng với người không ? Thật không xứng đáng mấy may! thật đúng với câu «Hồ huynh lưu khuyên đệ», chẳng sai chạy vào đâu được! Anh thì như rồng nhờ phượng... mà chao ôi, em lại khác nào thân chó, thân dê! Thấy không? *(phát ngôn hăng nóng)* Vậy nên càng kính yêu lãnh tụ Dôn Ken vĩ đại bao nhiêu, tôi càng thấy có bổn phận phải mạnh tay gạt bỏ cái thằng Rô be kia ra, không cho phép nó làm như bản sự danh của người quá cố! Anh em thấy không, tôi yêu kính lãnh tụ dường nào! Anh em hẳn không là gì, phải vậy không? Tôi yêu kính lãnh tụ... *(lại nhãi nói mát)*

(giữa lúc Mặt biệt hùng hồn phát thanh, bọn phù thủy len lén bước vô, không ai hay biết. Mụ phù thủy thứ nhì gỡ mặt nạ ra đề hoá trang dáng hoàng: bao tay trắng, ủng trắng, mũ cối. Cặp mắt cũng tô màu xanh lơ lớp như hề sắp ra tuồng vậy. Hai mụ kia độ mũ đeo cổ cần)

TIỂU THƠ : *(ngỏ lời với cử tọa)* Anh em cứ bình tĩnh. Đâu có gì lạ, ai ở đâu về chỗ đó đi! Thân phụ tôi hay gặp «ca» nay lâm mà: lát nữa lại đâu vô đó ngay, khỏi có chuyện gì đâu !

MẶC BIỆT : *(có vẻ tình tào dân)* Chao ôi, cái mối đau buồn của tôi nó chắt chứa lâm sao! Không đề đáng tới thì thôi, bằng chợt nhắc tới là nó dâng cảm ngùi ngút... rồi nó trận lan ra... tùm lum hết trọi! Thật anh em đừng tưởng nó mà buồn thêm nữa, thôi nghe ! Nào, có trò gì khuấy khỏa mối sầu không ? Các nghệ sĩ đâu, biểu! diễn tài nghệ một phen đề anh em coi chơi đỡ buồn chớ Cả lên đi, hát lên đi chớ !

(bọn phù thủy nhảy cẳng lên làm Một màn biểu diễn như trên sân khấu thật. Dựa cho banjo, dựa dập vũng, nhảy thiết hài lách cách...Mặc biệt có vẻ khoan khoái nốc rượu bằng thích, Rồi mụ thứ nhất dân, mụ thứ 3 dập trống đề mụ thứ nhì cất tiếng ca. Caräng...)

PHÙ THỦY : (gặn cỏ) hát vè

Hôm xưa Đa lát hết ca
Tình tang thứ vị... nhà nhà thích tang
Tang tình cả xóm ra xem
Tình tang thì ra hoàng đế Dôn Ken đó mà :
Tình tang, tang tình tình tang
Dôn Ken hoàng đế rớ răng tớ răng một cây
Xe hoa lại mở sân mui
Tình tang thế là Đa lát mừng vui hết hả !

HỒ RĂNG : Dôn Ken hỏi Dôn Ken
Năm sâu dưới đất đen
Vợ con đau dứt ruột
Dôn Ken hỏi Dôn Ken
Hỏi ơi sao cố chuyện vậy
Tình tang ai nỡ xuống tay hại người
Ôi trời ơi, ôi đất ơi
Này lưng, này mặt tơi bời máu pha.
Tình tang Đa lát hát ca :
« Dôn Ken gục xuống... kẻ bà Dôn Ken !
Chuyện đời nay đuổi mai đen
Ai thương ai tiếc Dôn Ken mà hàng ! »
Dôn Ken hơn Dôn Ken
Năm sâu dưới đất đen
Chó chết là hết chuyện
Dôn Ken hỏi Dôn Ken

M. B : Ê, tụi bay ! Ca vớt hát rồi mà ngu ngốc vậy Buồn thấy mẹ, chơi mau gì vui vui đi ! Đồi gấp !

Nào anh em ta... mừng vui loạn lên chớ ! Vui lên đi, ! hăng lên đi ! Nào...

(Mặc biệt là hết rồi quay đi đi rót rượu, Mấy mụ phù thủy từ từ rút lui hết. Bá tước Rô be tự dưng ở đầu bước vô, đứng sững trên bục. Đèn rọi chỉ chiếu sáng độ 2 người 4 chung quanh tối hết. Chừng quay lại bóng R.B mập mờ, tưởng D.K hiện hồn về nên MặcBiệt hoảng sợ).

M.B (la) : Không, phải tôi làm vụ đó đâu Dôn Ken! Ở hay, sao lại cứ tôi nhỉ ? Mà sao lại nhìn tôi trừng trừng thế kia ? Cặp mắt kinh không bằng không kha !

T.T : Chuyện chi đó, phu thân ? Quý vị làm ơn ngồi cả xuống đi. Làm gì mà nhao nhao cả lên thế ?

M.B : Đâu phải tôi ! Đâu phải tôi ! Kìa, sao bây giờ lại sanh chuyện là làng dường nay nhỉ ? Người chết lại trở về... ! Mà sao đây ? Kìa... kìa nó lại chuyển động. đi đứng được nữa kia ! Cứ mau đi, chui xuống đất đen đi. Người còn đâu nữa mà hàng. Đừng đem cái gấp mắt ma quái kia ra dọa ta !

TIỂU THƠ : Ô kìa, xin quý vị đừng chộn rộn chớ. *(Quay sang Mặc biệt)* Này, phụ thân, sao phụ thân lại là hết gì kỳ vậy ? Có chuyện gì thế ? Đâu có ai... đâu nhỉ Một ông khách của nhà mình đấy mà..

MẶC BIỆT : Cho mấy bay...cái mà tao đã làm, thằng nào cũng đám hết ! Mấy cứ xông lại đây coi, ngay như thằng gầu Nga Sô hung hãn, ngay như cha Rông Đô Trung Cộng trăm đầu...tao cũng cóc sợ nữa là thứ mấy ! Mày muốn hiện ra hình gì cũng được,...từ ra có là người thực thì mới hòng dọa được tao ! Nếu mấy bành thì mấy cứ sống đây thực đi...rồi diện dối điện ăn thua đủ với tao sống ông sẵn sàng Nào !

R. B : *(Cất tiếng nói như ở dưới mồ)* Coi chừng

M.B: Mai mấy ta sẽ gặp chau : Chừng ấy mới biết thằng nào gục trước, nghe !

(quay lưng, rồi từ từ biến hẳn)

M. B : Ơ lại đây, đồ quỷ sứ ! Mày thứ quay lại xem nào ? Đâm không ? Đờ ma quái ăn tàn phá hại ! Mày cốt đi rồi... thì ở đây nhảm ra !

(ánh sáng rõ dần, mấy đàn em ngơ ngác nhìn Mặc biệt... rồi rút lui dần)

M.B : Ơ, tụi bay đi đâu đấy ? Đi hả ? Ở lại đây, ở lại hết ! Cùng cần không thằng nào được cục cựa *(bọn chúng vẫn lính đi hết)* Cần ông, ông ngồi cha nó xuống ghế nay ! Rượu đâu, mang ra đây ! Đề ta nâng ly chúc mừng quý khách hôm nay,đề ta nâng ly xô thương lành tụ vĩ đại quá cố .Phải chi người có mặt nơi đây nhỉ? Đề cùng ta nhậu nhẹt say sưa cùng với cái quý hữu đêm nay!Ông uống mừng cả những bọn bỗ ông lại một hồnh cộ đốc ở đây nữa, ôi! quý dữ bắt hồn tụi bây!

oOo

(Dù tâm thần hoảng hốt dù người ủng hộ lỉ dần Mặc biệt vẫn phấy phấy tự tin khi mùa tuyển cử tới gần Nay đây lại tới phiên Đại Đảng,cố quạt biểu ngữ la liệt,bong bóng bay phất phới ! kèn bủ dích om xòm.Mặc biệt bước vô hội nghị cùng với Ban co và đứng đủ dân em)

MẶCBIỆT: *(ra lịnh)* Cờ quat đâu,bong bóng đâu, trưng ra ! Kèn đâu trống đâu,nổi cả lên đi ! Biểu thì rồi hoan nghênh đã đảo đâu lên!Cho anh em hay rằng ta đã gặp 3 vị tiên tri trung kiên thông thiên văn địa lý,vẽ cả ba chũng xác nhận với ta rằng:«Đừng e ngại gì cả,chẳng có tên nào dám động chạm tới ngôi vương Mặc biệt,nếu tên đó còn tìm còn mầu của loài người!»

Thấy không ? Vậy thì ta đâu ngán thằng nào ? Cần gì đến những thứ hề bạn ăn đớp như mấy anh ? Giống gấp đi ! Địa vị của ta vững yên như bàn thạch, ta đâu ngán kẻ thù ? « Chỉ trừ khi nào có khác nào thân chó, thân dê! Thấy không? *(phát ngôn hăng nóng)* Vậy nên càng kính yêu lãnh tụ Dôn Ken vĩ đại bao nhiêu, tôi càng thấy có bổn phận phải mạnh tay gạt bỏ cái thằng Rô be kia ra, không cho phép nó làm như bản sự danh của người quá cố! Anh em thấy không, tôi yêu kính lãnh tụ dường nào! Anh em hẳn không là gì, phải vậy không? Tôi yêu kính lãnh tụ... *(lại nhãi nói mát)*

(giữa lúc Mặt biệt hùng hồn phát thanh, bọn phù thủy len lén bước vô, không ai hay biết. Mụ phù thủy thứ nhì gỡ mặt nạ ra đề hoá trang dáng hoàng: bao tay trắng, ủng trắng, mũ cối. Cặp mắt cũng tô màu xanh lơ lớp như hề sắp ra tuồng vậy. Hai mụ kia độ mũ đeo cổ cần)

TIỂU THƠ : *(ngỏ lời với cử tọa)* Anh em cứ bình tĩnh. Đâu có gì lạ, ai ở đâu về chỗ đó đi! Thân phụ tôi hay gặp «ca» nay lâm mà: lát nữa lại đâu vô đó ngay, khỏi có chuyện gì đâu !

MẶC BIỆT : *(có vẻ tình tào dân)* Chao ôi, cái mối đau buồn của tôi nó chắt chứa lâm sao! Không đề đáng tới thì thôi, bằng chợt nhắc tới là nó dâng cảm ngùi ngút... rồi nó trận lan ra... tùm lum hết trọi! Thật anh em đừng tưởng nó mà buồn thêm nữa, thôi nghe ! Nào,

(Xem tiếp trang 10)

TÀI LIỆU

V- Quái Tu-Bin

Danh từ Tu Bin không hiểu xuất xứ từ bao giờ, có lẽ do chữ Automobile của Pháp, sau được các tay anh chị phiên âm và tính lược lại thành Tu Bin để làm ngôn ngữ đàm thoại riêng trong làng, lên thành quen và bây giờ danh từ Quái Tu Bin là tiếng lóng của dân chơi để chỉ các tay chuyên thổi xe hơi.

Bộ môn thổi xe hơi của các Quái được tổ chức rất khoa học, chia ra từng giai đoạn và bộ phận khác nhau, vấn đề tiêu thụ cũng rất phức tạp không dễ dàng như loại xe gắn máy (vỏ xế), vì xe hơi có số và thẻ chủ quyền, cho nên muốn thổi một xe hơi Quái phải có một thời gian cần thiết để chuẩn bị như chỉa khóa, bảng số, thẻ chủ quyền và các đồ phụ tùng lặt vặt để trang trí và hóa trang chiếc xe, nghĩa là chỉ một vài giờ chiếc xe đã hoàn toàn lột xác, Quái ung dung lái chạy khắp phố phường, nếu chính chủ cũ của nó gặp cũng không thể nhận nhận là của mình, trừ khi làm một cuộc khám xét tỉ mỉ.

Nói tóm lại trước khi thổi một chiếc xe hơi thuộc loại nào mác gì quái đã tính toán vẫn đề làm cho phi tang chỉ trong một thời gian kỷ lục, đến nỗi có người đã nghĩ bọn Quái Tu bin có phép lạ để biến hóa. Một vụ điển hình sau đây đủ chứng minh tài nghệ của Quái thuộc loại siêu quái trong nghề thổi xe hơi :

Ngày 2-1967 lúc 18 giờ một chiếc xe quân cảnh Mỹ trên xe có hai người theo rõi chiếc xe vận tải hạng nặng chở đầy hàng hóa chạy trên xa lộ quọe về phía Long Biên (Biên hòa) nghĩ là xe gian nên quân cảnh bám sát. Tài xế xe vận tải kia hầu như cũng biết có xe theo rõi nên y cho chạy nước cù và quọo tắt vào một cái trại của đồng bào định cư.

Đường vào trại độc đạo và trời gần tối nên xe quân cảnh Mỹ không dám theo vào trại đành đậu xe án ngữ ở bên ngoài, đồng thời kêu viện binh Việt Mỹ đến bao vây. Với sự thông tin nhanh chóng, chỉ chừng nửa giờ sau đã có quân tiếp viện đến b-ần năm xe vừa cảnh sát và quân cảnh Việt Mỹ đến nơi tiếp ứng chúng hơn một trăm nhân viên. Lập tức một cuộc hành quân Cảnh sát được tổ chức để tìm kiếm chiếc xe vận tải mang số ngoại quốc của một hãng thầu nọ trên xe chở đầy hàng hóa đã chạy vào trại trước đây chừng ứa giờ, vì nghi chiếc xe đó do quân gian ăn cắp.

Thực vậy, chiếc xe đó do Quái tổ chức lấy cắp của tử chungvới một số hàng hóa quan trọng. Nhưng sau hàng giờ lục xét không ai thấy bóng dáng chiếc xe ấy đâu và cũng không thấy một vết tích nhỏ để lại, ư khả nghi do nhà chức trách hỏi những người địa phương về vụ tích chiếc xe thì đều được sự trả lời không biết với điệu bộ ngơ ngác ngạc nhiên.

Trong trường hợp gần như có phép lạ ấy, một vài nhân viên công lực tỏ dấu nghi ngờ có sự nhận xét lầm của hai quân cảnh Mỹ nên họ hỏi lại hai người này nhiều câu giả thuyết... hoặc có lẽ... Quái cũng đành phải giải tỏa cuộc hành quân với sự hậm hực của nhân viên công lực và công tình theo dõi của hai quân cảnh Mỹ thành công đã tràng.

Một vụ điển hình kẻ trên cũng đủ cho ta thấy tài nghệ phi tang của Quái Tu bin đã qua mặt chính quyền dễ dàng. Vậy Quái đã tìm hiểu nào để « biến » cả chiếc xe hơi hàng nặng chở đầy hàng hóa chỉ một thời gian trên dưới nửa giờ ?

Như trên đã nói, việc thổi một xe hài không đơn sơ như vẻ một xe gắn máy, mà phải có một thời gian chuẩn bị chu đáo. quái đã đỉnh cả nơi để chiếc xe hơi thật kín đáo sau khi lấy được nếu chưa kịp tiêu thụ, chẳng lẽ chiếc xe ăn cắp và cứ để là là giữa sân sao ?

Cho nên sau khi điều tra lý lịch chiếc xe mà quái sắp đặt kế hoạch để thổi, Quái đã chuẩn bị cho nó một chỗ nằm rất tối tăn ở dưới lòng đất, cửa ra vào được ngụy trang cực kỳ khéo léo.

Bởi vậy sau khi chính quyền giải tỏa cuộc hành quân cảnh sát ngay đêm đó quái ung dung phận tán hàng hóa, chiếc xe cũng được hóa trang hoàn toàn khác lạ với dáng hình cũ, từ bảng số đến thẻ chủ quyền đều đã đầy đủ hợp lệ, lúc ấy chiếc xe đã có thể đàng hoàng chạy trên xa lộ, qua cả hàng cũ của nó.

Trên đây chỉ là một trong nhiều trường hợp mánh khoé mà Quái tổ chức khác nhau không trường hợp nào giống trường hợp nào, mỗi trường hợp chỉ chuẩn bị để cho một chiếc xe mà Quái đã quyết định sau khi đã có đủ điều kiện để « biến » nó. Quái không thể nào dám thổi chiếc xe không có sự chuẩn bị trước đầu là chiếc xe đó để ăn. Dưới đây là các giai đoạn chuẩn bị cần thiết cho việc thổi một chiếc xe hơi cùng các mánh khoé của Quái:

1 Điều tra lý lịch chiếc xe

Muốn thổi một chiếc xe hơi trước hết phải biết lý lịch của chiếc xe hiệu gì, mang số mấy, chủ của nó là ai và nhứt là giờ giấc đi chuyển hay đậu ở đâu, vấn đề trang trí trong xe cũng được quái lưu ý để sau này nếu thổi được phải có sẵn đồ để hóa trang.

Điều tra lý lịch chiếc xe là giai đoạn đầu rất cần thiết cho Quái sự quyết định chuẩn bị những dụng cụ như về bảng số, làm chỉa khóa giả, thẻ chủ quyền. vân. vân... nghĩa là trước khi thổi quái đã có đủ giấy tờ hợp lệ cho chiếc xe rồi.

Bởi thế ta cũng không lấy làm lạ hàng ngày có những cặp nam-nữ rất bách lui tới các nhà hàng, nơi thắng cảnh, mới trông như có vẻ khách du lịch, nhưng coi chừng trong đó có những cặp nam nữ không phải đi ngắm cảnh mà là đi ngắm xe hơi của quí vị. Quái Tu Bin là một loại rất sang không ai có thể ngờ được, hay lui tới những nơi có khách xe hơi để quan sát các loại hàng và biết cả chủ của nó nữa giờ giấc chiếc xe đi đâu, hay tui tới chỗ nào... Đại khái quái đã ghi vào sổ tay một chiếc xe ưng ý :

203 của Bắc-ai X. S5 NB 087 nệm bọc vải xanh nhạt, có radio, sơn đen, Chiều thứ bảy hay tới đậu ở cửa nhà hàng Mỹ Cảnh vân... vân...

Như vậy chiếc 203 của Bắc ai X đã được quái biết rõ lý lịch và ghi vào sổ đen, nếu Quái muốn thổi xe này Quái phải bước sang giai đoạn hai là chuẩn bị.

2. Giai đoạn chuẩn bị

Sau khi biết rõ đường đi nước bước và lý lịch của con hàng, Quái phải chuẩn bị những thứ sau đây:

— Chìa khóa giả : Muốn làm một chìa khóa giả cho chiếc xe không phải việc khó đối với Quái, chỉ việc lấy cục sáp ong mềm ấn vào lỗ khóa rồi nhà rất xa là Quái có hình chìa khóa in hình lên sáp. Quái đưa thợ khóa chính Quái sẽ thừa một chiếc chìa khóa giống hệt, quái đem thử lại thấy thiệt đúng đúng mở được để đăng như chỉ của nó.

— Vỏ bảng số giả : Trước khi thổi quái cũng cần có một bảng giả khác với số thiệt để thay thế ngay sau khi chiếc xe đã thổi chạy về cần cứ. Việc thay bảng số khác cũng rất cần thiết để làm cho chủ không nhìn được và đề đánh lạc hướng theo rõi của chính quyền.

— Thẻ chủ quyền giả : Việc làm một cặc vọc đề bụp thức cho chiếc xe đối với quái thật quan trọng. thường thường thì quái liên lạc với các tay quái Mỹ nếu mốc được cặc vọc mang đến hẳn mua với một giá khá cao. Cho nên Chính Quái Mỹ đề cung cấp. Cho quái Tu Bin có cặc vọc Rồi sửa chữa cho hợp với chiếc xe quái thổi. Ngoài ra cũng có trường hợp chủ quyền đề hợp thức chiếc xe thổi được mới có giá trị hơn.

Một trong những trường hợp khác Quái có thể làm giả hoàn toàn với số xe mới tinh chưa với giấy tờ khác cũng mới theo thể lệ hiện hành đành cho những loại xe mang số tạm nhập của quân đội hoặc nhà thầu ngoại quốc chẳng hạn (N.T ...)

— Dụng cụ hóa trang:

Như trên đã nói, hình dáng chiếc xe cũng được quái lưu ý, cho nên, Sau đi thổi được quái phải thay chuyển hóa trang ngay.

Thí dụ: Đầu tiên thay bảng số khác, rồi đến tháo gỡ hết phụ tùng cũ, thay thế vào đấy những phụ tùng mới với mục đích làm chiếc xe có một hình thù khác hẳn cũ, hình thức trang trí bên trong xe cũng được quái mới như mâu nệm, tay lái, vân vân...

Phần hóa trang cũng quan trọng không kém, cho nên quái cũng tính toán và chuẩn bị dụng cụ trang trí từ trước. Bởi vậy Quái có thể ung dung lái xe trên đường phố sau khi thổi được chừng nửa giờ.

(Còn tiếp)

KỲ SAU: Giờ phút này quyết định cho số phận chiếc xe sau khi đã chuẩn bị đầy đủ — những động tác táo bạo hãi hùng của Quái lúc thổi Tu Bin.

Và trường hợp tiêu thụ.

NAM - BÌNH

Siêu Quái

phong sự của NAM BÌNH

(Tiếp theo)

Nguyên tác « CHEAPER BY THE DOZEN »
của Frank và Ernestine Gilbreth

Chục mười ba

Do TRỌNG-TẤU phỏng dịch :

HỒI THỨ NHẤT

TỪ CHÀ RÂU ĐẾN HUÝT SÁO

Ba tôi lớn con lắm. Cái đầu ba tôi to tổ bố, đôi mắt ba tôi nông nính và cổ ba tôi rụt lại ngắn ngủn ngủn ngun. Đã từ lâu lắm rồi, ba tôi không còn có cái vẻ người mảnh khảnh nữa. Ngay từ năm 30 tuổi ba tôi đã nặng trăm ngoài ký la. Vì vậy mỗi khi muốn bước lên xe lửa ba tôi thường phải mượn cái thang chất đã hành lý để mà bò lên mới nổi. Nhưng đã bù lại ba tôi có cái tác phong của kẻ thành đạt rất tự tin ở mình, rất hãnh diện về sự con mình, hãnh diện về những thắng lợi trong công việc làm ăn của mình.

Ba tôi khó tảo bạo để cho những kẻ khác phải kiêng nể. Ba tôi lại là một kẻ có thiên tài nữa. Mỗi khi ông bước chân vào một xưởng máy, hay một tiệm buôn nào đó thì ông không ngăn ngại tuyên bố rằng ông có thể tăng gia sản xuất thêm lên đến một phần tư nữa. Và thường thường ba tôi có thể làm được như thế. Chính cũng vì lẽ đó mà ba [illegible] mới làm con — bọn anh em chúng tôi không dưới số một tá. Chẳng qua cũng chỉ vì ba tôi hết sức tin tưởng vào tất cả những gì mà ông và má tôi đang dồng lao cộng tác. Có thể nói rằng đây là một thành công tực rỡ vậy.

Ba tôi thường thích đem ra thực hành những điều mà người khoe khoang với thiên hạ. Người ta khó lòng mà phân biệt rõ rệt được giữa nai con người của ba tôi [illegible] người khoa học và bố trẻ con. Văn phòng của ba tôi lúc nào cũng đầy con cái. Mỗi khi đi chuyển để làm ăn buôn bán, nếu không đem được cả một tá con đi thì ba tôi cũng đã theo lấy vài ba đứa trong số chúng tôi. Lần nào đi theo người như vậy thì chúng tôi luôn phải sẵn sàng có một cuốn sổ nhỏ và một cây viết chì nơi tay, để chép tất cả những gì người chỉ bảo... như một «chuyên viên về năng xuất» vậy.

Ngoài ra, ngôi nhà của chúng tôi ở Thủ Đức quả là một trường dạy về phương pháp làm việc khoa học, để hủy bỏ tất cả mọi động tác vô ích trong các hành động đó. Ba tôi chúng tôi gọi đó là «Khoa nghiên cứu động tác».

Tỷ dụ như trong khi chúng tôi rửa chén bát, ba đã quay phim chúng tôi để tính toán xem rằng chúng tôi có thể tiết kiệm thêm được bao nhiêu cử động để làm công việc cha mẹ chúng hơn. Còn về những công việc thường, như sơn cửa nhà sau hay nhà cô ở phía sân trước thì ba tôi áp dụng theo phép thi đua xem đứa nào về địch. Mỗi khi có đứa nào trong số chúng tôi muốn xin được thưởng tí tiền còm thì chúng tôi phải ghi số tiền trên giấy và bỏ vào bao thư gián tín theo tiêu đầu giá. Đứa nào có giá rẻ nhất thì đứa ấy «trúng thầu».

Ba tôi cho yết thị thời khóa biểu và chương trình làm việc của chúng tôi trong phòng tắm. Mỗi đứa, khi đã đủ lớn để biết đọc biết viết rồi — những ai ba tôi viết là cả cho mấy đứa không biết đọc — cứ mỗi buổi sáng ra, sau khi đã đánh răng rửa mặt mũi và làm g.ường rồi, thì phải đọc cho kỹ và ký vào đó để nhận chỉ thị. Cứ mỗi buổi tối, tất cả mọi đứa chúng tôi đều phải cầm và ghi rõ số cần vào một bản đồ biểu để biết rõ là mình lên cân hay xuống cân. Và sau khi đã làm xong các công việc trong nhà, rửa ráy tay chân rồi, chúng tôi phải kỷ vào bản chương trình làm việc mới lần nữa. Má tôi muốn rằng trong thời khóa biểu cần có một lần nhậu. Má tôi muốn rằng trong thời khóa biểu cần có một lần nhậu. Và có lẽ câu chuyện đó chẳng hề bao giờ sẩy ra cả. Tôi sợ đây không phải là một chuyện thực bởi vì tính ba tôi cũng hay cả rớn lắm kia, nhất là những câu chuyện liên quan đến người và đặc biệt hơn nữa là câu chuyện của Má. Có điều chắc chắn là, ở lối xóm có hai đứa nhỏ tóc hoe, mà lũ anh em họ Tạ nhà chúng tôi, cái đầu nếu không hoe thì mặt cũng tàn nhang.

Nếu ba tôi có chỉ huy gia đình một cách nghiêm khắc, thì bà lại, người cũng không bao giờ chấp nhận để cho người ngoài phê bình và gia đình của người. Có lần bữa nọ một người lối xóm tới than phiền với cha tôi rằng, một đứa con của cha tôi đã đối xử với con ông ta một cách ...«thô có một danh từ nào để nhắc lại nữa.»

Ba tôi từ tốn hỏi:

— Ông muốn nói như vậy là có nghĩa gì?

Rồi người cứ lừ lừ tiến sát lại gần ông hàng xóm, khiến cho ông ta hết vía không còn dám nói tiếp nữa.

Làm như vậy không phải tại vì Ba tôi ưa bênh con, mà chính vì người rất ghét cái giống nói xỏ xiên của ông hàng xóm. Một bằng cớ là sau đó Ba tôi đã lại họp một phiên tòa để xử kẻ có tội.

Ba tôi khoái nhứt là được họp mặt với những đám trẻ con nhất là lũ con trai. Mỗi lần đi đâu ba tôi cũng thích kéo cả đàn cả lũ theo. Và những đứa nào có nhiều tàn nhang nhất thì chắc chắn phải là lũ con má họ Tạ chúng tôi vậy. Ba tôi có tính thích đánh giá trị bọn trẻ con bằng cách đếm cho chúng ở đồng trong cương vị của chúng.

Đó cũng là tại vì người luôn luôn tôn trọng trẻ con và người không hề giấu diếm điều đó.

Ba tôi quả quyết rằng đầu óc của hầu hết các vĩ nhân đều thối nát nở ngay sau khi đã trở khỏi ghế nhà trường, và chỉ có những bộ óc đã thối nát nở sớm hơn thế nữa. Người nói:

— Một đứa trẻ luôn luôn phải cầm và thăm khắt hiểu biết. Hãy thử lấy một đứa thật trẻ mà xem, sự dạy dỗ mà ta đối với nó có thể coi như là vô giới hạn nghĩa là ta dạy nó bao nhiêu cũng chưa đủ.

Thực ra thì chính vì tính thương đối với các con làm ba tôi luôn luôn muốn thấy có cả đàn cả lũ bên cạnh người. Đã là đã có đông một tá con rồi nhưng người vẫn như còn chưa được hài lòng cho lắm. Có lần khi ba nhìn chúng tôi rồi nói:

— Em đừng có lo rầu gì cả, em đã làm hết sức mình của em rồi!

Mỗi khi đi đâu vắng, đi là chỉ vắng nhà có một ngày người thường vẫn huýt sáo để tập họp chúng tôi lại

(Còn nữa)

HỒNG LOAN GIỌNG CA PHẢN ÁNH...

(Tiếp theo trang 5)

Khán giả buồng tròi theo những âm thanh đó bây giờ tiếng hát ấy không còn cất lên ở các Club Mỹ với The Blue S'tars nữa, và đã thu gọn tại night Club «Chez Jo Marcel» của chiến anh Loan «Hang on Slooey! SloOpy Hang on...!» Khán giả giật mình nhìn lên ; vẫn khuôn mặt ấy, vẫn tiếng hát ấy đang kích thích khán giả. Cả 2 loại nhạc đều được điền tả trung thực đúng với nhịp điệu âm điệu của Loan cũng vậy và nói là phản ánh trung thực nếp sống trụ hôm nay thì không còn gì đúng hơn.

Bây chỉ là tiếng hát của loan, cho tâm hồn Loan lại không như thế, không một chút mâu thuẫn. Loan rất thích hết những bài buồn thật buồn, không phải có một hay nhiều lý do gì mà Loan thích như thế, Tâm hồn Loan cũng dần dần như vậy cũng như những lời giải thích của : Gia đình không hài lòng cho Loan đi hát. Nhưng vì thích hát nên Loan có theo cho bằng được. Là con gái 6e và nhất là gia đình nghiêm khắc nên Loan lt được gối 6e và phải đi chơi. Một mình ở nhà tìm vui trong những công việc như nấu nướng, may mặc, « cái áo Loan đang mặc đây do chính Loan may đấy — Loan khoe với tôi — ở nhà Chẳng biết Loan gì cả nhưng Loan cũng chẳng cảm thấy buồn vì Loan thích may mặc nấu nướng lắm. Loan cũng lại thích cầm bao nhiêu cuốn sách lần đi cho thế nào Loan cũng có mua cho được một bộ sách mang về cầm ở nhà ! » Qua những lần nói chuyện với Loan tôi đã ngạc nhiên khi biết Loan rất ngoan đạo, chủ nhật nào cũng đi lễ và có những buổi trưa vắng vẻ Loan một mình mang hoa lại nhà thờ Phanxico để cầu cầu nguyện. Những lúc đó là những lúc thanh thoáng nhất của Loan, một mình cầu nguyện trong sự im lặng. Tâ hỏi Loan cầu nguyện gì, Loan chỉ cười không trả lời nhưng tôi chắc rằng Loan cầu nguyện để lúc sắp đến được sống bình thản và không gặp một sự khó khăn nào.

Và mặt tính cảm Loan cũng bình thản như vậy, chỉ mong một ngày nào đó gặp một người mà Loan thấy hợp thì sẽ tính chuyện bôn tẩu.

Loan hỏi: « trước kia có một người yêu Loan, đã mang trầu cau đến hỏi, bà mẹ Loan bằng lòng và thế bà mẹ Loan bằng lòng thì Loan cũng chịu nhưng sau thì hiểu thấy người đó không hợp với Loan nên Loan đã từ chối ! »

Và lý do vì khi The Blue Stars, Loan cho biết là anh ruột của Loan là Jo Marcel đã kéo Loan về hát tại «Chez J.M.» rồi khỏi Blue nhưng Loan lúc nào cũng nhớ tới những bạn cũ trong một năm trời đã cùng tính đến tại nhà Club Club Mỹ. Có một kỷ niệm vui và đáng ghi nhớ nhất trong thời gian công tác với The Blue Stars mà Loan đã kể cho tôi nghe : Có một lần đi làm ở Camp Alfa sợ ghê lắm nhưng mà cũng thật là vui, tôi hôm đó cả bọn đang tính điền thì bỗng nhiên có phái tiếng nổ kinh hồn, đàn đóm tắt phụt hết, chẳng ai ngờ hết vía gì nữa, vừa chạy tắn loạn vừa run cầm cập chỉ có V.C. phá kích thì chết, mãi một lúc sau mới hết vía. Và ra mới biết là kho đạn của Mỹ bị nổ, gần bảy giờ sáng lại cho thấy sự vui ghê lắm tính điền cuối cùng được khán giả với The Blue Stars tại Đại Hội Nhạc Trẻ 67 vừa qua, một lần nữa Loan đã thành công với những nhạc phẩm trình bày, trong số có My Sereenade Dry: giới trẻ coi là thành công nhất của Hồng Loan giờ đây tiếng hát ấy vẫn cất lên trong sự tán thưởng của mọi người. Tiếng hát không vừa ca, không giả tạo đã phản ánh đúng tâm trạng tuổi trẻ hôm nay. Tôi muốn viết nhiều hơn nữa về Hồng Loan, nhưng đã có viết thì thế nào chẳng nữa mọi người cũng đã công nhận rằng Hồng Loan là khuôn mặt nhạc trẻ nổi bật hiện nay trong giới Nhạc Trẻ.

T. Kỳ

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

TỬ VI BÍ PHÁP CỦA ANH HỢP

BÍ QUYẾT TÌM HIỂU THIÊN CƠ THEO ĐẦU SỐ VÀ LỊCH SỬ

(Tiếp theo)

SỐ MINH PHAN VĂN HÙM VÀ HỒ CHÍ MINH QUA LỜI THƠ CỦA HAI NGƯỜI.

Nhiều anh em nhao nhao hỏi:

— Tại sao cụ lại biết trước như thế? Cụ bói dịch à?

Cụ già mỉm cười:

—Không cần bói dịch mà tôi có thể biết trước tương lai của anh Phan văn Hùm. Hẳn các anh đã biết, tuy là lý thuyết gia của phái Đệ Tứ Quốc Tế, — tức đảng Xã Hội Lao Động Thợ Thuyền Đông Dương — anh Hùm không theo cũng như nhiều lãnh tụ cộng sản khác. Anh có tâm hồn thi sĩ thật sự. Anh quan niệm rằng: Ta làm cách mạng là vì thương xót cho lớp người bị áp bức, lớp Công Nông đã đổ mồ hôi để xây dựng nên xã hội này.

Để diễn tả cuộc đời lầm than của Công Nông Việt nam Hùm đã làm hài thơ có hai câu kết như sau:

Xây lâu, nhưng lại ở lều gianh,
Dệt lụa nhưng không mảnh áo lành.

Đọc ra ta thấy vẽ rõ ra cái cảnh: Một bọn thì nai lưng cày cụi làm cho kẻ khác thừa hưởng khi thâu hoạch kết quả.

Mà tình hình quốc tế đã cho ta thấy rõ: Phát Xít ý Quốc xã Đức đã đầu hàng. Quân phiệt Nhật sẽ phải đầu hàng trong một bài gần đây. Khi Nhật đầu hàng, Đồng Minh chưa kịp vào, thì thế nào nhân dân ta cũng vùng dậy làm cách mạng. Với hai câu thơ trên, tác giả của số đã nói trước số vận của những người sa sút đời tân tụy hi sinh cho cách mạng, có chưa chết như thế nào khi tiến được tới chỗ thành công.

Ngoài ra anh còn mấy câu thơ đắc ý nhất đề diễn tả sự xanh đầu đeo dai, nhiệt thành cho đến chết của người chiến sĩ xã hội, như sau:

Ta đã đi, là ta quyết đi.
Đạp bằng trở lực vượt gian nguy.
Ngực còn thoi thóp, tim còn đập,
Còn nghiến răng giương thẳng nghĩa kỳ.

Hùng khí lắm. Nhưng anh Hùm là một triết gia, kiêm lý thuyết gia, kiêm văn gia, học giả, anh đồng danh từ rất chính xác, thận trọng.

Tại sao người chiến sĩ hùng dũng mà lại: Ngực còn thoi thóp.

Đành rằng, ở đây anh muốn nói ý chí đấu tranh cho đến phút cuối cùng! Nhưng, do mấy chữ chỗ vào phút hấp hối của chiến sĩ đó mà tôi ước đoán rằng anh Hùm sẽ phải chết một cách ấm ức, dở dang, giữa lúc đang hăng say làm việc.

Lúc đó, nhiều anh em cười đùa, tỏ vẻ không tin.

Nhưng qua năm sau, Nhật Bản đầu hàng thật. Nhóm Đệ Tứ VN thành thực bắt tay cùng Việt Minh để lo việc Giải phóng dân tộc.

Tạ Thu Thâu được Hồ chí Minh mời ra Hà Nội thảo luận, Anh Thâu bảo họ Hồ rằng:

— Tôi và Phan văn Hùm cùng đa số anh em trong đảng Xã Hội Lao Động Thợ Thuyền xét rằng tình hình chung, của Quốc Tế nếu dân tộc nhược tiểu chúng ta mà làm cách mạng cộng sản lúc này thì Đế Quốc sẽ bao vây và tiêu diệt.

Tôi bảo trước cho cụ biết rằng:

— Nếu cụ nhất định làm cộng sản tại đây thì dân ta sẽ chịu đựng cuộc chém giết kinh khủng đến 50 năm.

Họ Hồ cười:

— Thế bác định tính sao. Dân tộc ta phải Đoàn Kết, Đại Đoàn Kết, Đảng phái cùng thế, Phe cách mạng xã hội chủng ta không lập chính phủ. Ta nên giao cho phái quốc gia giữ nhiệm vụ đó. Còn bọn ta đứng ngoài để thúc đẩy, kiểm soát.

Trên đường về, Tạ thu Thâu đã bị cản bộ Việt minh hạ sát tại Quảng Ngãi.

Anh Phan văn Hùm cũng bị giết ngay vào hồi đó.

PHÚC THÁI DƯƠNG Tràng sinh Đà La Lực sĩ Tuế Phá Thiên Mã	ĐIỀN PHÁ QUÂN Dưỡng Lộc tồn Bác Sĩ Long Đức Thiên Thọ	THÂN QUAN Thiên Cơ Thai Kình Dương Quan Phù Bạch Hổ Hoa Cái Hỏa tinh Hóa khoa	NÔ TỬ VI Thiên Phủ Tuyệt Phục binh Phúc Đức Kiếp sát Thiên Đức 74
	Tuần		
PHỤ Vũ khúc Mộc Dục Thanh Long Tử Phù Nguyệt Đức	Mão — Thìn — Tị — Ngọ **Lá số** vị vĩ nhân số một của Thế Giới Hiện Đại **Tưởng giới Thạch** 89 tuổi (1889) ĐINH HỢI 18 / 4 Giờ Dần Thổ Mệnh Kim Tứ Cục Dần — Sửu — Tý — Hợi — Tuất — Dậu — Mùi — Thân		ĐI Thái Âm Mộ Đại hao Điếu Khách Văn Tinh Hóa Lộc 64
MỆNH 4 Thiên Đồng Quan Đới Tiểu hao Quan Phù Long Trì Hóa quyền			ÁCH Tham Lang Tử Bệnh Phù Trực Phù (54)
Triệt			
BÀO Thất Sát 14 Lâm Quan Tướng Quân Quốc Ấn Thiếu âm Thiên Tài Thiên Quan	THÊ (24) Thiên Lương Đế Vượng Tấu Thư Tang Môn	TỬ (34) Thiên tướng Liêm Trinh Suy Phi Liêm Thiếu Dương Thiên Không Linh Tinh	(44) TÀI Cự Môn Bệnh Hỏa Kị Hỉ thần Đường Phù Thái Tuế Phượng Các Giải thần Thiên Phúc Thiên Giải

Từ Vi một vĩ nhân liên quan đến Hòa - Bình Việt - Nam

TỔNG THỐNG TRUNG-HOA TƯỞNG-GIỚI-THẠCH

Đây lá số được nhiều đại gia Lý số liệt vào hàng:

1.— Thế Gian Hy Hữu. 2.— Ngũ Phúc Trường Cửu (Phú Quý Thọ Khang Ninh)

Trong cuộc đời Tưởng Thống chế cũng đã là Thế gian hiếm có rồi. Ông ra đời và lớn lên trong xã hội Trung hoa bị phân hóa đến tan đổ. Đã chịu khổ nhục mất nước bởi Triều đình Mãn Thanh, dòng đổi Rợ khiết Đan thống trị, quốc gia Hán tộc lại còn bị các cường quốc Âu, Á, Mỹ đua nhau rủ nhau kéo quân đến đất mình để chiếm Tô Giới mở hải cảng, quân trị Quan Thuế, Bưu Điện. Để nghiêm nhiên họ trở thành chủ nhân. Ông bỏ cội Trung nguyên gạt bỏ hẳn uy quyền nhà Đại Thanh về mọi phương diện.

Trong khi đó dưới bàn tay ung độc của Con mụ Thái Hậu già nua, ngu ngốc lại không giác ngộ tìm biện pháp canh tân. Bọn chúng chỉ lo bóc lột dân chúng đến xương tủy.

Tình thế đã tới bờ vực thẳm. Phong trào cách mạng của cụ đang lên. Có lẽ họ cũng nhiệt tâm cứu quốc như các chữ ứng cử viên của ta kỳ bầu vừa giờ, ra ứng cử để phục vụ nhân dân, xã hội. Ông nào cũng thấy chỉ có mình mới xứng là lãnh tụ tối cao hơn cả.

Nên bao nhiêu phe nhóm đã cùng tụi Thổ quan hèn cớ một phương, để chém giết dân lành và lý giấy nhượng địa cho ngoại quốc, đổi lấy một món tiền lớn rồi đi lưu vong.

Trong số đó, có đám nhóm muốn hành động cứu nước thật sự. Tưởng giới Thạch, tuy còn ít tuổi nhưng đã biết nhận xét chín chắn. Tưởng đã tìm được Minh Chủ, Tưởng đi theo Tôn Văn, vị lãnh tụ đại diện cho lực lượng Trung hoa Tiến Bộ ở Hải ngoại.

Tưởng được Tôn kỳ vọng hạng nhất trong công cuộc Hưng Trung đặt Mãn. Trong hệ thống làm cách mạng của Quốc Dân Đảng Trung Hoa. Tôn là người sáng lập chủ nghĩa, lãnh đạo tinh thần. Còn việc lãnh đạo để thực hiện thật sự nền Cộng Hòa Trung Hoa. Tưởng được vào hàng số một, đứng trên cả lý thuyết gia Uông Tinh Vệ.

Sau khi dựng xong chính phủ miền Nam để chống lại bọn quân phiệt miền Bắc, tưởng với một nhóm chiến sĩ đồng chí mở cuộc Bắc Phạt.

Với số quân dăm ngàn Tưởng đã thống nhất được cái nước Trung Hoa biên ngoài.

Năm 1927 khi thấy quân Cộng Sản là mối nguy cho nước, Tưởng đòi rằng: Tất cả mọi thứ quân địa phương đảng phái đều phải quốc gia hóa. Lẽ dĩ nhiên, Cộng Sản đảng Trung Hoa không chịu.

Tưởng mở ngay cuộc tấn công vào quân đó. Bọn chúng tan rã, chạy vào Tô giới quốc tế ở Thượng Hải. Tưởng cho quân quốc gia trấn qua lúc Tô giới để tiêu trừ Cộng quân mặc kệ những lời phản kháng.

Cộng quân đã bị Tưởng đồn mãi lên đất Diên An hoang vắng, sống chui rúc trong các thung, các động.

Khoảng 1935, khi đi kinh lý miền Bắc, Trương Học Lương, con thừa kế tướng quân phiệt Trương Tác Lâm nổi loạn, định ép Tưởng phải liên kết cùng quân phiệt và Cộng Sản. Song Tưởng đáp:

— Ta đại diện cho uy quyền quốc gia. Ta không phải vâng lệnh ai hết. Nếu bọn người đủ sức làm loạn, cứ giết tu đi.

Tự xét không đủ sức làm loạn trong khi quân Nhật vẫn lăm le kéo qua Vạn lý trường thành, bọn Trương hội ý với Mao Trạch Đông phải để Tưởng ra vả.

Năm 1937, Nhật khởi chiến ở Lư Câu Kiều. Tưởng đưa ra chiến lược Trường Kỳ Kháng Chiến. Ngoài quân sự Trung Hoa còn nguy ngập về kinh tế nữa, Tưởng đưa ra khẩu hiệu Vừa kháng chiến, vừa kiến quốc...

Thực sự, Tưởng không lo về quân phiệt Nhật mấy Tưởng vẫn bảo các tướng lãnh thân thích rằng:

— Chiến tranh sẽ lan tràn thành thế chiến. Mỹ cũng sẽ phải lâm chiến. Trục sẽ thua. Chỉ chín năm nữa thôi, Nhật phải rút khỏi Trung Hoa. Nhưng đừng vội lạc quan. Các người Trung Hoa sống. Suốt phải chuẩn bị từ bây giờ để đối phó với kẻ thù là Cộng Sản:

Việc thế giới đã xảy đúng như Tưởng Giới Thạch tiên liệu.

Do sự ngây thơ, kiêu ngạo, ích kỷ người Mỹ đã để Trung Hoa lọt vào tay Cộng Sản.

Tưởng Giới Thạch đã tử chức. Tại Đài Loan, thành trì cuối Cùng của phái quốc gia, cái bọn Âu Mỹ ngu ngốc cùng đồng ý với phái quốc gia còn sốt lại rằng:

— Trong giai đoạn cực kỳ nguy khẩn nầy. T.H. Quốc gia phải có thứ lãnh tụ như Tưởng giới Thạch thì mới hòng đương đầu với lân sống đó.

Trên Thế giới, trong Thế kỷ này, chưa có một vị lãnh tụ nào lại thành công rực rỡ về phương diện cầm quyền được như thế, mà lại lâu dài tới quá nửa thế kỷ.

Vĩ đại như Adenauer của Đức, Lý thừa Vãn của Đại Hàn cũng chỉ sau dăm năm cầm quyền đã trở thành lạc hậu, ngoan cố, không chạy theo kịp đà tiến của nhân dân nữa.

Thế mà ở cái nước Tàu dai loạn như thế, Tưởng giới Thạch vẫn vững vàng ở ngôi vị tối cao 50 năm đòng. Chỉ có Hoàng Đế Nhật Bản mới như thế được.

Quả thực là bậc vĩ nhân số một của Hiện Đại. Đáng cho chúng ta nghiên cứu kỹ lưỡng lá số Tử Vi của ông. Các bạn thích đoán Tử Vi hãy thử đoán trước xem.

Dưới đây là một ít sự việc cần biết để nghiên cứu về «Người Hùng lâu bền nhất Thế Kỷ Nguyên Tử và Hỏa tiễn.»

Ngay từ thuở sơ khởi: cùng với Tôn Vãn ý thức được rằng:

Dưới quyền thống trị tàn bạo, khắc nghiệt với chế độ ngu dân, khủng bố tàn nhẫn thường xuyên của Thanh Triều cùng bọn quan lại Hán gian đại đa số các từng lớp nhân dân. Ngũ Tộc (Hán, Mãn Mông, Hồi, Tạng) ở Trung Hoa Lục Địa đã trở nên già nua, lỗi thời khó mà thức tỉnh, gạnh đua kịp thời. Việc cứu quốc của 5 dân tộc theo văn minh Hán học phải hướng về một nước Trung Hoa tự do, sống tiến kịp theo đà tiến hóa chung của Nhân loại tiến bộ:

Ấy là các nhóm Hoa Kiều lập nghiệp tại Đông Nam Á. Ở Nam Dương Quần Đảo, Hong lu lu, Mã lai Á Tân gia Ba, Phi luật Tân, Đông Dương cho đến cả Mỹ Quốc Nhật Bản, Ấn Độ v.v...không nơi nào thoát khỏi ảnh hưởng Hoa Kiều chi phối về kinh tế.

Nếu xét theo quan niệm kinh tế, chính trị mới thì những xứ đó đều là thực dân địa của Trung Hoa, dân số Hoa Kiều tại mỗi nơi trong các địa vực ấy đều đông đảo tới hàng 100.000 và hơn hẳn Ấn độ, Do Thái ở chỗ: chăng những nắm điểm then chốt của guồng máy kinh tế bản xứ. Hoa Kiều còn cạnh tranh sinh hoạt lao động với dân địa phương. Vì lý do chính trị, bà lũ Đế Quốc hết sức nâng đỡ Hoa Kiều để dân áp địa Phương.

Chợ Lớn thuộc Đô thành Saigon trên bán đảo Đông Dương là một thí dụ điển hình:

Từ trước thời kháng chiến, Chợlớn đã tụ tập một dân số đông đảo tới 500.000 người Hoa kiều. Nó biến thành một tỉnh riêng của Trung Hoa trên giai đất Đông Dương Thậm chí dân Việt muốn sống được ở đó thì phải biết nói tiếng Tàu và theo phong tục, tập quán Tàu.

Tưởng giới Thạch và Tôn Vãn đã biết được yếu điểm đó nên họ đặt nặng vấn đề liên kết Hoa kiều khắp ĐNÁ thành một lực lượng Trung hoa trẻ trung tiến bộ, phương tiện tài chính xung mãn, luôn sẵy sưa nhiệt thành với vấn đề giải phóng chính quốc. Vì danh dự, quyền lợi họ buộc liền với danh dự Tổ quốc.

Trong cuộc vô trang khởi nghĩa đầu do Trung Hoa hải ngoại đóng góp phần lớn. Mỗi lần thất bại, những lực lượng xung yếu nhờ hải ngoại nên không bị Thanh Triều và Hán gia đàn áp, phá vỡ.

Nhờ kế hoạch khôn ngoan ấy của Tưởng giới Thạch mà Quốc Dân Đảng đã đủ sức phát động luôn 10 cuộc vô trang khởi nghĩa trong khoảng 1 con Giáp.

Chứ nếu chỉ có lực lượng dân chúng trong nước làm chính, thì như kinh nghiệm lịch sử đã cho thấy rõ:

Sau một vụ khởi nghĩa thất bại, thống trị đàn áp dữ dội, lực lượng cách mạng phải tẻ liệt hàng bao nhiêu năm, đầu phục hồi được mau chóng như ở Trung Quốc hồi đầu thế kỷ này.

Đến năm Tân Hợi, Quốc Dân đảng Trung Hoa lại phát động cuộc vô trang khởi nghĩa lần thứ 11 và đoạt được thắng lợi, thành lập nền Cộng Hòa Dân Quốc theo Tam Dân chủ nghĩa.

Được vậy là nhờ bởi biết lãnh đạo.

Đến đó thôi, Tưởng đáng được ghi vào sổ khai quốc công thần.

Nhưng sau đấy, nền Dân Quốc Trung Hoa luôn luôn như ngọn đèn trước gió vì nạn chia rẽ, tranh quyền của quần phiệt, lãnh chúa địa phương.

Đã bao nhiêu lãnh tụ lập chính phủ mà không sao đem lại ổn định tình thế cho Trung Hoa. Vì người Trung Hoa có tính độc tôn, ít ai chịu hiểu cái thế quốc tế ngày nay còn quan hệ hơn quốc nội.

Lục đục mãi cho đến năm 1927, Tưởng Giới Thạch bắc phạt thành công.

Công khoảng nầy ông gặp và yêu Tống mỹ Linh cô em vợ vị Quốc phụ Trung hoa.

Bà vợ tào khang của Tưởng quả ghen giận, phá tan bỏ đi tu ở một cảnh chùa.

Tưởng kết duyên cùng Tống mỹ Linh, vì ngoài vấn đề tình yêu, gia đình nầy sẽ giúp cho ông lập sự nghiệp rất nhiều. Tống Công là một trong số tỷ phú Hoakiều ở Mỹ. Thế lực của họ Tống trong giới tài phiệt Quốc tế rất to.

Năm 1940, vợ chồng tưởng được dân Mỹ bầu là vĩ nhân thế giới.

Năm 1944 khi đặc sứ Mỹ can thiệp vào nội bộ Trung Hoa Tưởng quất mãng.

— Tôi chỉ có năm ngàn anh em với ít vũ khí thô sơ mà chúng tôi thống nhất Trung hoa. Mỹ giúp hay không tôi không cần. Tôi thừa sức đánh bại Nhật.

Rồi Tưởng gọi điện thoại cho Tổng Thống Mỹ đòi đuổi đặc sứ về.

PHI TINH TRONG CÁC THÁNG

Vì kỳ trước xếp lộn phải bản phi tinh lần với một lá số khác kỳ nầy chúng tôi xin chỉnh lại. Như trên đây. Những chữ giây, hai, ba v.v... tức là tháng Âm Lịch năm Đinh Mùi của chữ Janvier, Février... là tháng Dương lịch 1967

Quan Phù Đà La Điếu Khách Thiên Mã	Lộc Tồn Bác Sĩ Trực Phù	Lực Sĩ Kình Dương Thái tuế Hoa Cái	Thanh Long Hồng Loan Thiếu Dương Thiên Không Kiếp Sát Cô Thần
	Tư — Năm — Sáu — Bảy		
Phục binh. Phúc đức Thiên đức Quả tú	Ba Hai Giêng	Tháng chín Mười	Tiểu hao Tang Môn Thiên Việt Lưu niên Văn Tinh
Đại hao Bạch hổ Phượng các Giải thần	BẢNG PHI TINH ĐINH MÙI (1967) Thiên Hà Thủy Âm Tính Niên vận tại cung Sửu thuộc hành Thổ Hóa Lộc đóng theo Thái Âm Hóa Quyền đóng theo Thiên Đồng Hóa Khoa đóng theo Thiên Cơ Hóa Kị đóng theo Cự Môn Chạp — Mười một		Tướng Quân Thiếu Âm
Bệnh phù Quốc ấn Long đức Thiên Quan Quý Nhân	Hỉ Thần Thiên Hư Tuế Phá Phá Toái	Phi Liêm Nguyệt Đức	Tấu Thư Đường Phù Quan Phù Long Trì Thiên Khôi Thiên Khốc Thiên Phúc

dạ khúc chim

CƠN mưa đụ lại. Âm thanh giống hệt như một guồng máy đang chạy ồn ào bị tốp bớt. Từ khoảng thời gian chưa đồi thay lẫy điều nhỉ người nào phân biệt được gì cả trừ lại gần nhau bị xoay theo mà tiếng đàng làm cho đa thật, tim ốc. Đâu tiên là vậy, thường thường là vậy. Mỗi người đều mang một số cảm giác, ghi nhận một lúc chẳng những âm điệu giống nhau. Cảm giác chợt vơi như đang đi hay trên hư không. Âm điều buồn rầu như cảnh vật. Cơn mưa đụ lại một chút nữa. Giống mấy bây giờ đã tắt hẳn, không có gì phải nói nữa hết, chỉ còn bầu trời mù mù. Nhưng hạt mưa nơi lá lui dần đó trên từng lá cây. Âm thanh nhẹ nhạt hơn một khối bông gòn. Nó có vẻ như muốn ru người ta ngủ. Thật không? Điều này hình như không làm cho hai người đang ngồi kia cảm động. Họ tỉnh táo ngồi thẳng lưng và không có cái dáng vẻ một mối xâm chiếm trong mắt nhìu. Mỗi người có một cặp mắt mở lớn trông ra khu vườn. Nhất là cô gái. Nàng ngồi gần khung cửa sổ trọn thân mình gần như lọt hẳn trong lồng chiếc ghế mây. Đối diện với cô gái là chàng thanh niên vẻ mặt non nớt. Mái tóc đen sóng nhưu vừa mới uốn ở tiệm ra. Chàng thanh niên có lẽ là em của cô gái, chàng ngồi không giống chị chút nào. Một nửa người nghiêng hẳn về phía trước hai cái chân đu đưa dưới gầm bàn. Chiếc ghế trống không. Chàng đang ngồi trên một mép bàn và nếu đã ý người ta sẽ nghe chàng huýt sáo nhỏ trong miệng bài « Giọt mưa trên lá » Giọt mưa trên lá « Giọng lơ lớ có lúc sai hẳn đi . Lúc đó cô gái cố e miệng cười nhưng không tỏ ý chế. Chàng thanh niên cũng không có gì khó chịu vì giọng mặt vẫn tươi vui, nhìn thẳng hướng khu vườn như thể là bên cạnh đó không còn một ai hết. Hai người im lặng không nói gì với nhau từ lúc cơn mưa đổ xuống . Bây giờ có lẽ không chịu được với cái im lặng tẻ nhạt đó cô gái bắt đầu nói. Trước tiên là một câu gần như ra lệnh.

— Nín đi, huýt sáo cũ điệu gì mà kỳ cục vậy. Chàng thanh niên mím miệng một lát lâu, nhưng tiếng huýt sáo vẫn còn. Bây giờ thì thật khéo ra một bài gì hết vì chàng pha vào đó nhưng trò cười khúc khích. Cô gái ngồi chẳng một cái. Giọng khó chịu.

— Đừa hớt thăng nữa. Chàng thanh niên ngưng huýt sáo, thôi cười. Chàng nhảy xuống khỏi bàn đến gần khung cửa sổ, và như vậy chàng đã che khuất cô gái phía sau lưng

— Chưng nào chị Phan về. Biết không ?

— Mưa lớn quá lúc nây em sợ. Giờ không có ai hết Sao vậy chị ? Chàng thanh niên nói một câu bằng quơ. Đến chừng quay lại thấy vẻ mặt khó chịu của cô gái. Chàng làm như chợt nhớ ra kêu «ồ» một tiếng.

— Em quên. Hôm nay

— Nhưng hôm nay là bao giờ ? Chiều sáng hay trưa.

— Bây giờ là thế nào giữa ba thứ chị vừa nói.

— Trưa.

— Không. Sáng một chút. Nghĩa là chỉ mới gần trưa thôi

— Ăn nói gì kỳ

Chàng thanh niên lại cười khúc khích. Cô gái dòm bàng quơ trong căn phòng. Mặt như đến từng thứ đồ vật. Bức tranh, khung ảnh, tấm màn, Màu trắng vôi trắng. Lúc nây cô gái cười trong miệng.

— Tại mưa, chị quên không nhận ra.

— Một chút nữa đây chị sẽ thấy mặt trời hiện ra ở đầu đàng kia. Chàng thanh niên đưa tay chỉ. Nhưng cô gái không kịp nhìn ra vì mắt nàng đang đăng lại rất lâu ở một khung ảnh. Trong ảnh hình một người đàn ông mang kính cận gọng nhựa để tóc dài hơi dài. Gương mặt xương xương. Buồn. Chiếc cằm thoạt trông như lệnh vuông nhưng không phải. Có đề rầu ít thôi nên trông không mấy đậm. Khung ảnh và bức hình như mắc đã lâu. Mài xế góc một bức tường không ai để ý đến nên bám bụi mờ mờ. Cô gái hỏi

— Chú Phan đấy phải không ?

— Chị không nhìn được chủ ấy nữa sao ?

— Nhờ vậy thôi. Xem hình thì biết nhưng gặp lại chủ ấy chưa chắc chị đã nhận ra. Chẳng gì cũng hơn mười năm rồi chứ ít sao. Lúc chú Phan đi mình còn trẻ con cả.

— Nhưng em vẫn nhớ. Gặp chú em nhận ra ngay

— Chừng nào chú về ?

— Em nói rồi. Hôm nay

— Nhưng chị muốn biết vào lúc mấy giờ

— Hôm nay. Làm sao biết được. Nghe nói giờ chú ấy là lính rồi mà. Lính thì khó mà đoán trước được

— Em có vui không ?

— Sao : Chàng thanh niên quay lại hỏi ;

— Em có vui không ? Nghĩa là chị muốn nói khi chú Phan có mặt trong gia đình nầy

— Em không thấy gì hết

— Rồi, con trai có khác

Chàng thanh niên rời cửa sổ đến ngồi ở chiếc ghế đối diện với cô gái. Trên mặt bàn có một bao thuốc, bao điêm quẹt. Cái gạt tàn. Chiếc pipe sừng lên nước đen bóng. Chàng thanh niên như nói với chị. «Mưa đã tạnh rồi» nhưng tiếng nói không thoát khỏi cổ họng, Chỉ thấy miệng chàng hơi hé ra. Một nửa hàm răng trắng bóng. Xong biến thành nụ cười. Chàng nói :

— Để em tập hút pipe

Chàng thanh niên cầm bao thuốc bốc một nhúm trong mấy ngón tay nhồi vào pipe. Xong quẹt điêm châm lửa. Chàng ngậm chiếc pipe giữa hai hàm răng. Bập bập môi. Khói từ đầu pipe bay ra mù mịt. Chàng thanh niên sặc sụa ho. Cô gái dòm cười cười. Nàng đưng lên khỏi ghế đi đến chỉ cố mắc khung ảnh vào đinh đóng. Đóng lại đóng mãm rất lâu. Một lần nàng đi vòng vòng khắp căn phòng. Chàng thanh niên ho sặc sụa một hồi, chàng nem chiếc pipe trên bàn nói đầu ra sau thành ghế nhăm mắt. Một lúc không thấy chàng ở động gì nữa, có lẽ chàng đã ngủ. Cô gái thấy đi vòng vòng trong phòng. Nàng tìm một chiếc ghế đi đến đặt sát bức tường chỗ có mắc khung ảnh. Nàng bước chân lên rồi hai tchân và rồi nàng đứng gon gàng trên ghế. Chàng thanh niên vẫn nằm bất động. Mắt vẫn nhắm, chiếc đầu ngoẹo sang bên.

Cơn phong vùng lặng một cách bất thường. Khung trời xám một nửa. Cơn mưa còn sót. Cô gái đã gỡ xong khung ảnh đem xuống mang lên ngồi ở bàn lấy một cái khăn lau ra lau sạch bụi. Xong đặt khung ảnh lên bàn Nàng cười mỉm ngầm nghĩa. Trong ảnh người đàn ông cũng đang cười. Cô hai hình như đang nói chuyện với nhau. Chàng thanh niên bỗng mở mắt ra dòm hỏi:

— Cái gì vậy ?

— Khung ảnh của chú Phan

— Mang xuống chi.

— Lau bụi. Gớm, lâu quá không để ý tới bụi bám đến không còn nhìn rõ. Bây giờ em nhìn xem. Chú Phan kỉ ông có vẻ cũ quá cả.

— Chị quên hình này chú Phan chụp cách đây gần bảy năm rồi sao

— Em nhớ ra đây

— Năm ấy chú Phan đưa em đi thử tài vẽ chụp đó, Em cũng có một hiếu biểu lâu quá bỏ đâu mất. Chú Phan nói chụp để tặng em trước khi chú đi.

— Còn em chụp làm gì.

— Em hỏi. Chụp để lấy hên xem có tìm đâu không Tất cả lâu quá em chỉ nhớ lờ mờ thôi không rõ lắm. Chú Phan giờ chắc già ?

— Chị thì nghĩ chú ấy vẫn còn trẻ. Tự chủ ấy thích để râu sớm.

— Em phải đi ngủ một lát.

Chàng thanh niên đứng dậy sau câu nói, Cô gái không để ý, nàng nhìn vào bức ảnh có vẻ say mê chăm c ăm chú. Một lát nàng ngước lên, chàng thanh niên đã biến đâu mất. Nàng gọi «Em ơi em» vài ba tiếng không nghe trả lời, Nàng đứng lên cũng với khung ảnh cầm ở tay. Chiếc ghế mây khua động phía dưới chân lạch cạch một chút im tiếng. Căn phòng trở lại không khí như cũ, nặng và buồn như khu vườn sau cơn mưa.

Trong buồng chàng thanh niên sửa soạn lên giường nằm chợt nghe tiếng gọi «Em ơi em của cô gái chàng nghênh đầu nhìn ra nhưng chàng trả lời. Lúc cô gái đứng lên khỏi ghế chàng kêu «ồ» một tiếng trong miệng rồi ngã lần ra giường úp mặt lên mấy chiếc gối cười khúc khích. Hình như chàng muốn giấu tiếng cười không cho người chị nghe. Trong trời chợt có vài tiếng sấm nổ mấy tia chớp lóe lên sau đó. Chàng thanh niên nằm ngửa, hai tay buông xuôi. Toàn thân hết động như người đau nặng nhưng thật ra chàng rất khoẻ. Bên ngoài khu vườn ầm thanh nghe rào rào «Hình như mưa trở lại» Chàng nói một mình Thị trấn với những cơn đường phố tối tăm. Ban ngày bị hành xa nhà bình nghiêm nát. lồng lên kêu đau sót như thân phận một quê hương nhỏ bé đã sinh ra chàng. Ban đêm với hàng khoảng dài bóng tối sâu thăm Ở đó không có những lưỡi dao nhọn đưa ra để vào lưng. Chiếc hộp bị móc ra khỏi rủi. ảnh mất nhìn tiếc rẻ. Dòng máu đỏ ửa ra. Một người nào đó gục xuống chết. Bóng tối, tất cả những mất nhìn đều đen. Con quạ đứ vẫn còn đập cánh lượn vòng. Tiếng kêu gào thê thảm. Những con đường phố mang cái vẻ ăn nấu, lẩn trốn và bí hiểm. Đứng dầu đó nhìn về phía xa, ánh đèn màu nhạt nhẽ trên những cửa mở đỡ xô bóng người. Tất cả đều xa la. Âm thanh rầu rất. Cuộc chơi như lúc nào cũng chạy đua đành dường hàng đầu, vượt lên cao, Chiếm giải nhất. Thị trấn chẳng đã sống qua những ngày thăng la mất. Xô bồ, sau cùng là ý muốn chạy thoát, gởi bỏ lần đi không trở về nữa. Chàng còn trẻ tuổi lắm mà. Chưa có những ấu lo hàng hoàng. Chưa có xảy ra một cái gì khác la hết sao lại vậy ? Chàng đang đi học, đang có những ngày nghỉ hè thú vị xa khuất thành phố. Chàng có một cân nhà mát, một khu vườn, một người chị. Nhưng hình như chàng đang không có gì cả. Tại sao vậy ? Tại sao tức cười ? Chàng thân nhiên như trời lênh bềnh lắm. Chàng cười cười nhưng buồn lắm. Muốn trở dậy ra ngồi ở chiếc ghế mây rộng muốn viết thư cho người yêu ở thành phố nói về những ngày nghỉ hè muốn bảo tin khi về những tất cả đều trở nên vô tích nhàm chán. Tại sao vậy ? Chàng cố động hai chân đập rầm rầm trên giường. Trở nên lần lộn. Trở nên khác thường hơn bao giờ. Nhưng tất cả vẫn vô tích. Chàng nghe hình như mưa trở lại thật. Âm thanh rào rào quen thuộc, khu vườn đang mùa nắng trĩu trái cây mưa ướt. Những cánh chim trú ẩn vội vàng bay ả vào cánh lá. Những trái chín thơm ngon chẳng đã leo lên hái xuống tốp nửa hai giữa lòng bàn tay. Chàng đã nhau, đã nuốt. Tất cả một mùa hè. Nhưng không có gì để nói cả, gần như vậy. Ngoài những cơn mưa kỳ dị đã xuống bo at khi trời đang nắng gay. Ngoài những cơn mưa được bão trước một cách bất ngờ, ầm ĩ. Những cơn mưa như thế thường kéo dài như không bao giờ tạnh. Khu vườn vang những âm thanh rào rào như không bao giờ chấm dứt, Chàng đang nằm hay đang trôi, chàng đang muốn nữ. Ngủ chìm mùi như cơn mưa. Chàng thôi những cử động, những nghe ngóng. Chàng đang đổ một giấc ngủ. Và chàng nhắm mắt...

Cô gái mở cửa phòng bước ra đứng trước bậc thềm cao. Bên dưới chân là khoảng sân rộng chỉ trang xi măng và lót gạch đỏ có một nửa. Cân một nửa kia toàn đất và cắt trộn. Có một ít sỏi vun rất rắc khắp nơi nhất là xung quanh những chỗ đất đắp vun lên có trồng cây. Những cây kiểng, vạn thọ, bông mười giờ, bông cả, dứt tay nằm vừa mới trăng cách đây vài hôm. Tất cả đều lên tả non xanh, đứng thẳng trông mạnh khoẻ Những nhánh người giờ đã trở bông đó làm tươi vui thêm khoảng sân sau mấy ngày liền mưa dầm. Bắt đầu cho một ngày hy vọng lại ở con mưa dầm suốt từ Sáng sớm đến nửa. Hôm nay chủ Phan về. Nàng đang nống lòng ngóng trông người chủ từ cao nguyên lất đó. Chủ Phan về cân nhà với các chân cô đi khác. Bên trên hơn, Những ngày thật hồ hởi bao chắc chắn vui lên. Đáng sống hơn, để chụp hình. Chủ Phan. Nhớ nhớ không rõ lắm. Một người bạn trẻ của cha e a mẹ, của gia đình và hình như của hai chị em nàng lúc nhỏ nữa. Một người đàn ông dong dõng cao. Mang kính cận, đề rầu. Mặt xương xương, chiếc cằm vuông. Mũi và trán cao một cỡ là ngao man. Cặp mắt lớ lớ xanh. Chín mày rậm xếch cách nhau của một cô gái. Tất cả những thứ ấy lẫn gần kín trên người đàn ông thư sinh như ham thích hoạt động. Một người đàn ông nghệ sĩ. Những tâm tranh treo trên tường đều do chủ Phan về ra tự tay chủ đóng khung, mắc lên. Trang hoàng.

Cân nhà mất nây trước kia do cha mẹ sắm để cho chú ở. Khu vườn khoảng sân. Không khí ở đây chủ thường nói là rất thích hợp với chú. Nhưng chỉ vừa được một thời gian, vẽ được mấy bức tranh Trang hoàng một nửa căn phòng phía trước chú Phan đã bỏ đi. Ngày chủ đi nàng còn nhỏ, ngày đó không có gì hết. Chú chỉ nói với cha mẹ nàng, nói huyên thuyên. Nhưng với chị em nàng chủ Phan chỉ vuốt tóc rồi những câu ra vẻ người lớn. Nàng không bằng lòng chút nào.

Hay tại chủ sắp ra đi. Trước một chuyến đi con người trở lớn lắm đi, phải chủ Phan thì giả lắm đi, phải không? Chủ Phan lúc đó không còn là người bạn của chị em nàng nữa Chủ đang bắt đầu trở nên xa lạ rồi. Bằng đi một thời gian khá lâu có đến hơn mười năm không hay tin tức gì của chủ ngoài việc biết chủ đã đi lính, thuyên chuyển liên miên. Bây giờ thì chủ đang ở trên cao nguyên và sắp trở về. Hôm nay ngay trong những ngày nghỉ hè cuối cùng của chị em nàng trong căn nhà ngày xưa của chủ.

Cô gái vẫn đứng lên trên bậc thềm cao. Khung ảnh nàng cầm trên tay. Có lẽ nàng đứng đó để chờ đợi và khung ảnh để giúp nàng để nhận ra người xa cách quá lâu. Nhưng trên con đường nhỏ chạy lên lối dưới những hàng cây. Ở xa kia mới ngoài quốc lộ có con sông cặp bên. Nơi những chuyến xe đò thường đỗ lại bỏ xuống những hành khách, Đường lớ ngờ dưới đường một lúc rồi bỏ đi, tuyệt nhiên không có bóng một người nào đi vào con đường nhỏ đó. Và như vậy hai chị em còn xa. Có thể giờ nây chủ mới lên phi cơ bay đang trên đường về bâu chuyến xe đò nào đó cấp sửa từng lại ngang đây. Nàng vẫn đứng im lặng ở đó. Khung ảnh buông xuôi theo cánh tay trần. Mắt vẫn hướng ra quốc lộ theo dõi từng chuyến xe chạy qua khỏi hay đứng lại. Nàng đứng rất lâu, có chừng nửa tiếng đồng hồ. Con mưa lại tiếp tục sau một khoảng ngăn nghỉ xả hơi. Nàng bực tức nghĩ vậy. Nàng nói lưỡi miệng : Mưa hoài tạnh đi chứ cho chủ Phan về» Nhưng chẳng khoảng ai nghe được lời nàng nói. Người con mèo nhỏ đang đi quanh quẩn dưới chân nàng. Nó kêu meo meo » cọ cái mõm cố cọng rầu cứng ngắc vào cổ chân nàng. Chú Phan chắc cũng có những cọng rầu như vậy. Nhưng con mèo thì lâu nay nghe và hiểu được tiếng người. Tuy thế nàng vẫn nói « Meo hoài, tạnh đi chứ cho chủ Phan về ». Con mèo vẫn kêu « Meo meo » cố lúc nó biến đi đâu mất không còn quanh quẩn dưới chân nàng nữa. Lúc đó cô chân nàng thấy vững một cái gì. Chân là mấy cọng rầu cứng ngắc của nó. Vừa lúc nàng định đưa mắt tìm kiếm và định kêu «mi mi con mèo lại hiện ra. Phía dưới chân. Nó vẫn làm lại những động tác cũ. Bây giờ nàng cúi mình xuống đưa một tay ra bồng nó lên nhưng một tay khó mà làm được. Nàng bắt buộc phải đặt khung ảnh xuống đất. Ôm con mèo bằng cả hai tay. Nàng cũng ngồi luôn xuống. Con mèo được nàng ẵm lên nó có vẻ thích thú với hơi ấm toát ra từ người nàng. Nó không còn kêu « Meo meo » nữa. Nó im lặng, co co đầu vào ngực nàng. Thình thoảng thôi nó mới kêu «gừ gừ, khá khàn trong cổ họng. Con mèo có cặp mắt xanh như con giống hệt mắt của chủ Phan. Nàng lấy tay xoắt ve lên mắt nó, trên mành da mềm nhũn nhưng có sắc khác nhau. Mỗi cái vuốt ve của nàng thường gây ra những cọng lông rựng. Lúc đó nàng bị ho sặc sụa. Cơn mưa bây giờ mỗi lúc một lớn hơn. Con đường nhỏ mù mịt không còn nhìn thấy. Nó như trận lần và tan biến vào với cây lá trong vườn. Âm thanh mạnh hơn. Tiếng rào rào lại giống y như một guồng máy đang chạy đó. Đâu tiên là con đường nhỏ bị mờ đi kế đến những cành cây, những trái ở gần. Sau cùng là không nhìn trông với những chỗ đất đắp vun lên để trồng hoa. Nàng mặc đoạch ngẩn tay trầm trăng mưt. Cánh tay phía ngoài bị bụi mưa tạt vào làm ướt những mảu lông tơ. Nàng hơi rùn mình, cảm giác lạnh buốt chạy chậm chậm vào da thịt. Nàng đã meo xuống đất đứng lên. Hơi giờ thôi bay bay chiếc áo mỏng. Thân hình nàng ẩn-hiện mờ, trắng hồng với phần ngực nhô cao vào áo lót trắng. Con mèo thoát ra khỏi vòng tay, bị xa la hơi thích thú nó ở dưới đất kêu một trăng tiếng « meo meo » như phản đối. Nàng cười, cầm lấy khung ảnh ngồi một lần chốt ra con đường nhỏ bị mưa phủ mờ rồi đi trở vào. Khuất bóng sau cánh cửa xơn xanh. Con mèo chạy theo phía dưới chân kêu « meo meo ».

Người đàn ông mang kính cận gọng nhựa đeo đề rầu rậm từ trên xe bước xuống trong chiếc áo mưa nhà binh phủ cả đầu. Nếu không có cái tội hành lý đang lắc lư theo từng bước đi trông anh ta chắc hẳn như một tượng đá biết đi lúc nào xuống xe người đàn ông đứng lớ ngớ dòm dòm như để tìm một chỗ nào đáng nhớ trong đi vãng nước nên xa xôi kia hiện một phương hướng chắc chắn cho bước đi đầu tiên khi đặt chân trở lại vùng nầy. Nhưng không còn một cái gì khả dĩ gợi ra trong trí nhớ cả. Mọi thứ đều đổi thay theo thời gian. từng hàn đất, từng bụi cây từng cái dầu mòn in trên viên đá. Người đàn ông đứng lớ ngớ một lúc rồi quyết định fin nơi kỷ ức, anh ta mạnh dạn bước qua cái cổng gỗ sơ sài khép hờ như không đóng cố mất. Đi sâu vào trong một lúc người đàn ông mới bắt đầu nhận ra cái khung cảnh quen thuộc cũ chưa phai mờ hẳn trong quanh đó. Nhất là con đường đất nhỏ với hai viền cỏ xanh. Bây giờ thêm những bụi cây dại mọc rậm rì chắc không có ai để ý sân sóc tới. Đặt bước đầu tiên lên con đường đó người đàn ông kêu «ồ» một tiếng. Đang cảm động, nhưng khó mà nhận ra điều đó vì gần trọn khuôn mặt nằm khuất trong miếng vải áo mưa che trên đầu. Người đàn ông tiếp tục bước đi. Có lúc khuất bóng sau những bụi cây rậm đầy cành lá. Có lúc hiện ra lắc lư ngoài một khoảng trống không. Mưa xối xả, mù mịt. Người đàn ông thình hoàng đưa tay lên, xoa tan những vụn nước tạt vào. Cũng có lúc người đàn ông bụi tạo theo một điệu nhạc của đồng bào thiểu số. Điệu nhạc này chắc anh ta đã học trong những ngày đồn trú ở cao nguyên. Điệu nhạc dân và liên tiếp như tiếng chim rốc. Mặc dù giọng người đàn ông không lấy gì làm thanh cho lắm. Tiếng huýt sáo cũng vậy, có đoạn như tắc nghẹn trong cổ họng. Nhưng người đàn ông không huýt sáo lâu. Anh ta đành những đoạn ngưng để nghỉ lấy hơi ấy đưa mắt dáo khắp khu vườn hay cành vật hai bên con đường đất nhỏ.

Từng bụi cỏ dại trổ hoa, có khi anh ta bắt gặp mắt thứ hoa dáng lẻ ra chỉ mọc ở cao nguyên, trong rừng chỉ không phải ở đây. Lúc đó anh ta hơi ngạc nhiên một chút nhưng vẫn bước đều.

Trải với con đường đất đã mọc rậm rạp lan ra gần bít cả tối đi cân nhà không còn mang cái vẻ cô kích của ngày xưa nữa. Nó đã được sửa lại kiểu thời trang với cái dáng kiểu tân kỷ của một người nhà quê. Với sân thượng với cửa kính, với mái vòm với mảnh vườn hoàn xa la với kỷ ức. Người đàn ông bước lên những bậc thềm cao đứng tân ngăn trước cửa chính. Cái tối hành lý được đặt phía dưới chân. Người đàn ông đưa tay lên vuốt mặt, xong ngẩn ngại gõ cửa và lặng nghe động tịnh. Không có gì: Người đàn ông chờ chút rồi gõ tiếp. Lần nay mạnh hơn dáng chung ánh ta sự tiếng mưa làm ồt đi.

Trong nhà có gái đang ngồi với con mèo ở chiếc ghế mây trông khung ảnh của người đàn ông đặt trên bàn. Trên bàn còn có những đồ đạc khác như cái gạt tàn, bao thuốc, bao điêm quẹt. Chiếc pipe sừng. Bậy giờ lại có thêm một bình trà nóng với mấy chiếc tách nhỏ bằng xứ láng men trắng xinh xắn. Cô gái đặt con mèo trong lòng đưa tay vuốt ve và ngẩm nghĩa mấy cọng rầu cứng của nó. Con mèo không nghe kêu. Nó chỉ rên nhỏ trong cổ họng. Cô gái gật đầu, cười hình như đang nói chuyện với nó. Mưa lớn, ầm thanh làm ồt hẳn những tiếng động xung quanh. Cô gái không có vẻ gì đã nghe được tiếng gõ cửa. Nàng đặt con mèo cho ngồi trên ghế đưa tay với cái bình nước rót vào chiếc tách trước mặt. Nước trà nóng bay khói lên hơi thơm. Nàng bưng lên bằng hai bàn tay khum, mấy ngón chụm lại. Đặc biệt mỏng tay nàng để lộ những không gian màu. Nàng vừa chu miệng thổi phù phù vừa uống từng ngụm nhỏ. Cân phòng im lặng hoàn toàn chỉ nghe độc một thứ âm thanh trào rào của con mưa bên ngoài. Bàn ghế, sách vở không khí của cân phòng thoang thoảng mùi ẩm mốc. Anh hưởng của trận mưa dầm mấy ngày nay. Cô gái uống xong mấy ngụm nước đặt chiếc tách lại trên bàn xong quay ngưa con mèo nói giọng ngọng ngịu «cưng ơi cưng ơi sao mưa hoài» con mèo nghênh cổ kêu «meo meo». Nàng vỗ đầu nó «đặt bàn bây giờ mới kêu được một tiếng» Nói xong mái tóc dài của nàng tự đưng xõa hẳn ra phía trước che mất phần ngực cao vênh của nàng che cả khuôn mặt, một bên má trắng mịn, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi đang cười. Con mèo cũng không thấy đâu. Bên ngoài người đàn ông gỡ kính ra khỏi mắt, rút khăn lau khô nước xong đeo trở vào. Anh ta chép miệng gõ cửa một lần nữa, lần nay mạnh hơn tất cả. Mưa có vẻ cũng lớn hơn trước, bụi nước tạt vào tới tấp. Người đàn ông tiếp tục gõ cửa. Mọi tay gõ, mọi tay nắm lắc lắc quá nặng.

Trong cân phòng cô gái chợt ngước lên, lấy tay vén mớ tóc ra sau. Vẻ thảng thốt hiện rõ trên gương mặt. Nàng đặt con mèo xuống ghế vuốt lại áo cho chân vào đôi dép đi nhanh lại phía cánh cửa đang khua động lần tiếng gõ « cạch cạch » Nàng đang tay xoay quả nắm. Người đàn ông hiện ra. Cô gái đưa một lác lác chợt bỗ kêu lên « chú Phan , trời ơi chú Phan » Nàng chạy lên ôm vai chú phòng , vừa chạy vừa reo « chú Phan về rồi em ơi » chẳng thanh niên đang nằm ngủ trên giường nghe tiếng kêu chợt mở mắt ngồi dậy đưa đôi dép đi.

Ngoài phòng người đàn ông đang cởi áo mưa và mỉm cười Với cô gái, Và nàng đã thay một chiếc áo kimono đang

TỪ KẾ TƯỜNG

SONGCHUNHẠT 10
Ngày 8-10-1967

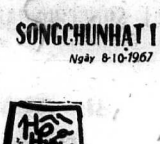

MỖI TUẦN MỘT TRÀM TƯ

KHƯƠNG TỬ NHA

Người phương Đông ta, không ai mà không biết đến Khương Thượng, tự Tử Nha, hiệu là Phi Hùng, người đã ra công giúp vua mở nang lập nhà Châu dài tên trăm năm. Kể thì thấy chẳng lẽ là một đoạ giả lạp công danh quá muộn mà. Kể thì thấy một nhà hiểu triết lạ đời, ngồi nơi Bàn Thạch, bên bờ sông Vị, bỏ lưỡi câu ngay chết mà cam danh cao lợi. Các nhà lâm chánh trị, học về công, thì biết ông là tác giả của bộ «Lục Thao» (lấy chủ bộ «Ân phủ Kinh» (đã thất truyền). Và các cậu bể mà truyện Phong thần thấy điều biết đó là tướng soái của nhà Châu có chiếc Hoạnh Huyền Kỳ che chở được khỏi bùa bắn nào tên lại.

Nhưng từ hai ngàn năm nay, không một ai đề mắt phê phán, lấy tinh thần chủ trích mà xét nét về hành vi của bực thầy đạy chánh trị nầy Ta thử bắt nói bực vị bốc tiên tri, vừa nhìn thông qua là biết yêu ma tà quỉ, chớ thầy là bực Giáo Chủ của Xiển giáo mách cho thế nào vận số cũy Ân Thương sẽ tàn, vận số của nhà Châu sẽ hưng, tại làm sao một bực như vậy lại không sang đầu Tây Kỳ ngay, lại ra sức làm quan với Vua Trụ mà làm gì ?... Thật là một câu hỏi đầy ý thú, mà ai muốn làm chánh trị cần phải đặt ra mà hỏi tác giả của Lục Thao.

Nguyên Thầy Thiên Tôn là huyền thoại. Hạnh Huyền Kỳ là huyền thoại. Vị bốc tiên tri là huyền thoại. Vừa liếc nhìn là thấy chưa đường là huyền thoại. Nhưng bộ óc sáng suốt đã sáng tác ra Lục Thao, đạy bậc thế lâm chánh trị là sự thật sờ sờ. Vậy cân cứ vào cái phép lâm chánh trị nào mà Khương Tử lại ra đầu vua Trụ mà xin lâm một chức quan nhỏ, rồi khi bị không bổ, tuyệt chạy, lại không sang Tây Kỳ, mà đường chơn lại nơi sông vị mà câu với lưỡi câu quái dị ?

Cho hay, người đời nay, tuy nói chung là tiên bộ về kỷ thuật hơn người xưa. Nhưng xét kỹ, khó thấy những bộ óc quán chứng như của Khổng Minh, của Trương Lương, của Phạm Lãi, của Khương Thượng (tác truyện, Khổng Minh ra đời lúc hai mươi sáu tuổi, mà đã đọc khắp sách của thánh hiền. Huyền thoại kể chuyện Trương Lương ba lượt lượm dép của Huyềh thạch Công đề được một tuyển sách binh thư. Người như thế ắt nhân sại mà đọc sách đến bực nào ? Phạm Lãi cũng là một sách. Và Khương Thượng «xuống núi» rất muộn màng. cả phải chăng vì đã đạng mấy mươi năm để nghiền cứu, để học hỏi, để nghiền ngẫm ?

Cho hay, người xưa kém kỹ thuật, tất phải tận dụng bộ óc, mà suy nghĩ trước khi hành động. Khương Thượng đã suy nghĩ chín chắn những kỳ, tại lý do nào xui khiếu, mà chưa vội sang Tây Kỳ, lại trước đến cân với vua Trụ để phò mặt bậc quân ? Trong tiểu sử của tác giả «Lục Thao», của Ân «Phù Kinh», của vị tiên sư nghề lâm chánh trị, không lâm sao mà đầu được giai đoạn Khương Thượng ra lâm một tiên quan của Ân Thương.

Khương Thượng lâm tiên quan của Ân Thương vì lẽ đó mà ra Bởi lâm chăng ? Nếu vì lâm mà phò vua Trụ, thì của gì đã sang xuất của vị tiên sư của nghề chánh trị ? Bởi sinh công danh chăng ? Nếu sinh công danh, thì đâu xứng với ngôi vị tiên sư của chánh trị mà bậc thế tông cho? Vậy, việc Khương Thượng ra phò vua Trụ do một động cơ khác thác đây

Động cơ nầy, tác giả truyện «Phong Thần» không thông cảm nổi, nên qui cho số mạng, và đề lỗi cho Ngươn Thầy Thiên Tôn đọc kệ mà ghi cái số tiên định sẵn. Nhưng mà Ngươn Thầy Thiên Tôn chỉ là một ảo tưởng do nhà văn bịa ra, rồi sau nầy các đạo thầy pháp đại chúng bắc cho bình dân thờ cúng mà thôi. Tác giả «Phong Thần» không cân nghiền nổi một hành vi chánh trị có suy nghĩ hẳn hoi, bèn bịa ra một lối giải thích đầy thần thoại.

Động cơ nầy là một động cơ có suy nghĩ, có tính toán, mà kẻ hậu sanh không tính nổi. Vậy xin bạn tuần sau sẽ đem một giải thích hợp với chánh trị bực.

HỒ HỮU TƯỜNG

MẶC-BIỆT TÂN THỜI

(Tiếp theo trang 7)

RÔ-BE (hô hào) : Anh em ta đây ! Này lá gió phất cuối chang nây là lác tân công sinh tử. Nếu không đám chiến đấu giờ nầy... thì thà chịu thua cho xứng hơn !

SỈ TỐT : (hô theo) Tiến lên, anh em ! Chiến, chiến...

(quân Rô-Be tiến vào Hội trường, vây chặt Mặc-Biệt và thả hạ).

RÔ-BE : (hết lớn) Thăng lành chiến bắt nhân kia, coi ta đây !

MẶC-BIỆT : Ê, tướng ai. May đây ? Hà bết chi chu mặt ?

Thăng anh Dõu Keu của mày « cả » rồi, nó có đâu nữa đề « bắc hô » mày ? Ra chỗ khác chơi đi ! Cho mày bay tao đây nầy. Mặc-Biệt đây ! Có thăng nào hai đuyn được tao có thăng nào đụng được vào cái ngôi cao của tao ? Con lau ! Chúng nào tụi bay Không của tôi người, mầu người nữa cả !

RÔ-BE : A, thăng nầy chết đến gây rồi mà còn tin nhảm ! Mà... hay thế thì đúng rồi, phen nầy mày phải chết thực rồi ! Mày biết không, thân phụ chúng tao vốn đã sớm lo liệu từ trước nên đã hoạch luyện chúng tao mỗi đứa một cách đặc... thích nghi với từng hoàn cảnh đặc biệt mà ! Sự chúng tao đây con mang tim người, đề sinh vương với tình cảm lâng nhàng... khó làm cho việc trị vì thiên hạ nên ông cụ đã tính từ trước, đã cho vứt bỏ cái con tim tại tao đi từ khuya... Đề thay vào đây một con tim thép. Tim bằng thép, mày biết không ? Mà đã tim thép thì làm gì cho mầu người nữa, mày ? Mầu chúng tao là... mầu bắn bọc, đã sẵn trăng đâu đã đăng hoàng ! Tim thép, mầu bắn bọc thì đương nhiên phải là siêu nhân.

rồi Cả vậy mới mong cai trị được cái thế giới này chớ, mày! Mặc biệt mày chỉ sự những kẻ thù không tim, không mầu... phải không? Vậy thì mày tới số rồi, con! Cố ngay đây!

(2 bên vung kiếm toan xáp chiến. Rô bc vừa gừ cao thanh kiếm, chưa kịp hạ xuống thì Mặc biệt đã vứt kiếm, ôm ngự lão đầu...)

MẶC BIỆT: (tên rỉ) Trời ơi, tim tôi! Tim tôi lâm sao thế nầy trời? (loang choang rồi gục đầu dầy) Chao ôi, con tim thành cao. con tim mà thương nay... thế là rồi!

(Rô bc cũng liệng kiếm đi... rồi ra vẻ thương tiếc, chạy lại phía Mặc biệt. Hắn đã nằm chết cùng nên Rô bc quay lại. tiến ra giữa sân khấu)

RÔ BE (tuyên bố thật trịnh trọng)

Xin bảo tin đề quý vị hay từ sở chánh tra cứu mang một cái tang chung: lành tự Mặc biệt đã sinh mệnh của chúng ta đã không còn nữa! Có một bọn phản quốc đã ám hại người! Tôi long trọng cam kết với quý vị sẽ lột mặt sự chúng nó, sẽ đưa chúng nó ra tòa xét xử bằng dược, (đám dân đồ tới, vây quanh, lang tai nghe, kinh cận) Anh em, kẻ từ ngày hôm nay đừng là định mệ ấn tán nhân đã giao cho tôi một trách vụ lịch sử nặng nề... là nói tiếp sự nghiệp vĩ đại của đang đó của cố lãnh tụ Mặc biệt. Một sự nghiệp vĩ đại m vị lãnh tụ anh minh vừa khuất bóng bằng theo dõi. ấy là kiếa tao mọi đại xã hội gồm toàn không con dân... biết gật! Ôi, lòng tôi quặn đau vì thương tiếc trong giờ phút thiêng liêng nầy và sau tam nguyện sẽ hoàn thành nhiệm vụ lịch sử, đứng thao... đường lối Mặc biệt (Rô bc giơ cao 1 cái cờ của giống bọ Mặc biệt trong khi đám thú bị kinh cận không tác cố lành tụ, mang đi giỏ thôi phản phật tuag bay 2 là cờ song song bên ahau cả là đại tỷ Dõn Keu lần là đại kỳ Mặc biệt!)

MÀN HẠ

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Truyện dài số 1 — Kinh nước đen — của NGUYỄN-THỤY-LONG

— 367 —

Bây giờ thì bà Sáu Họ chỉ còn biết hy vọng vào vợ chồng thằng Tuyền.

Những đứa con của bà mất tích dần vì lý do khác. Con Út bỏ nhà đi biệt tích, mới đây bà nghe nói nó khá lắm bà không dám hy vọng nó sẽ về giúp đỡ bà. Bà cho rằng nó giận mẹ, quyết chí đi lấy chồng giàu. Bà Sáu Họ khóc lóc chán rồi nghĩ rằng thôi, cũng mừng cho nó. Lâu dần bà cũng quên đi, thỉnh thoảng nhớ tới bà nói với con dâu :

— Chắc con Út bây giờ khá lắm !

Người con dâu lặng yên. Nàng quá hiểu chuyện đời, nàng cho rằng khi người ta giàu có người ta dễ quên kẻ ruột thịt. Nàng không biết mặt cô em chồng nhưng nàng từng nghe lối xóm tán tụng con Út đẹp lắm. Với sắc đẹp sẵn có người con gái dễ nhảy lên bà nọ bà kia lắm. Út là một đứa con gái nhà nghèo, nếu lấy chồng giàu chắc chắn nó sẽ giấu chồng về hoàn cảnh gia đình mình. Và đó là lý do nó không buồn bước chân về thăm mẹ. Bà Sáu Họ cũng chung ý nghĩ như con dâu, nên bà không nuôi hy vọng nữa.

Còn thằng ba Choát, bà không hiểu tại sao vợ chồng bà lại đặt tên nó là ba Choát. Cái tên thật xứng với người gần ba mươi tuổi đầu mà cứ lông bông lang bang, chỉ chuyên đi lường gạt ăn trộm ăn cắp, vào tù ra khám. Thỉnh thoảng nó tạt qua về nhà rồi lại đi biền biệt. Trong những ngày gần đây nó nói nó ở chùa mấy ông sư thương nó lắm. Bà Sáu Họ chỉ biết có thế. Đám con bà Sáu Họ lớn lên như một đám cỏ hoang, bà mệt mỏi quá không còn hơi sức đâu để ý đến đời sống của các con, trời sinh trời dưỡng.

Chợt bà Sáu Họ nghe tiếng chân lội bì bõm ở vũng lối dẫn vào nhà bà. Bà đoán là con dâu đã về nhưng bà không lên tiếng hỏi. Cô con dâu lên tiếng trước :

— Má à !

Đứa bé chợt nghe tiếng mẹ khóc ré lên Bà Sáu Họ quay vô :

— Này tư mày cho con bú đi !

Chị Tư Tuyền đặt cái thùng xuống sàn nhà chạy lại đỡ lấy con, nàng nói :

— Má đốt dùm cái đèn !

Ngọn đèn dầu được thắp sáng, xua đuổi bóng tối trong căn nhà nghèo nàn. Chị tư Tuyền ngồi xuống chiếc võng vạch vú ra cho con bú. Đứa bé chộp lấy vú mẹ bú lấy bú để chị tư Tuyền đu đưa chiếc võng gió từ dưới con kinh thoảng lên mang theo mùi bùn tanh nồng.

Chị Tư Tuyền quá mệt nhọc chị muốn ngủ thiếp đi nhưng những con muỗi, đói vo ve trong căn nhà hẹp không để cho chị yên, chị vừa đuổi muỗi cho mình vừa đuổi muỗi cho con. Chị vuốt ve đứa bé :

— Tội nghiệp con trai má, con đói lắm phải không ?...

Chị tư Tuyền chợt nhớ đến chồng, từ khi nàng về đây ở với mẹ chồng nàng yên phận. Hàng ngày nàng chạy hàng vặt lấy tiền thêm thắt vào số tiền lương chồng gửi về quá eo hẹp.

Bà Sáu Họ lúi húi nhóm bếp, ngọn lửa bùng lên ánh lửa hắt lên mặt bà ánh sáng yếu ớt, làm những vết nhăn trên mặt bà sâu hơn. Bà nhìn đăm đăm vào ngọn lửa. Bà đã quá quen thuộc với khung cảnh này. Từ khi có thêm con dâu và đứa cháu nội bà đỡ cô đơn. Bà tưởng tượng đến đứa con trai của mình, không biết bây giờ nó ở chân trời góc biển nào. Bỗng bà lên tiếng hỏi con dâu :

— Tư mày có nhận được thư của chồng mày không ?

— Một tháng nay không nhận được thư ảnh má à ! À hình như tiểu đoàn ảnh về Saigon rồi má.

Bà Sáu Họ hỏi dồn :

— Vậy hả, sao mày biết ?

— Con đoán chừng vậy thôi, con thấy lính biệt động quân về đông lắm, về đàn áp biểu tình mà...

Chị tư Tuyền ngừng lời một lát, nói tiếp :

— Hồi chiều con có thấy mà tới gần không được lính gác quá trời, lúc đó lựu đạn cay ném vung vãi cũng chẳng ai muốn tới làm chi.

Bà sáu Họ chợt hỏi:

— Ở ngoài Sai gon loạn vậy sao?

Chị tư Tuyền thở dài:

— Hết buôn hết bán má à, không chừng mai mốt còn đình công bãi thị.

— Vậy là làm sao mày?

— Chợ không họp nữa -. Mấy hôm nay vật giá lên vùn vụt buôn bán khó quá. Con phải mua ít khô cá để trữ ngộ lỡ ... Ngày mai phải mua thêm ít gạo nữa.

Bà sáu Họ hài lòng vì con dâu biết lo xa:

— Mày lo vậy cũng phải. Chợt nhớ đến câu chuyện còn bỏ dở, bà Bà Sáu Họ hỏi con dâu :

— Thằng chồng mày về nó ở đâu ?

— Ai biết được, chắc tiểu đoàn ảnh về hậu cứ.

(CÒN TIẾP)

Điệu ru nước mắt của DUYÊNANH
đã phát hành tái bản lần thứ 3

Truyện dài số 2 — Giặc ... — của HOANG-LY

— 352 —

Hận tình trên lưng ngựa

Lão quái lùn từ trên cổ quái cao nhảy xuống. dòm chòng chọc chàng mặc áo dài Tàu, lại ngó chàng cỡi ngựa. đỏ ngờ ngợ, trợn mắt vừa hỏi «mày là đứa nào», thì Thái Dũng đã đưa tay lột phắt mặt nạ da người, lão lùn chợt nhận ra, hét :

— A chú mày đêm qua ? Tưởng thằng «con trời» nào ? Hỏi chân giò hả ? Đây ! vụt lão thò tay vào bọc lôi ra 1 cái chân giò, nhưng không phải chân người, mà 1 cái đùi chó lửa rất lớn, cái súng lục đặc biệt của ông Cao Thắng trước thử chế ra bắn cỡ mạnh như đạn «đum đum» :

— Hì hì ! Nói thực ; Chân giò đó lão già mai táng cẩn thận cùng xác lão Thần quân rồi nhưng chắc chú mày không tin, vậy thì... Chẩu.

Họng súng lơn chĩa thốc mắt dòm mắt lão ta vừa hô chẩu, lập tức nhảy tót lùi 1 cái đã ngồi lọt cổ lão con nào. cứ thế co cẳng chạy giông Dũng cứ đợm rút về khi lão lại trợn mắt dẫn ngọn súng thoắt cái đã xa vài chục bộ Dũng cả giận vừa rút đai súng vừa hô «đuổi» vọt ngựa theo, vua đạo trích chưa kịp đặt cương con ngựa 1 tuyết đã bứ lên phóng như tên bắn.

Hình tàu quái quỷ cứ dập dềnh trước mặt, nhờ ngựa đánh hơi thính lại ban ngày, đuổi được quãng xa ra gần ngoại vi căn cứ vẫn chưa mất hút.

Thấy lão quái cứ nhởn nhơ, vua ăn trộm cũng phát ngán, kêu lên :

— Ô chao ! Chạy nhanh như ngựa dầu bằng cái thứng người như con sao ma quỷ người ngợm chi đây ?

Đàng ruột thình lình nghe phía trước có tiếng hét dữ.

— À ! dấu thương ! mà đưa lối quỷ đưa đường lại gặp chủ động ! Đúng lại !

Nhạc nhiên, 2 chàng đục ngựa nuốt rừng, bỗng nhác bóng lão quái xẹt dạt ngang xé như cái pháo xì tẹp ! Ngựa dựng đứng bất thần. trước mặt lố nhố 7, 8 bóng người ngựa, giường son. cách không hơn 7, 8 thước vì cả 2 bên đều tình cờ từ sau cây bụi vọt ra đụng đầu.

Vừa ngó thấy dạng nhau, cả hai đều hơi đặt mình sửng sốt, Thái Dũng ghìm cương. bật kêu sửng :

— Lại mi !

Vì chính ngọa nhân ngồi trên giường son đặt trên lưng ngựa, lố nhố quanh mình còn 2,3 người cỡi ngựa. không ai khác gã Tam công tử Ngưu Đầu. mã Diện.

Y cũng nhận ra ngay Thái Dũng vì chiếc mặt nạ chàng mới cột khi gặp lão quái lùn.

— A mi... nhỏ họ Lê ! Oan gia lại gặp oan gia !

Lão quái lùn xẹt ra 1 quãng Cũng dừng chân dòm lại. cười sằng sặc cả bọn Dũng. Ngọa nhân không bên nào tiện quay mình đuổi theo, Dũng cười u uẩn :

— Tưởng tối qua mi chết mất thây lại vùng sinh phần rồi ! Thù giết tận sư, mi phải trả !

— Còn mi 1 giống họ Lê còn đứa nào chủ nằm ngủ, không yên ! [illegible] cha con mi làm gì gì nổi Vào thôi ?

Tam công tử Ngưu đầu, Mã Diện, Ngọa Nhân [illegible]

— Sao đây ? Cũng vào chứ ?

— Bắt sống đòi thiếu !

[illegible]

— Hay dở ! bay dở 4 thằng đánh hai, 2 đánh 1 không chột, các [illegible]

[illegible]

Qua mấy đường thử lửa 1 con ngựa chở giường son [illegible]

[illegible]

Trong lúc quá sôi cứu sư phụ [illegible]

[illegible]

Nơ đón tân lực của Thái Dũng [illegible]

— Chết này !

[illegible]

kia. anh chàng vua đạo trích lúc đó đang nhảy nhót quần thảo như đùa với bọn Tam Công tử, tình cờ liếc thấy. vụt kêu dật :

— Dza Xíu Du Đó !

Trong lúc quá khẩn cấp tiếng quát người bạn gọi chàng họ Lê về ý thức lập tức như cái máy xoay mình hạ thốc tay xuống vừa gạt đỡ vừa dùng luôn 1 thế võ Nhật qua thập người tiếp đã xoay bán nguyệt quay vụt lưng tay nắm cứng tay địch hồn đặt lên vai quật mạnh 1 cái dùng phép «Xin âm dương» nhanh như máy.

Cả tòa hình ngọa nhân bị bốc qua đầu Dũng đến «huỵch» cái đã bị quăng vật xuống đất cách hơn thước. Cách đánh cận chiến cổ nguyên từ võ Tàu sang võ Nhật hết sức liều lĩnh, bất ngờ khiến ngọa nhân trở tay không kịp, lãnh đủ đòn tưởng đến gãy xương. khiến anh chàng vua đạo trích hết sức cao hứng bật cười ha hả. lão quái lùn cùng lão con nào đứng đàng xa cũng có vẻ khoái chí, vỗ đùi, hét dinh mách trước :

— Hay dữ ! Tuyệt cú ! Ha ha !

— Hắc Hắc ! bọn già mắc tẩy cỏ ke ! quý áo gấm bị nhóc con «xin âm dương» ! cú nén thân rồi ! Nh o luôn ! Bất bò !

«Bất bò» là 1 thế võ của ta. biến thế của ngón «vào tay tư» hạ sấp bụng xuống. chân cày đất, tay nắm tay; đầu húc đầu. với kẻ giàu diện công khí lực như Dũng. có thể chuyển thế khóa địch, bẻ gẫy vai. hức tỳ gẫy cổ trong nháy mắt, dấu quyền trảo đến đâu cũng không kịp thủ thế. Vừa nghe 2 tiếng «bất bò», Dũng phóng luôn mình xuống. nhưng ngọa nhân quả tuy lợi hại chẳng thường, tuy bị vố «xin âm dương» vẫn kịp vận công đỡ mình, nhanh như cắt, tung người lên. tính phản công liền, nhưng vừa lúc Dũng phóng xuống 2 địch thủ thành khóa đứng, cùng vận sức đặt mạnh 1 cái, cả hai bắn tung đi như 2 trái cầu.

Đúng khi đó, vua đạo trích cũng cao hứng sấn tới dùng võ Nhật «Xin âm dương» Ngưu đầu Mã diện bắn vào bụi, thuận chân quét 1 ngọn cước trúng khéo Tam Công trở lộn vòng như chong chóng. Ngọa nhân bấu đi, dang tay hạ xuống giường son. ngồi im không nhúc nhích. Thái Dũng vừa hạ chân. lập tức xoay 1 vòng tìm địch vừa thấy y ngồi đã nhớ ngay đến ngón Phù Dung công Bán Mệnh ngại không dám chậm trễ, ngay lúc điện lực phát xuất liền hoành thân đánh vụt ra 1 nhát phản phong. Nhưng y cũng đã kịp vận dụng kỳ công lập tức dẫy ngầm ra. Chỉ nghe 1 tiếng «uùng» dữ dội Thái Dũng bắn lộn lại mấy thước loạng choạng. cố tọa tấn. cảm rõ đầu choáng mắt hoa, mũi còn thoảng mùi «moóc phia» quái gở, chàng trai thất kinh vội điều hòa kinh mạch trong lòng. còn thoáng thấy bóng ngọa nhân phản phong độc tòa và rớt vào 1 bụi tầm xuân phía sau.

Vua đạo trích ngó sang không khỏi lo thay cho bạn. lão quái lùn đứng xa xa bật kêu lớn :

— Ối chao ! thằng già thằng trẻ đều bị đòn độc của nhau rồi ! Có đứa chết như chơi !

Ngay lúc đó, từ trong căn cứ, bỗng hiện ra nhiều bóng nhân mã Cờ Đen phóng như bay tới, dẫn đầu quân là viên tướng giặc khách A Thiên có hiệu Thiên Lôi Đả tay khoa lưỡi đại phủ, tay múa súng, vọt lên trước. quát to như sấm :

— Dừng lại ! Hây à ! lệnh cấm quan khách đánh lộn trong căn cứ các sếnh sáng không nhớ à ? Đội tuần tiễu mau vào trước hết khí giới cho ngộ !

Đăng kia, chàng trai Lê lúc đó đang sôi máu chiến, hệt đêm trước độc khí trong mình nhất là viên ngọc phi xà chưa đã hóa giải phần lớn hơi độc Phù Dung công, thở phào 1 cái chớp chớp mi, rút soạt thanh tiểu kiếm, bất kể lời Cờ đen.

(CÒN NỬA)

ĐAU GAN ! YẾU GAN !
Nhức đầu mất ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bón uất ban ngứa, vàng da, dùng thuốc
TRỊ BỊNH GAN Quảng An Hòa
(Số 1 để trị gan và số 2 để bổ gan)
(*Có bán ở các tiệm thuốc Bắc*) *KN số 617 ngày 18-12-63*

AI ĐÃ BỊ BỊNH ĐAU TIM
thường hay bị hồi hộp, choáng voáng xây xàm mệt lả ngất xỉu hay mệt bất thường, về đêm thường mất ngủ, giựt mình sợ hãi, suy yếu thần kinh nên dùng thuốc **BỔ TIM Quảng An Hòa** để trợ tim an thần
(*có bán ở các tiệm thuốc Bắc*) (*KN số 613 ngày 18-12-63*)

HO ! SIÊNG ! Các chứng SIÊNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, ho khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sản hậu dùng thuốc Ho : **QUẢNG AN TIÊN** [illegible]
T ph. h : Nhà thuốc [illegible]

Tiếu ngạo giang hồ

Nguyên tác : KIM DUNG
Dịch thuật : THƯƠNGLAN

SỐ 117

CHƯƠNG SÁU

NHÌN TƯỜNG SÁM HỐI

Bình Chi «vâng» khẽ 1 tiếng và hướng về phía vợ chồng Bất Quần khấu đầu làm lễ đoạn quay sang vái chào khắp đồng môn huynh đệ.

Nhạc Bất Quần lại tiếp lời :

— Bây giờ chúng ta giúp Bình nhi lo việc ma chay cho cha mẹ trước, để con tròn được chữ hiếu trên đời xong, sau đấy sẽ bắt đầu truyền thụ võ công bổn môn cho con.

Bình Chi rưng rưng nước mắt quỳ rạp dưới đất :

— Đa tạ ân bể trời của sư phụ sư nương !

Nhạc bất Quần đỡ chàng đứng lên, ôn tồn bảo :

— Trong bổn môn, ai nấy thương yêu nhau như người 1 nhà, bất kỳ người nào có chuyện, tất cả đều lo lắng giúp đỡ thật lòng, từ nay về sau, con chớ đa lễ lắm !

Ông đột nhiên xoay sang Hồ Xung, ánh mắt xoáy từ trên đầu đến dưới chân chàng không biết bao lượt; 1 lúc sau mới cất tiếng hỏi :

— Hồ Xung, lần xuống núi này con đã phạm hết bao nhiêu giới điều trong 7 giới của Hoa sơn phái ?

Hồ Xung lòng rung động sợ thầm, vì bình thời Nhạc Bất Quần đối với chúng đệ tử rất thân mật yêu thương, nhưng nếu 1 đệ tử nào phạm môn quy, tất sẽ nghiêm trừng chẳng tha, chàng vội quỳ xuống trước hương án, sợ sệt cất lời :

— Đệ tử rất biết tội mình đã chẳng tuân theo lời giáo huấn của sư phụ sư nương phạm nhầm giới điều thứ sáu kiêu căng tự đại đắc tội cùng đồng đạo võ lâm nơi Túy Tiên lâu giết chết La Nhân Kiệt của Thanh Thành phái !

Nhạc Bất Quần hừ lên 1 tiếng, sắc diện bỗng đổi sang nghiêm nghị khác thường. Nhạc Diễm San vội lên tiếng bào chữa :

— Thưa cha, đấy là tại La Nhân Kiệt bức hiếp đại sư ca. Lúc đó đại sư ca đã bị trọng thương vì tận ác đấu với Điền Bá Quang, tên La Nhân Kiệt thừa nguy của anh con, chẳng lẽ anh con bó tay chờ chết ?

Nhạc Bất Quần nạt ngang :

— Ai mượn ngươi thày lay ? Nguyên nhân cũng tại ngày nọ Hồ Xung đá bai cả 1 bạnh Thành phái mà ra Nếu như ngày trước chẳng vì chuyện tỉ hiềm đó, La Nhân Kiệt đâu lẽ khi không lại thừa nguy của Hồ Xung ?

Diễm San cãi lại ngay :

— Cái lỗi đại sư ca đá nhào bai tên đệ tử Thanh thành chả đã đánh đòn ảnh rồi lỗ cũ đã phạt không thể nhắc lại. Hiện giờ đại sư ca đang trọng thương chịu đòn nửa không nổi đâu !

Nhạc bất Quần trợn mắt nhìn con hét to :

— Hiện giờ đang lúc thọm luận giới luật của bổn môn. cớ là Hoa sơn phái đệ tử lắm không được xen lời chọn rộn !

Diễm San rất ít khi bị cha mẹ rầy mắng như thế tức tưởi rưng rưng nước mắt muốn khóc òa lên ngay. Giá như bình thời dù Nhạc bất Quần giận lẫy chẳng thèm ngó ngàn đến, Nhạc phu nhân cũng trìu mến dỗ khuyên.

Nhưng tình thế hiện tại, Nhạc Bất Quần đang trong vai chưởng môn chủ trì việc thảm luận giới điều của bổn phái, đành phải dùng cử chỉ cứng rắn cùng con.

Ông quay sang Hồ Xung, tiếp lời :

— La Nhân Kiệt thừa cái nguy của con để mà hành hạ nhục mạ, con thà chết chẳng khuất lụy, đáng khen là bản sắc của trượng phu hảo hán Điều đó cũng có thể châm chế được. Nhưng cái điểm mà con thốt những lời bất nhã vô lễ với Hồ sơn phái. như nói cái chi là : «Thấy ni cô, đánh bạc tất thua !»

Nhạc Diễm San đang mếu máo sắp khóc, nghe cha nhắc lại chuyện đó bật cười ngay !

— Cha !..

Nhưng Bất Quần xua tay bảo nàng im, mà không buồn quay đầu lại. Lãnh Hồ Xung sợ sệt thú thật :

— Khi đó con vì muốn cho vị ni cô trẻ tuổi của Hồ sơn phái đó sớm rời đi vì đệ tử tự hiểu không phải là đối thủ của hắn vô phương cứu được vị sư muội Hồ sơn phái khỏi nanh vuốt dâm ô của họ Điền. Nhưng vị sư muội đó lại nghĩ đến nghĩa khí đồng đạo võ lâm chẳng chịu đi trước đệ tử đành phải tìm lời bạ khích cho nàng bỏ đi. Những ngôn ngữ đó nếu lọt vào tai các sư bá, sư thúc Hồ sơn phái thì thật là vô lễ.

— Con muốn cho Nghi Lâm sư điệt bỏ đi, dụng ý tuy rằng phải, nhưng thiếu chi cách nói, lại thốt những lời xúc phạm đến người? Chung quy chỉ tại ngày thường nói năng buông lung mà ra ! Chuyện này trong Ngũ nhạc Kiếm phái ai cũng hay hết rồi ! Tránh sao khỏi họ chê con chẳng phải là chính nhân quân tử, còn trách ta dạy dỗ không nghiêm là khác !

Hồ Xung cúi mình thật lâu :

— Vâng ! Đệ tử rất biết tội mình !

Bất Quần lại tiếp :

— Con lại dẫu con gái người ta trong mền, còn bảo với Dư quan chủ Thanh Thành phái là gái chơi bời của Hoành Sơn, chuyện ấy thật vô cùng nguy hiểm. rủi ro bại lộ ra, thanh danh Hoa Sơn phái ta mất đi hết chẳng nói chi. còn liên lụy cả tiếng tăm tha bổ tu của Hồ Sơn phái hơn mấy trăm năm nay, thử hỏi chúng ta làm sao đền bù lại cho người ?

Lãnh Hồ Xung da lưng tháo lạnh mồ hôi :

— Chuyện đó.:. chuyện đó đệ tử sau khi nghĩ lại cũng tháo lạnh mồ hôi, thì ra sư phụ đã biết hết !

— Lão Khúc Dương của Ma Giáo đưa con đến Quần Ngọc Viện dưỡng thương, việc xong ta mới biết, nhưng lúc con bảo hai cô gái chui trốn vào mền, ta đã đứng ngoài cửa sổ.

— May là sư phụ biết rõ đệ tử không phải hạng lãng tử vô hạnh...

Nhạc bất Quần nghiêm mặt cất lời :

— Nếu quả thật con vào kỹ viện để hành lạc, ta sớm đã rút đi cuống đầu trên cổ con rồi. còn đâu đến bây giờ !

Hồ Xung vâng nhỏ 1 tiếng. Bất Quần sắc mặt càng thêm nghiêm nghị :

— Con biết rõ cô gái họ Khúc là người của Ma Giáo sao chẳng chém phứt à 1 kiếm cho rồi ? Tuy rằng tổ phụ ả có ơn cứu mạng con, nhưng đấy là sự mua lòng cầu ơn của người trong ma giáo. để tiện bề thi thố thủ đoạn ly gián Ngũ Nhạc Kiếm phái ta con đâu phải là ngu mà chẳng biết ? Chúng cứu mạng con kỳ thật bên trong chứa 1 âm mưu sâu độc. Lưu chánh Phong là 1 bậc thông minh tài trí thế nào rốt cuộc cũng tránh không khỏi bẫy rập của chúng đến đỗi người mất nhà tan thanh danh bại liệt. Thủ đoạn âm độc của Ma giáo đó, con đã tận mặt thấy rõ, thế mà từ Hồ Nam về đến Hoa sơn. ta không không nghe con bình phẩm chi 1 câu về Ma Giáo. Hồ Xung, thầy thấy con từ lúc được chúng cứu mạng đối với hai chữ chánh tà, ngay gian. dường như con hết còn phân biệt được thì phải 1 việc này liên quan đến cả 1 đời con sau này, con chớ bảm bổ không nên !

Hồ Xung nhớ đến đêm nọ nơi hoang sơn cảnh tượng Khúc dương và Lưu chánh Phong đờn tiêu hòa tấu nếu quả Khúc Dương có dạ chẳng lành có ý hãm hại Lưu chánh Phong là 1 việc tối vô lý !

Nhạc bất Quần thấy sắc mặt chàng bơ phờ bất nhất, dường như chưa mấy tin lời mình, ông liền hỏi :

— Hồ Xung, việc này liên quan cả sự vinh nhục hưng vong của Hoa Sơn phái ta. còn liên quan đến 1 đời thành bại của con nữa. Vậy con không nên dấu thầy điều chi cả. Thầy chỉ hỏi con, phải chăng thấy kẻ trong Ma Giáo ghét bỏ như kẻ thù, giết chết chẳng tha ?

Hồ Xung thấy khó đáp làm sao, cứ nhìn sững sư phụ lặng thinh chẳng nói...

Trong đầu óc Hồ Xung chỉ vang lên 1 ý niệm duy nhất :

«Sau này nếu ta gặp người trong Ma Giáo, nên hay không nên tuốt kiếm giết liền mà không cần hỏi phải trái ?»

Chính chàng, chàng cũng không biết trả lời với sư phụ mình thế nào cho phải lẽ...

Nhạc Bất Quần chăm chú nhìn chàng thật lâu, thấy chàng trước sau vẫn không mở miệng, ông không nén được tiếng than dài :

— Hiện giờ có ép buộc con đáp cũng vô ích ! Lần hạ sơn này con đã làm thương tổn khá nhiều thanh danh của Hoa Sơn phái, thầy phạt con nhìn tường sám hối 1 năm, để nghiền ngẫm cho thật kỹ vấn đề thầy vừa hỏi !

Hồ Xung nghiêng mình ngun khíc :

— Vâng ! Đệ tử nhận sự trách phạt ấy !

Nhạc Diễm San không dằn được, vọt miệng hỏi :

— Nhìn tường sám hối 1 năm ? Vậy trong 1 năm đó, mỗi ngày mấy tiếng đồng hồ ?

Nhạc Bất Quần nghiêm giọng :

— Sao lại mấy tiếng đồng hồ ? Phải từ sáng đến tối, ngoại trừ khi ăn cơm và ngủ nghê ra, suốt ngày phải nhìn vào tường mà tự hối !

Diễm San nói to như hét :

— Thế thì không được ! Buồn chết người ta còn gì ? Không lẽ chẳng cho đi tiểu tiện nữa à ?

Nhạc phu nhân rạt liền :

— Đồ con gái ăn nói chẳng giữ mồm giữ miệng !

Bất Quần tiếp lời :

— Nhìn tường 1 năm cũng chưa là bao ! Năm xưa sư tổ của các con phạm lỗi phải mặt day vào vách, ngồi trên đỉnh Ngọc Nữ phong [illegible] bước chẳng rời khỏi núi nửa dây !

Diễm San [illegible] :

— Như vậy 1 năm bị phạt nhìn tường cũng còn là nhẹ lắm ! Thật ra đại sư ca nói câu hồn bảo : «Thấy mặt ni cô, cờ bạc tất thua» ! đó, vì lòng tốt cứu người, nào phải là có ý mắng ai đâu ?

Bất Quần giải thích :

— Chính vì lòng tốt cứu người đó, cha mới phạt có 1 năm nhìn tường thôi, nếu như có ý xấu, cha đã vả rụng răng hoặc cắt lưỡi nó rồi, chứ đâu đợi đến bây giờ !

Nhạc phu nhân rầy con :

— San con, đừng cãi lẽ với cha nữa ! Đại sư ca con ngồi nhìn tường sám hối trên ngọn Ngọc Nữ, con chớ đến rồi chuyện với nó mà làm bỏ đi mỹ ý thành toàn của cha con cho nó !

Diễm San lạ lùng :

— Bị phạt nhìn tường trên ngọn Ngọc Nữ phong chẳng khác chi ngồi tù mà là mỹ ý thành toàn được à ? Lại cấm không cho con chuyện trò khuây khỏa với ảnh. vậy trong lúc ảnh bị buồn bã cô đơn có ai để ảnh giải khuây đây ? Rồi trong 1 năm đó ai luyện kiếm với con ?

Nhạc phu nhân đáp :

— Con cứ lên nói chuyện khuấy rối mãi thì làm sao nó nhìn tường mà sám hối được ? Trên núi có bao nhiêu là sư huynh muội con tùy thích chọn 1 người luyện kiếm với con không được à ?

Diễm San nghiêng đầu nghĩ ngợi 1 lúc, lại hỏi :

— Vậy sư ca con ăn gì mà để sống ? cả 1 năm chẳng xuống đỉnh. đói chết còn gì ?

— Con khỏi lo điều ấy, đúng bữa có người đem cơm lên cho nó ăn !

Ngay đêm ấy, Hồ Xung bái tạ sư phụ, sư nương, dắc theo 1 thanh trường kiếm, 1 mình trèo lên tận đỉnh Ngọc Nữ Phong, Nơi đây, bên ghềnh đá cheo leo có 1 động nhỏ, là một chỗ dùng để giam phạt những đệ tử Hoa Sơn phạm tội !

Đặc biệt trên gành đá ấy, trơ trọi không 1 cọng cỏ một cội cây, trừ chiếc sơn động đó ra, chẳng có gì khác cả.

Hoa sơn vốn là 1 hòn núi cảnh sắc thanh u, cỏ cây xanh thắm nhưng gành đá cheo leo ấy, có thể nói là 1 nơi cảnh sắc đặc biệt nhất của Hoa Sơn, cho nên khi xưa vị sư tổ của Hoa sơn phái mới chọn làm nơi trừng phạt những đồ đệ phạm lỗi chỉ vì nơi đây không có cây, không chim thú, cũng chẳng tiếng dế trùng, kẻ bị phạt trừ sự tịnh tâm nhìn tường để sám hối tội lỗi ra, lòng chẳng bị xao lãng chuyện chi khác được.

Lãnh Hồ Xung bước vào sơn động, thấy phiến đá nơ, dưới đất dùng để ngồi đá mòn lẵn trơn láng, chàng nghĩ thầm :

«Mấy trăm năm nay, Hoa sơn phái ta chẳng biết có bao nhiêu vị tiền bối cao nhân đã ngồi trên phiến đá này rồi, khiến 1 phiến đá gồ ghề góc cạnh, mòn thành trơn láng thế này. Lãnh Hồ Xung ta là 1 tay rắn mắt nhất hiện thời của Hoa sơn phái, phiến đá này chẳng do ta ngồi thì còn ai vào đây»?

Nghĩ thế, chàng xòe tay vỗ vỗ lên phiến đá thở than :

— Tảng đá ơi, người cô độc đã bao năm rồi, hôm nay Lãnh Hồ Xung đến làm bạn cùng người đây !

Vốn ra Nhạc Bất Quần tánh người rất ôn hòa, ít khi trách phạt đệ tử, môn hạ mỗi khi phạm lỗi chỉ trách phạt sơ sài, cùng lắm thì khẽ tay hoặc đánh đòn là cùng. Giờ đây phạt Hồ Xung nhìn tường 1 năm như thế, là 1 việc xưa nay chưa từng có.

Vừa ngồi lên phiến đá mặt Hồ Xung cách vách động không hơn thước mở mắt ra chàng cảm thấy toàn chiếc vách núi như ập đến gần mình.

Chàng chỉ còn cách nhắm mắt nghĩ ngợi vơ vẩn :

«Nếu sau này ta gặp người của Ma Giáo, nên hay không nên giết liền mà chẳng cần hỏi chi phải trái ? Không lẽ trong Ma Giáo chẳng có 1 người nào tốt hết sao ? Nhưng nếu là người tốt, tại sao đi gia nhập với bọn Ma Giáo ? Dù như lầm đường lạc lối thì cũng nên quay lưng rút lui mới phải, đã không rút lui, tất nhiên là cam lòng nhập lũ với bọn ngoại đạo tà ma, gây họa cho nhân thế !

(CÒN NỬA)

Trẻ em ho ngặt nôn ruột, khò khè khó thở tay chân co rút đỏ mặt, tía tai, cơ thể càng ngày càng xanh ốm...
CHO UỐNG THUỐC: **Ho Gà Rồng Bay**

Bổn phận làm cha mẹ cần để ý săn sóc trẻ em sau khi khỏi bệnh mất máu xanh xao, biếng ăn khó ngủ hay đổ mồ hôi trộm và bệnh cam tích.
NÊN CHO UỐNG **Khoái lạc Thủy** (RỒNG BAY)
Bổ tỳ, tiêu cam, phục sức trừ căn, dứt mồ hôi trộm đỏ da thắm thịt...
Tổng phát hành 646, Phan thanh Giản Saigon
K. N. số 2122/BYT/7/11/66 (có bán khắp nơi)

Mới phát hay Đau lâu ai bị bịnh TRĨ
Đi tiêu ra máu bị bón kinh niên nên dùng thuốc
TRĨ LẬU QUẢNG AN HÒA
Trị các chứng nội Trĩ ngoại Trĩ đi cầu máu tươi ra có giọt hậu môn sưng nổi mục ngứa ngáy đi đứng khó khăn đái tiểu đau rát dùng thuốc này để lọc huyết làm mát mẻ dạ trường tiêu trừ ung độc hết bón
K.N.S. — 1252 — 29-9-65

THUỐC BỔ TRẺ EM (**loại nước**)
Đại Bổ **CƯỜNG NHI TỐ** Quảng An Hòa
Rất cần thiết cho trẻ con dùng để trị các chứng ốm yếu biếng chơi từ dư chậm chạp, đổ mồ hôi trộm, mặt mét da xanh, hiệu nghiệm để bồ dưỡng thân thể thiếu nhi, tiêu thực, ăn chơi ngủ yên khỏe mạnh học hành tiến bộ (có bán ở các tiệm thuốc bắc). Tổng phát hành nhà thuốc QUẢNG AN HÒA 169 Lê văn Duyệt Saigon Đông dược sĩ LÝ TRÁC). K.N.S. 1251 — 28 .9 .64

KIM-LINH **PHONG-THẤP HOÀN**
Chuyên trị :
• PHONG THẤP TÊ BẠI
• NHỨC GÂN ĐAU XƯƠNG
• ĐAU LƯNG NHỨC MỎI
• TÊ NHỨC TAY CHÂN
• ĐI ĐỨNG KHÓ KHĂN
• NGOẠI DA TÊ LẠNH
Hiệu nghiệm mau lẹ
196, LÊ THÁNH TÔN, SAIGON, NHÀ THUỐC KIM-HUÊ

Phân Ưu

Được tin trễ bà CHÚ NỘI của Đại Úy **TÔN THẤT-THUYÊN**, Trưởng Khối Quân Hoàn TTHL Đồng Đa, vừa thất lộc tại Huế.

Chúng tôi toàn thể Sĩ Quan Hạ Sĩ Quan thuộc Tiểu Đoàn Quang Trung thành thực chia buồn cùng Đại Úy Thuyên và cầu chúc hương hồn Bà Cụ Nội sớm về cõi Phật.

Trung Úy Phạm Hồng Thăng
TĐ1/TĐ Quang Trung Thay Mặt

Phân ưu

Được tin :

Bà ĐỒNG SĨ NGA

Nhũ danh : Công Tằng Tôn Nữ Thị Lê tức Vui. Vừa từ trần tại Huế, chúng tôi, những học sinh cũ của cô, kính thành kính chia buồn cùng tang quyến, và cầu chúc hương hồn cô sớm siêu thăng miền tiêu cảnh.

Công Tôn Nữ Tố Phương
Công Tôn Nữ Tường Vy
Tôn Nữ Cẩm Vy
Lê thị Ngọc Điệp.

Phân Ưu

Vừa được tin buồn

THÂN MẪU

Ông Kỹ Sư ĐỒNG SĨ KHIÊM đã từ trần tại Huế.

Thành thật phân ưu cùng ông bà ĐỒNG SĨ KHIÊM và tang quyến, kính cầu nguyện hương hồn Cụ Bà sớm siêu diêu miền cực lạc.

Ô. B. TRẦN SENG TRI

Phân Ưu

Thiếu tá Nguyễn văn Thừa Tỉnh trưởng Kiến Phong, nguyên Phó Tỉnh trưởng Nội An Tỉnh An Giang, và các cựu Sinh viên Học Viện Quốc Gia Hành Chánh, hiện đang tùng sự tại Tỉnh Kiến Phong, chân thành phân ưu cùng tang quyến bạn

NGUYỄN KHẮC DŨNG

ưu Sinh viên khóa 10, Phó Quận trưởng Châu thành An Giang đã hy sinh vì Tổ Quốc

Cầu chúc hương hồn bạn DŨNG sớm được siêu thoát.

Thiếu tá Nguyễn văn Thừa, Ô.Ô. Phạm văn Thanh, Ngô đức Lưu, Đào việt Giang, Nguyễn ân Trung, Trương vĩnh Tiến, Trần văn Kính.

Phân ưu

Đau đớn nhận được tin

Thiếu Úy

LÊ THÀNH CHÂM

đã hy sinh đền nợ nước ngày 2-10-1967.

Thành kính chia buồn cùng tang quyến và chúc hương hồn Thiếu úy tiêu diêu nơi miền cực lạc.

Trung tá Trung Đoàn Trưởng
TRĐ9BB.

- MÌNH NHỨC VẬN
- LƯNG ĐAU THẤT
- HÌNH VÓC GẦY MÒN
- ĐI PHẢI NƯƠNG GẬY
- TAY CHÂN RUN TỂ

Chúc Mừng

BÌNH và NHƯ NGHĨA

Hạnh phúc trọn đời.

HÒA và các bạn.

Phân ưu

Được tin :

Bà ĐỒNG SĨ NGA

Đã mệnh chung tại Huế.

Chúng tôi thành kính phân ưu cùng chú Ngọ và cầu chúc hương hồn Thím sớm tiêu diêu miền Cực Lạc.

ĐỒNG SĨ TIỆM
DƯƠNG TỐ LAN

Phân ưu

Đau đớn nhận được tin.

Thiếu Tá

TRẦN V. THƯƠNG

Đã hy sinh đền nợ nước ngày 2-10-1967.

Thành kính chia buồn cùng tang quyến và chúc hương hồn Thiếu Tá tiêu diêu nơi miền cực lạc

Trung Tá Trung Đoàn Trưởng
TRĐ9BB.

Phân Ưu

Chúng tôi vô cùng đau đớn và tiếc thương khi hay tin :

Đại Úy NGUYỄN VĂN HẢI

Đã hy sinh vì Tổ Quốc ngày 4-10-1967 tại Huế.

Xin thành kính phân ưu cùng tang quyến và nguyện cầu vong linh Bạn sớm về cõi Phật.

Vì công vụ chúng tôi không thể về kịp để tiễn đưa Bạn lần chót, xin Hải Bắc, chị Hải, cùng các anh chị nhận tình thân thứ cho.

Đại Úy BỬU NHUẬN và gia quyến.

Phân ưu

Được tin **Nhạc phụ** Thiếu tá Trần văn Hiếu Tham mưu phó Hành quân và Tiếp vận sư đoàn 21 Bộ binh và Trung sĩ Trần văn Độ thuộc phòng 4/SĐ21 BB vừa tạ thế. Toàn thể quân nhân và các cấp thuộc phòng 4/SĐ 21 BB thành kính nhân ưu cùng tang quyến và thành tâm cầu nguyện hương hồn cụ ông sớm về tiêu diêu nơi miền cực lạc.

Phân Ưu

Được tin

Bà ĐỒNG SĨ NGA

nhũ danh CÔNG TẰNG TÔN NỮ THỊ LÊ tức Vui vừa thất lộc tại Phủ Thoại Thanh Vương 161A Chi Lăng Huế.

Chúng tôi thành tâm phân ưu cùng tang quyến và cầu chúc hương hồn Bà được sớm tiêu diêu nơi miền cực lạc.

Ông Bà **LA BỘI SANH**,
233 Không Tử Chaloin.

TIN MỪNG

Được bằng thiệp báo tin mừng ngày 11 tháng 10 năm 1967 (tức ngày 8 tháng 9 năm Đinh Mùi)

Bác sĩ LÊ HỮU PHÚC

vâng lệnh song đường làm lễ thành hôn cùng cô

NGUYỄN THỊ TUYẾT

Chúng tôi thành thực chúc mừng hai bạn trăm năm hạnh phúc.

Toàn thể Y, Nha, Dược Sĩ,
Đại đội 20 Quân Y
Quân Y Viện Pleiku

WANTED

FOR IMMEDIATE EMPLOYMENT

INTERPRETER-TRANSLATOR. Must be male and free from military obligations, Must be able to translate from and into Vietnamese. Only qualified candidates shall apply. Please come to FOREMOST MILK PLANT Phuoc Long Village, THU DUC, for interview.

■ Nơi góp mặt của những cây viết nổi tiếng của các tuần báo lớn nhất Việt Nam

TUẦN BÁO **ĐỒNG NAI**

Chủ Bút : Cô **VÂN GIANG**

Với sự cộng tác của Bà **Ngọc Lệ, Anh Vũ, Dương Trữ La, Hoài Trinh, Thanh Việt Thanh...**

Số 1 Đã Phát Hành Khắp Nơi.

V.B.A. Thông báo

Hãng VIỆT NAM CÔNG THƯƠNG HỘI (VBA) còn một số xe SS50 kiểu 67 bán theo giá chính thức. Quý vị khách hàng cần xe cổ liễu, xin trực tiếp tới số 673, Trần Hưng Đạo Saigon.

THÔNG BÁO

Tàu NAM QUAN đã cập bến Hàm Nghi Sai gon ngày 6-10-67 lúc 15 giờ.

Vậy trân trọng yêu cầu quí Vị Giám Đốc các Công Ty có hàng từ Đài Loan về Sai gon, xin làm việc gấp với chúng tôi để làm thủ tục nhận hàng tại Bến Hàm Nghi (sous-palan) Nếu quí Vị đến trễ thì hàng sẽ đem về tại Kho 4 bị do HÀNG TÍN SANH làm stevedore (phải lấy ra từ sáng ngày 7 đến chiều 9-10. 67)

Mọi sự mất mát vì chậm trễ nhận hàng, Công Ty chúng tôi không chịu trách nhiệm.

BI CHÚ: Thứ bảy và chủ nhật, văn phòng vẫn mở cửa để tiếp quí vị.

Nay thông báo
Á NAM CÔNG TY
Số 9 Pasteur SAIGON
Đ.T. 92.787

Thông cáo

CỦA LIÊN DANH BẠCH TƯỢNG

THƯỢNG NGHỊ VIỆN

Có nhiều Ứng cử viên Hạ Nghị viện lấy dấu hiệu Bạch Tượng để ra tranh cử.

Những vị nào không cùng một đường lối với chúng tôi mà lấy dấu hiệu Bạch Tượng thì được coi như là những cá nhân tự động lấy trùng dấu hiệu và liên danh Bạch Tượng hoàn toàn không chịu trách nhiệm về sự thành công hay thất bại của quý vị đó trong việc tranh cử.

Liên danh Bạch Tượng Thượng Nghị Viện

Hãng «National» hân hạnh được triển hạn thêm cho đến hết ngày 30 tháng 9 năm 1967 để được tặng một «búp-bê National» cho quý khách hàng mua máy Truyền hình National bất cứ ở địa điểm thương mại nào trên toàn quốc.

TV «NATIONAL»

Tốt nhứt hoàn - vũ với kỹ - thuật tân kỳ của

DIRECT VISION

Trực Thị Truyền Hình

Trung thực qua không gian đem lại hình ảnh trực tiếp chính xác như nhìn ảnh thật trước mắt.

National

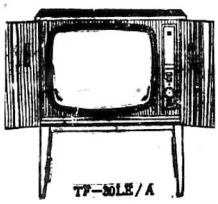

DIRECT VISION — LÀM CHO NGƯỜI XEM THẤY HÌNH ẢNH NHƯ CẢNH THẬT Ở NGOÀI.

DIRECT VISION — LÀM MẮT DỊU VÀ TĂNG THÊM CHI TIẾT NHỎ NHẶT TỪNG HÌNH ẢNH.

DIRECT VISION — GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ TRUNG THỰC CỦA THỊ GIÁC. MỘT PHÁT MINH THỰC THỊ HÌNH ẢNH NHẤT HOÀN VỦ LÀM CHO NGƯỜI XEM THẤY TV NATIONAL LÀ MỘT CẦN THIẾT CHỨ KHÔNG CHÁN VÀ BỰC MÌNH NHƯ MÁY KHÁC.

VÀ DIRECT VISION ĐÃ SẴN CÓ : **-- TỰ ĐỘNG ĐIỀU CHỈNH TẦNG SỐ.**
-- TỰ ĐỘNG ĐIỀU CHỈNH ÂM THANH

— ÓC NHÂN TẠO ĐÃ HOÀN HẢO MỌI KỸ THUẬT ĐIỆN TỬ ĐỀ CÚNG HIẾN CHO KHÁCH HÀNG NATIONAL NHỮNG ĐẢM BẢO VỀ : ÂM THANH ÊM DỊU VÀ PHÂN BIỆT RÕ RÀNG TRONG ĐỤC XA GẦN.

HÌNH ẢNH TUYỆT HẢO SỐNG ĐỘNG NHƯ THOÁT RA KHỎI KHUNG HÌNH ĐỀ TIẾN TỚI BÊN CẠNH NGƯỜI XEM BỀN BỈ VÌ TỪNG BỘ PHẬN ĐÃ ĐƯỢC NGHIÊN CỨU TỈ MỈ DÙ CÓ RƠI TỪ TRÊN CAO XUỐNG TRONG KHI CHUYỂN CHỞ ỐNG ĐỀN PHÁT HÌNH TỰ BẢO VỆ BẰNG PHƯƠNG-PHÁP TỐI TÂN ĐỨC KẾT NHƯ MỘT KHỐI VỮNG VÀNG.

VÌ THẾ CHỈ NÊN TIN VÀO KỸ THUẬT VÀ SỐ ĐÔNG NHẤT CỦA KHÁCH HÀNG TV, ĐÃ DÙNG LOẠI MÁY NATIONAL NHIỀU NHẤT TRÊN THƯƠNG TRƯỜNG.

KHI CẦN PHẢI ĐÁP ỨNG ĐÒI HỎI CỦA GIA ĐÌNH, NGƯỜI MUA MÁY KHÔNG CẦN SUY NGHĨ MÀ QUYẾT ĐỊNH NGAY :

« TA CHỈ MUA TV. NATIONAL MÀ THÔI »

VÌ : BẢO ĐẢM MỘT NĂM SỬA CHỮA MIỄN PHÍ.

— DỰNG TRÊN MƯỜI LÂM NĂM VẪN BỀN BỈ VÀ HỢP THỜI.

QUÝ VỊ ĐẾN MUA TẠI CÁC ĐẠI LÝ NATIONAL VÀ TÉLÉVISION SAIGON HAY CÁC TỈNH HOẶC LIÊN LẠC PHÒNG TRIỂN LÃM RADIO et TÉLÉVISION — 74 NGUYỄN HUỆ SAIGON—ĐIỆN THOẠI SỐ 21.262 VÀ 91485 — MỌI CÔNG TÁC SỬA CHỮA LIÊN LẠC VỚI SỞ KỸ THUẬT CỦA BỔN HÃNG.

— KHI MUA MÁY XIN LẤY PHIẾU BẢO ĐẢM NGAY TẠI CHỖ DÙ LÀ Ở CÁC TỈNH XA.

Chú ý : *Vì sự tự động gắn Antenne của khách hàng không được chính xác cho nên muốn được hoàn hảo Bổn Hãng sẽ phái chuyên viên đến gắn Antenne cho quý vị với giá hạ tới mức tối đa nếu quý khách muốn. Xin nhắc nhở quý khách mang theo phiếu mua, hoặc bảo đảm để mỗi khi cần sửa chữa máy.*

DANH SÁCH CÁC ĐẠI LÝ KỸ THUẬT CÁC TỈNH của

NATIONAL RADIO & TV

1.— Radio HUỲNH CẢNG KỲ	MỸ THO
2.— Radio KIM THÀNH	VĨNH LONG
3.— Radio QUANG TUYẾN	CẦN THƠ
4.— Radio KIM THÀNH	BẠ XUYÊN
5.— Radio QUANG TUYẾN	LONG XUYÊN
6.— Radio LYPHONG MẬU	RẠCH GIÁ
7.— Radio NGỌC BÍCH	CHÂU ĐỐC
8 — Radio ĐÔNG HIỆP	SADÉC
9.— Radio NAM HÒA LỢI	GÒ CÔNG
10.— Radio KHÁNH HƯNG	BIÊN HÒA
11.— Radio VIỆT HÒA	DALAT
12.— Radio MỸ QUANG	NHA TRANG
13.— Radio MINH CHÁNH	QUI NHƠN
14.— Radio KIM LINH	TÂY NINH
15.— Radio PHƯỚC PHƯỚC	PLEIKU
16.— Radio HUỲNH ĐỊNH	VĨNH BÌNH
17.— Radio ĐẠI SANH	KIẾN HÒA
18.— Radio BÌNH HÒA	BẠC LIÊU
19.— Radio HÀ LÊ TỤNG	ĐÀ NẴNG